PENMATHIMALAI

BY

S. VEDANAYAKAM PILLAI

(Late District Munsif, Mayavaram.)

Fourth Edition. 1000 Copies

PUBLISHED BY

V. G. AROGIASWAMY & BROS.,

AUTHOR'S GRAND SONS

1927

Copyright Reserved] [Price As. 14

PREFACE

AT such a time as this when the necessity there is for educating the fair sex of our land, has been fully shown, when the natives of this Presidency have been brought to feel the want of such education, when exertions are put forth in various quarters to establish schools for the education of females, and when the Government have made arrangements for establishing a female Normal School, with a view to educate them most effectually, indeed, no apology is needed to publish a book on the training and education of females.

This book consists of two parts, the first being advice to females, written in Tamil metre, on the manner of behaving themselves, with rules and principles to guide them, supplemented by four lyrics on the characteristics of a good wife as compared with those of a bad one, and on the necessity of educating females, and the manifold advantages arising from their education. The whole of this part, with the exception of the lyrics, was originally written for the use of the author's own daughters; and with a view that others also may be benefited by the study of it, he has thought it best to print it as a part of the work now presented to the public. This part is divided into chapters treating of the following subjects: *viz.*, Piety; Respect due to Priests; Honor due to Parents; Advice; Obedience

to Husbands; Chastity; Training of Children; Benevolence; Wisdom; Sin; and Good Works.

The second part contains an Eassy on Female Education, in writing which, the author endeavoured to draw all illustrations from facts that Hindus are acquainted with, and to show the absurdities of their prejudices and objections in the most agreeable manner possible, without religious bias, and thus to adapt the Essay to the taste of Hindus in general without distinction of class or creed.

One of the crying evils of the land being the degradation to which females are subjected in their domestic and social life, the writer has dwelt at some length on this evil, and has endeavoured to convince the reader, by facts and illustrations, by a reference to the old shastras, &c., of the right that the softer sex of our land have to be treated by their husbands, &c., with greater kindness and regard than what, by the pernicious custom of this country, fall to their lot.

Should this humble production of the author in any way conduce towards raising the social condition of women of India, he will consider himself amply repaid.

MAYAVARAM,
12th May, 1869. } **S. VEDANAYAKAM PILLAY.**

SECOND EDITION

In this edition the second part has been considerably enlarged, and a third part on the Social Status of women,

the respect due to them, and the manner in which they should be treated, has also been added to the book. The fact that Hindu women are treated almost like slaves by the generality of Hindu men and that they are not allowed either freedom of speech or freedom of action, has struck the author as such a great social evil, that he has added a *separate* Essay on the subject. The general tone and character of this part are in keeping with those of the second.

MAYAVARAM,
1st October, 1870.

S. VEDANAYAKAM PILLAY.

பழைய பதிப்பின் முகவுரை

எனது குமாரத்திகள் படிப்பதற்காக, தெய்வ பக்தி முதலிய பல விஷயங்களைத் தொகுத்து வெளிப்படையில் சிறு கண்ணிகளாகவும், சர்வமத சமரசமாகவும் நான் பாடிய நூலே பெண்மதிமாலையென்று சொல்லப்படுகின்றது. பெண் பார்க்கத் தூதனுப்புவதுபோலவும், தூதன் பெண் பார்த்துவந்து சொல்லுவது போலவும், வித்தை கற்பிக்கவும், பிரியமாக நடத்தவும், ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுவதுபோலவும், நான் பல சமயங்களிற் பாடிய நான்கு கீர்த்தனங்களில் பெண்களுக் கிருக்கவேண்டிய உத்தம குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றமையால் அந்தக் கீர்த்தனங்களும், "பெண்மதிமாலை"யோடு சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. "பெண் கல்வி" யென்கிற வசனகாவியமானது பெண்களுக்குக் கல்வி ஆவசியகமென்பதையும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டிய பல விஷயங்களையும் சாங்கோபாங்கமாக விவரிக்கின்றது. "பெண்

பழைய பதிப்பின் முகவுரை

மானம்” என்கிற வசனகாவியமானது பெண்களை மானமாகவும், மரியாதையாகவும் நடத்தவேண்டுமென்பதற்குள்ள நியாயங்களை விஸ்தாரமாக விளக்குகின்றது. முதற் பதிப்பில் சொல்லப்படாத அநேக நூதன விஷயங்களும் நீதி வாக்கியங்களும், திருஷ்டாந்தங்களும், உல்லகங்களும், உபமான உபமேயங்களும் இந்த இரண்டாம் பதிப்பின் வசனகாவியங்களில் விசேஷமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பதிப்புப் புஸ்தகத்தைச் சகலரும் வி[illegible]து கொண்டு என்னைக் கிருதார்த்தனாக்கினதுபோல் இந்த 2-ம் பதிப்புப் புஸ்தகத்தையும் யாவரும் பிரியமாக அங்கீகாரம் செய்வார்களென்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

என்னுடைய பிரிய நேசரும் B.A., B.L. என்கிற வித்தியா பட்டம் பெற்றவரும் ஹைகோர்ட்டு வக்கீலுமாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ G. P. சௌந்தரநாயகம் பிள்ளையவர்கள் இந்த நூலை அச்சிட வேண்டிய முயற்சிசெய்து, அவ்விஷயத்தில் அவர் எடுத்துக் கொண்ட பரிசிரமத்துக்காக அவருக்கு நான் அத்தியந்தம் கிருதக்ஞனாயிருக்கிறேன்.

மாயவரம்,
1870ளு
அக்டோபர்மீ 12உ

ச. வேதநாயகம் பிள்ளை.

வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம்

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுண சுந்தரி முதலிய வசன நூல்களையும், நீதி நூல், சர்வ சமய சமரசக் கீர்த்தனை போன்ற செய்யுள் நூல்களையும், பெண்மதிமாலை போன்ற வசனமும் கலந்த செய்யுள் நூல்களையும் இயற்றித்தந்து தமிழுலகத்தை மகிழ்வித்து அழியாப் புகழ்பெற்ற வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களை அறியாதவர் இலர் என்னலாம். எளிய நடையிலேயே பண்டித பாமர ரஞ்சிதமான நூல்களெழுதிவந்த இவர் ஜன்ம தேசம் சோழ தேசத்தில் திரிசிரபுரத்துக் கடுத்த குளத்தூர் என்பது. இவர் பிதாவின் பெயர் சவரிமுத்துப் பிள்ளை. இவர் மாதாவின் பெயர் ஆரோக்கிய மரியம்மாள். பத்து வயது முடியும்வரையில், இவர் அவ்வூரிலேயே தமிழ் வாசித்திருந்து பின் 11-வது வயது முதல் அவ்வூரிலிருந்த ஸதரன் புரோவின்ஷியல் (Southern Provincial Court) கோர்ட் டிரான்ஸ்லேட்டராயிருந்த, இங்கிலீஷ் பாஷாஞானமும் தமிழ் பாஷாஞானமும் ஒருங்கே வாய்ந்த தியாகப் பிள்ளை யவர்களிடம் இரு பாஷைகளையும் ஐயந்திரிபர ஓதியுணர்ந்தார்.

தமிழ் பாஷாஞானமும் இங்கிலீஷ் பாஷாஞானமும் பெற்ற இவர் மிஸ்டர் கார்ட்ன் துரையவர்களால் தமது கோர்ட்டில் ரிகார்டு கீப்பர் உத்தியோகம் 1848-ம் வருஷத்

தில் பெற்று, 1850-ம் வருஷத்தில் டிஸ்டிரிக்டு கோர்ட்டில் டிரான்ஸ்லேட்டர் பதவியடைந்து, அதனை அதிக சிரத்தையுடன் வகித்துப்பார்த்து, மேலதிகாரிகளின் அபிமானத்திற்குப் பாத்திரராயினார். இவர் தம் உத்தியோகத்தில் ஒழிந்த நேரங்களிலெல்லாம், தமிழில் ஈசுவரனைக் குறித்த உருக்கமான ஸ்தோத்திரங்கள் செய்து மனமகிழ்வார்.

இவர் தமிழ் பாஷாஞானத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட திரிசிரபுரம் புலவர் திலகம் ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் இவர்களைச் சந்தித்து ஸம்பாஷித்து இவர் பாஷா ஞானத்திற்குப் பெரிதும் வியந்து நட்புக்கொண்டதுடனில்லாது, இவர்மீது குளத்தூர் வேதநாயகன் கோவை என்றொரு பிரபந்தமும் பாடி அரங்கேற்றினார். இக்கோவை மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் ப்ரபந்தத் திரட்டு என்று மஹா மஹோபாத்யாயர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் வெளிப்படுத்திய புத்தகத்தில் காணப்படுகின்றது.

1857-ம் வருஷத்தில், இவர் தரங்கம்பாடியில் டிஸ்டிரிக்ட் முன்சீப் உத்தியோகம்பெற்றார். கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம் இவர் அதே உத்தியோகத்தில் சீகாழிக்கு மாற்றப்பட்டார். 1858-ம் வருஷத்தில் லோகோபகாரமாகப் பத்தமுகும் பொருந்தப் பல்லோரும் கொண்டாடிக் களிக்கத்தக்க நாற்பத்துநான்கு அதிகாரத்தில் 400 பாடல்கள் கொண்ட நீதி நூலினை இயற்றி அச்சிட்டார். அதன் பெருமையும் இனிமையும் உலகெங்கும் பரவவே, அந்நூலினை மற்றும் இருநூறு செய்யுள்கள் சேர்த்து 1860-ம் வருஷத்தில் இரண்டாவது பதிப்பாக வெளியிட்டார். தாம் நூல் செய்தது போலவே தம் நண்பர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களையும்

தாம் சீகாழியிலிருந்தபோது காழிக்கோவை இயற்றச்செய்து அரங்கேற்றினார்.

1860-ம் வருஷம் மாயூரம் டிஸ்டிரிக்ட் முனிசீபாக மாற்றப்பட்ட இவர் தாம் செய்த நீதிநூலிற் கண்ட அரச ரியல்பு வழாது, நீதிமுறை செலுத்தின முறையைக்கண்டு இன்னும் மெச்சிப் போற்றுதார் இலர். தம்மினத்தவர்களை யும், தம்மை யண்டினவர்களையும் பலவிதத்தில் முன்னுக்குக் கொண்டுவந்து உபகாரம்செய்து செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல் என்ற வாக்கியத்தை இவர் அநுபவ பூர்வமாய்க் காட்டினார்.

இவர் முனிசீபாயிருந்த காலத்தில் பஞ்சமுண்டாக, இவரே கஞ்சித்தொட்டி யொன் றேற்படுத்தி தினந்தினம் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு ப்ராணதானம் செய்ததுமன்றி, அக்காலத்திலேயே அக் கொடிய பஞ்சம் மாயமாய்ப் பறக்கும்படியாக சர்வ சமய சமரசக் கீர்த்தனை என்ற தெய்வ ஸ்துதி ப்ரபந்தம் செய்தருளினார்.

1862-ம் வருஷத்தில், 1805-ம் வருஷமுதல் 1861-ம் வருஷம் வரையிலுள்ள ஸதர் கோர்ட் ரூலிங்ஸ் இங்கிலீஷ் பாஷையிலிருந்ததைத் தமிழ்ப்படுத்தி, அச்சிட்டு இங்கிலீஷ் பாஷை தெரியாத அக்காலத்து வக்கீல்களுக்கு உபகாரியாயினார்.

1869-ம் வருஷத்தில் பெண் கல்வி நம் தேசத்திற்கு அவசியம் வேண்டுவதென்பதைப்பற்றியும், பெண்கள் அடுப் பங்கரை உத்தியோகத்திற்குத் தான் லாயக்குள்ளவர்கள் என்று நினைக்கும் இந்தியரெண்ணம் தப்பு, என்பதைப்பற்றி யும், அவர்கள் நடத்தப்படவேண்டுவது இம்மாதிரியானது

என்பதைப்பற்றியும், விரிவாக விளக்கி பெண்மதிமாலை என்றதோர் நூல் சிறு கண்ணிகளுடனும் வசனத்துடனும் தம்முடைய பெண்கள் படித்துப் பயனடையும்படி இயற்றி, அச்சிட்டு வெளிக்கொணர்ந்தார். அதுவே மறுபடியும் நன்கு விஸ்தரித்து எழுதப்பட்டு 1870-ம் வருஷத்தில் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவந்தது.

1872-ம் வருஷத்தில் பல காரணங்களைக்கொண்டும் தமது தேக ஸ்திதியை உத்தேசித்தும், இவர் தமது முனிசிப் உத்தியோகத்தினின்றும் நீங்கிப் பென்ஷன் பெற நேர்ந்தது. பென்ஷன் பெற்றபின் சிறிதுகாலம் பொதுஜன நன்மையை உத்தேசித்து மாயூரம் முனிஸிபாலிடியில் சேர்மனாகவிருந்து ஜனங்களுக்கு அளவற்ற நன்மைகளைச் செய்துவந்தனர்.

எளிய வசன நூலாகிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் 1876-ம் வருஷத்தில் இவரால் இயற்றப்பட்டு வெளிப்போந்ததை, மேற்புல விஞ்ஞானிகளாகிய காப்பன் போன்ற துரைகளும் வியந்து இங்கிலீஷிலும் அதனை மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டாரென்றால், இதன் பெருமை சொல்லாமலே விளங்குவதாகும். இம்மாதிரி நூலை முதன்முதலிற் செய்தவரும் தமிழுலகத்திற்கு இத்தகைய நூல்கள் செய்ய வழிகாட்டி, மகிழ்வூட்டியவரும் இவரே. இத்தகைய நூல் இல்லாத வீடும், அதனைப் போற்றிக் கொண்டாடாத வீடும் நம் தென்னிந்தியாவில் இல்லையென்றால், இதுபற்றி விசேஷமாகப் பின்னும் கூறவேண்டுவது அநாவசியமாகும்.

1887-ம் வருஷத்தில் சுகுண சுந்தரி என்னும் மற்றொரு தமிழ் நாவலை எழுதித் தமிழுலகத்திற் குதவிய இவர், கிறிஸ்துவ மத சம்பந்தமாகவும் சத்திய வேத கீர்த்தனை என்ற

புத்தகத்தினையும் 1889-ம் வருஷத்தில் இயற்றி வெளிப்படுத்தினர்.

செந்தமிழ்க் கல்வி மாட்சிமிக்குடைய வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களின் பெருமையை வித்துவ சிரோமணியாகிய மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் கேள்வியுற்ற திருவாடுதுறை பண்டார சந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களும், இவரைத் தம தாதீனத்தில் வரவழைத்து, இவரது கல்வித்திரத்தை மிகுதியும் போற்றி நட்புக்கொண்டாடினார்கள் என்பது, இவர்கள் தம்முள் ஒருவருக்கொருவர் கவிகள் மூலமாய்க் கடிதப் போக்குவரத்து செய்துகொண்டதா லறிகிறோம்.

இப்புலவர்பெருமான், தமிழுலகத்தின் நன்னூல்கள் பல தொகுத்த சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் காலத்திலுமிருந்து அவரால் போற்றப்பட்டவர் என்பதும் இவ்விருவருக்குமுள்ள அநேக கவி மூலான கடிதப் போக்குவரத்துகளினுல் அறியக்கிடப்பதாகின்றது.

இப்புலவர்திலகர் சுமார் ஒரு வருட காலமளவும் மகோதரம் (Dropsy) என்ற நோயினுல் வருந்தி மணிமந்திர ஔஷதங்களினுலும் குணமாகாமல் 1889ஆ ஜுலைமீ 21உ ஆதிவாரம் இரவு 10 மணிக்குமேல், இம்மண்ணுலகை நீத்துப் பொன்னுலகு நண்ணினர்.

சூசி பத்திரம்

பெண்மதிமாலை

செய்யுள் | பக்கம்

தெய்வபக்தி	1
குரு வணக்கம்	3
மாதா பிதா வணக்கம்	4
புத்தி	4
புருஷ பக்தி	9
கற்பு	10
பாலரை வளர்த்தல்	11
பரோபகாரம்	12
ஞானம்	13
பாவம்	15
புண்ணியம்	16
பெண்பார்க்கத் தூதனுப்புதல்	18
தூதன் பெண்பார்த்துவந்து சொல்லல் ...	20
தங்களுக்குப் படிப்பிக்கும்படி ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுதல்	25

பெண் கல்வி

வசனம்

பெண் கல்வி	31
கல்வி பெண்களைக் கெடுக்காது	33

சூசி பத்திரம்

வசனம் பக்கம்

வசனம்	பக்கம்
கடவுளை உணருவதற்குக் கல்வி வேண்டும் ...	35
பூர்வீக சம்பிரதாய நிஷேதம்	37
முற்காலத்தில் பெண்கள் படித்தார்கள்	39, 41
பெண்கள் கற்றால் பிள்ளைகட் குதவி ...	43, 45
ஸ்திரீகள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்	49, 51
வித்தியாபூஷணம் விசேஷம்	53, 55, 57, & 93, 95
பயனில்லாப் பாடல்கள் ...	59, 61, 63
பாலப்பருவமே படிப்புக்குத் தகுதி ...	65, 67
புண்ணியவதியின் சரித்திரம்	69
புண்ணியவதிக்குப் புருஷனே பாக்கியம்	71, 73
புண்ணியவதியோ புவனோபகாரி ...	75, 77, 79
கடவுளுடைய மகிமைப்பிரதாபம் ...	81, 83
தெய்வ சகாயம்	85, 87
உலகமுழுவதும் ஒரு குடும்பம் ...	89, 91
மனோசாக்ஷி	97
துர்க்குணமே தண்டனை	99
உலக பாக்கியமே திரணம்... ...	101, 103
பதிவிரதா தர்மம்	105, 109
பிரபஞ்சமே நாடகசாலை	107
கற்பு நெறி	111, 113
பதிவிரதா பங்கம்	115, 117
ஜீவகாருண்ணியம்	119, 121
ஏழைகள் படும் கஷ்டங்கள் ...	123, 125
உலகமே தர்ம சரித்திரம்	127, 129
பரோபகாரம் பரமனுக்குப் பிரியம்	131
உள்ளன்போடு உபசரித்தல் ...	133, 135, 137

சூசி பத்திரம்

வசனம்	பக்கம்
ஜீவஜந்துக்களின் அபிமானம்	139
ஜீவ ஹிம்ஸை	141, 143
மாம்ஸ பக்ஷண விலக்கு	145
போதகர்களுக்குப் போதகம் ...	147, 149

பெண் மானம்

ஸ்திரீகளைப் பக்ஷமாய் நடத்தல்	151
சாஸ்திரமும் லோகானுஷ்டானமும்	153
பெண்களைக் கௌரவமாக நடத்தல்	155
பெண்கள் செய்யும் நன்மைகள்	157
கலியாணமே சர்வ சிலாக்கியம்	159
பெண்சாதியின் அருமை பெருமை ...	161, 163
புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய நடை	165
புருஷன் ஸ்திரீயை நடத்தவேண்டிய விதம்	167, 169
ஸ்திரீ தனம்	171
விதந்துக்களுடைய நிர்ப்பாக்கியம் ...	173, 175
மாம்ஸ விக்கிரயம்	177, 179
கன்னியா சுல்கமே கஷ்டம்	181
அதிபால்ய விவாஹம்	183, 185, 187

இப்புத்தகத்தினிடையே ஆங்காங்கே தலைக்குறியிடாமல் பிற்கண்ட விஷயங்களும் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1. பெண்களுக்குக் கல்வி ஆவசியகம்.
2. பெண்கள் படிக்கலாமென்பதற்கு கிரந்த பூர்வமான ஆதாரங்கள்.
3. படித்தவர்களுக்கும் படியாதவர்களுக்கும் உள்ள பேதம்.

4. கல்வி அழகே அழகு.
5. கல்லாத ஸ்திரீகள் பிரசங்கம் கேட்கும் விதம்.
6. பெண்கள் கற்றால் புருஷருக்குதவி.
7. கல்வியே கற்புக்குக் காவல்.
8. குணமில்லாதவளின் ஞானம் அஞ்ஞானமே.
9. படியாப்பெண்கள் பாலருக்குச் சத்துரு.
10. மூட ஸ்திரீ யொருத்திப் புத்தகங்களைக் கிழித்தல்.
11. செல்வப்பொருளிலும் கல்விப்பொருள் சிறந்தது.
12. வித்வான்களின் பெருமை.
13. கல்வியின் பெருமை.
14. படித்தவனுக்கு உலகமே புத்தகம்.
15. கிரந்த காலக்ஷேபம்.
16. கெட்டவளொருத்தியின் துர்க்குணங்கள்.
17. தெய்வ ஸ்வரூபம்.
18. பூதபௌதீதங்களெல்லாம் மனுஷ்யருக்கு ஊழியஞ் செய்கின்றன.
19. ஸகல மனுஷர்களும் சமானஸ்தர்கள்.
20. புண்ணியோபதேசம்.
21. சிஷ்ட துஷ்ட தாரதம்மியம்.
22. உத்தமகுணமே உலக ரஞ்சிதம்.
23. துர்க்குணமே யாவர்க்கும் வெறுப்பு.
24. பாவம் செய்வதே கஷ்டம்.
25. புண்ணியம் செய்வதே எளிது.
26. நாம் செய்வதையே உலகம் நமக்குச் செய்கிறது.
27. துஷ்டர்களுக்கு அவர்களுடைய துர்க்குணமே தண்டனை.
28. புண்ணியவான்களுக்கு புண்யமே சன்மானம்.

29. கள்ள ஞானம்.
30. சரீர நிலையாமை.
31. காலத்தின் ஓட்டம்.
32. பிரபஞ்ச நாடகம்.
33. பாவமே நமக்குப் பகை.
34. சகலமும் கடவுளுக்கு பிரத்தியக்ஷம்.
35. தன்னைப்போற் பிறரை நேசித்தல்.
36. பரோபகாரமில்லாத ஞானமே பாழ்.
37. பாத்திரமறிந்து பிக்ஷையிடவேண்டும்.
38. தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை ஓம்பாத அரசர்கள்.
39. சமய த்வேஷம்.
40. பரஸ்நேஹமில்லாத பட்டப்பகற் கள்ளர்கள்.
41. அநுஷ்டானமில்லாத உபதேசம்.
42. பெண்களுடைய பரிதாபநிலைமை.
43. மாமியாருடைய நிஷ்டூரம்.
44. புருஷனும் பெண்சாதியும் ஒரு தேகம்.
45. தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலானவர்கள் ஸ்திரீகளை நட
தும் விதம்.
46. பெண்கள் செய்யும் நன்மைகள்.
47. பெண்கள் படும் கஷ்டங்கள்.
48. ஸ்திரீகளுடைய கௌரவம்.
49. பர ஸ்திரீ கமனமும் தாஸி கமனமும்.

மேற்கோட் செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி

முதற் குறிப்பு		பக்கம்
1.	இந்தவுடலுள	159
2.	இன்று	131
3.	எண்ணுமெழு	43
4.	எண்ணெண்ப	43
5.	ஏந்தலாந்	71
6.	ஒவியர்நீள்	161
7.	கண்ணுடைய	43
8.	குஞ்சியழகு	42
9.	சிறைகாக்கு	48
10.	சுந்தரியே	63
11.	செவிக்குண	32
12.	நரபதி	118
13.	பெருந்தடங்கண்	42
14.	பொருந்துநற்கலை	35
15.	மிடியுளார்	72
16.	மேகங்கள்யாவை	99
17.	வண்டுமொய்த்தாற்	42
18.	விலங்கொடு	33

கடவுள் துணை

பெண்மதிமாலை

காப்பு

விண்மதி மாலை விலக்கல்போன் மெய்தோன்றப
பெண்மதி மாலையான் பேசவே—தண்மதிசூழ்
அண்டபகி ரண்டமு மகண்டமே யுண்டெனமெய்
கண்டவரி ரண்டுகழல் காப்பு.

ராகம் - நாதநாமக்கிரியை] [மிச்ரதாளம்

கண்ணிகள்

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே—மதி (1)

தெய்வ பக்தி

நித்தியங் கடவுளை வாழ்த்து—பய
பக்தியுடனே நீ பணிந்துன்னைத் தாழ்த்து—மதி (2)

தூயதே வாலயம் நாடு—பிள்ளை
தாயைத் தேடுவதுபோற் சாமியைத் தேடு—மதி (3)

கர்த்தாவை மறக்குதல் தாழ்வு—நாளை
செத்தால் தெரியுமே செட்டியார் வாழ்வு—மதி (4)

எண்ணவொண்ணு வுப காரம்—செய்த
புண்ணிய மூர்த்திக்குப் புரி நமஸ்காரம்—மதி (5)

உலகெல்லாம் பட்டமாண் டாலும்—தெய்வ
பலமில்லார்க் கில்லையே பாக்ய மெக்காலும்—மதி (6)

தலைமேலே மலைவிழுந் தாலும்—தெய்வ
பலமுடையார்க்குண்டோ பய மொருகாலும்—மதி (7)

உடலுயிர் பலபல வுடைமை—எல்லாம்
திடமுட னீந்தோனைச் சேவித்தல் கடமை—மதி (8)

பரவச மாகவுள் ளுருகு—ஐயன்
திருவருள்நினைந்து நீதினங் கண்ணீர் பெருகு—மதி (9)

ஞானமாயப்ர பஞ்சம்—இதில்
நாதனல்லாது ந மக்குண்டோ தஞ்சம்—மதி (10)

முன்னம் பொருளெல்லாந் தந்து—பின்பு
தன்னையுந் தந்தவன் தாள்தொழ முந்து—மதி (11)

மாதா பிதா குரு தெய்வம்—ஆன
நாதனுர் கைவிடில் நாமென்ன செய்வம்—மதி (12)

துக்கசாகரஞ் சம்சாரம்—கரைப்
பக்கமே திடப்பரன் பாதமா தாரம்—மதி (13)

நீரைவிட்டாற் கெடும் மீனே—ஈச
ஞரைவிட் டால்நமக் கார்துணை மானே—மதி (14)

நாஞ்செய்வ தெல்லாம் விகாரம்—கர்த்தர்
தாஞ்செய்வ தெல்லாந் தகுமுப காரம்—மதி (15)

குரு வணக்கம்

தேவனை நினையாத வுள்ளம்—பெரும
பாவமும் பழிகளும் படிந்திடும் பள்ளம்—மதி (16)

ஈசனைப் போற்றாத வாயே—ஒரு
காசுக் குதவாக் கசப் பெட்டிக்காயே—மதி (17)

சத்திய மார்க்கத்தைக் கூடு—தெய்வ
பத்தியே பாக்கியம் பந்தயம் போடு—மதி (18)

ஜெபமின்றி நீபடுக் காதே—நாளும்
ஜெபமின்றி பொருவேலை நீ தொடுக்காதே— (19)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

குரு வணக்கம்

குருமாரை வணங்கிக்கொண் டாடு—அவர்
திருவாக்குக் கெதிர்வாக் கில்லாமலே நாடு—மதி (20)

நித்தமும் குருவின்க டாக்ஷம்—பெற்ற
சுத்தருக் கல்லவோ சூக்ஷமத்தின் மோக்ஷம்—மதி (21)

ஞான குருவுப தேசம்—இல்லா
ஈனருக் கில்லையே யென்றும் ப்ரகாசம்—மதி (22)

பூலோக வாழ்வெல்லாம் நீங்கி—வந்த
மேலோரைக் கைதொழ வேண்டு நான்பாங்கி—மதி (23)

அற்பருக் கூழியர் நாமே—ஆதி
தற்பர னூழியர் சாமிகள் தாமே— (24)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

மாதா பிதா வணக்கம்

மாதா பிதாவை வணங்கு—நாளும்
ஆதாரமா யவர் சொல்லுக் கிணங்கு—மதி (25)

தந்தைதாய் சாபம்போல் லாது—அவர்
சிந்தைநொந்தால் மக்கள் செல்வம் நில்லாது—மதி (26)

மாதா பிதாவுக்கு த்ரோகம்—செய்யும்
பாதகரைச் சுற்றும் பாவ மநேகம்—மதி (27)

பெற்றவர் நேசத்தைத் தேடு—அவர்
குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தைக் கொண்டாடு—மதி (28)

தாய்தந்தைக் குதவாத பிள்ளை—தன
தாயுசும் வாழ்வு மடியோடே கொள்ளை—மதி (29)

கட்டியுனை வளர்க்க நாமே—முன்பு
பட்டபாடுகள் சொல்லப் பாரத மாமே—மதி (30)

உள்ளதாய் தந்தைக்குத் தீங்கு—செய்யும்
பிள்ளையைத் தன்பிள்ளை யேபழி வாங்கும்—மதி (31)

கடலைப்போல் மாதா சகாயம்—அதற்
குடல்செருப்பாத் தைத்துப் போடுதல் ந்யாயம்— (32)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

புத்தி

அடுக்குப்பானையை யுருட் டாதே—வெகு
துடுக்காகப் பலகாரங் களைச் சுருட்டாதே—மதி (33)

தக்கையைத் தெர்டையிற்கிள் ளாதே—தம்பி
பங்குப் பணியாரத்தைப் பறித்துக் கொள்ளாதே—மதி (34)

உன்னைப்போற் பிறரையும் நேசி—தினம்
பொன்னே ஞானபுஸ் தகங்களை வாசி—மதி (35)

கற்றவளே துரை ஸாநி—கல்லா
மற்றவளே சுத்த மடைய சாம்ப்ராணி—மதி (36)

தாழ்வோரை நீசிரி யாதே—மிக
வாழ்வோரைக் கண்டுநீ வயிறெரி யாதே—மதி (37)

நாட்டிலெவரையும் வை யாதே—உன்றன்
பாட்டி சொன்னாலுநீ பாவஞ் செய்யாதே—மதி (38)

பூச்சியைப் பிடித்துக்கொல் லாதே—உன்றன்
ஆச்சி சொன்னாலுநீ யபத்தஞ் சொல்லாதே—மதி (39)

பிட்சைபிடாம லுண் ணாதே—மிருகம்
பட்சிக்கு மேதுன்பம் பண்ண வொண்ணாதே—மதி (40)

இஷ்டமாய் நல்லோரைக் கூடு—பொல்லாத்
துஷ்டரைக் கண்டால்நீ தூரத்திலோடு—மதி (41)

ஊரார் பொருளைத் தொடாதே—நாலு
பேரறி யும்படி பிச்சை யிடாதே—மதி (42)

நித்தமும் நீரிலே முழுகு—வீடு
சுத்தமாகும்படி தோகையே மெழுகு—மதி (43)

புழுநிறை யூத்தைச் சரீரம்—இதைக்
கழுவாவிட்டால் நாறும் காதவிஸ்தாரம்—மதி (44)

அழுக்கு வஸ்த்ரங்கள்கட் டாதே—உடல்
கொழுக்கவுண்ணும் தீனி குடலிலொட்டாதே—மதி (45)

சூதும் வாதும்படி யாதே—நாளும்
தீதுசெய் தால்தரித் திரம் விடியாதே—மதி (46)

கோட்சொல்லி குடிகெடுக் காதே—தப்புச்
சாட்சி சொல்லுங்குடி தலையெடுக்காதே—மதி (47)

கோளும் புரளியுங்கே ளாதே—எந்த
நாளும் புரளிபேச நாக்குநீ ளாதே—மதி (48)

வந்ததுன் பத்திலா ழாதே—மிகச்
சந்தோஷம் வந்தாலுந் தலைகீழ் விழாதே—மதி (49)

வேலைக்குநீ சிணுங் காதே—ஒரு
மூலைக்குட் புகுந்துநீ முணுமுணுக்காதே—மதி (50)

வேலைசெய்வோரை வாட் டாதே—தினம்
ஆலைக் கரும்புபோ லவரை யாட்டாதே—மதி (51)

நெடுநேரம் படுத்துத்தூங் காதே—தூங்கும்
விடியா மூஞ்சிகளுக்கு விசனம் நீங்காதே—மதி (52)

ஆரையுஞ் சீறிபே சாதே—வேலைக்
காரர்களுட னேசக் கந்தம் பேசாதே—மதி (53)

புருஷர்கள் பார்க்கநில் லாதே—கோடி
வருஷம் வாழ்வதுபோல்துன் மார்க்கங்கல்லாதே—மதி (54)

தங்கை அக்காள் அண்ணன் தம்பி—மேலே
சங்கையு மன்புள் ளவன் தங்கக்கம்பி—மதி (55)

சற்றுங் கூலியைக்குறைக் காதே—செய்த
குற்றத்தைப்பொய் சொல்லி நீ மறைக்காதே—மதி (56)

பண்டங்களை யழிக் காதே—சும்மா
கண்டபடி சேலை களைக் கிழிக்காதே—மதி (57)

உன்னை நீபுகழ்ந்துகொள் ளாதே—பிறர்
நன்னயப் புகழ்ச்சியை நம்பித் துள்ளாதே—மதி (58)

மிஞ்சின செலவுசெய் யாதே—செய்து
கஞ்சிக்குக் காற்றாகப் பறந்து நையாதே—மதி (59)

மெய்சொல்ல மேன்மையுண் டாமே—தினம்
பொய்சொல்லும் வாய்க்குப் புசிப்பற்றுப் போமே—மதி (60)

நகைதுணி யிரவல்வாங் காதே—வாங்கில்
சகலரு மேசுவர் தாழ்வு நீங்காதே—மதி (61)

மங்களமாக நாள் போக்கு—கைக்குக்
கங்கணம் போடவே காய் கறியாக்கு—மதி (62)

வீட்டுக் கணக்கெல்லா மெழுது—நல்ல
ஏட்டுக் கணக்கருக் கில்லையே பழுது—மதி (63)

மட்டின்றிக் கடன்வாங்கல் தீது—ஐயோ
குட்டிச்சுவரில் முட்ட வெள்ளெழுத் தேது—மதி (64)

கடன்களைத் தீர்க்கத்தப் பாதே—கண்ட
இடமெல்லா முன்குறை யெடுத்துச் செப்பாதே—மதி (65)

வெள்ளமா யாசைப் படாதே—கையில்
உள்ளது போது முறுதி விடாதே—மதி (66)

எல்லாங் கைகூடி வராதே—நமக்
கில்லாவழுகைக்கண் ணுடி தராதே—மதி (67)

எவரானு மேயிசை யாதே—செய்த
அவனசையாம லனுவசை யாதே—மதி (68)

ஈனராகுலும் கா யாதே—சிறு
பூனைபோலிருந்து நீ புலிபோற் பாயாதே—மதி (69)

கண்டெடுத்த பொருளை நீயே—சொந்த
பண்டக்காரரைத் தேடிப் பரிந்தளிப்பாயே—மதி (70)

கள்வர்கைப் பொருளைவாங் காதே—வாங்கும்
உளவரில்லா விட்டாற் களவேது மாதே—மதி (71)

அநியாய வட்டிவாங் காதே—வாங்கில்
இனியகை முதலும்போம் ஏக்கம் நீங்காதே—மதி (72)

அளவு நிறையைக்குறைக் காதே—ஒரு
சுளகாலே யானையை நீ மறைக்காதே—மதி (73)

அகவிலை தன்னையேற் ருதே—நாளும்
தகவே செல்லாப்பணந் தன்னை மாற்ருதே—மதி (74)

புண்ணியஞ் செய்யக்கூ சாதே—இந்த
வண்ணிலிருந்து வழக் கோரம் பேசாதே—மதி (75)

நடக்குஞ் சந்த்ராதித்தர் மாதே—தெற்கு
வடக்காளுலு நீ வர்ர்த்தை தப்பாதே—மதி (76)

ஒன்றுக்கு மஞ்சிநில் லாதே—பாலைக்
கன்றுக் கில்லாமற் கறக்கச் சொல்லாதே—மதி (77)

தீயார்சொல்லைப் பொறுப் பாயே—பெட்டிக்
காயென்று சொன்னுற் கசக்குமோ வாயே—மதி (78)

தீயென்று சொன்னுல்வாய் வேவுமோ—கெடு
வாயொன்றொருவர் சொல்லில் வாழ்வெல்லாம்—
போமோ—மதி (79)

புகழு மிகழும்வாய்க் காற்று—இதில்
மகிழ்வும் வருத்தமும் கொள்ளாமல் மாற்று—மதி (80)

சதிகாரர் வலையிற் படாதே—கல்வி
மதியில்லாதவனுக்கு வாழ்க்கைப்படாதே—மதி (81)

குணவா னெளியனா   னாலும்—அவன்
மணவாளனாவது   மாசெல்வம்போனாலும்—மதி (82)

புகழுடையோனை   விடாதே—துஷ்டன்
மகராஜனானாலு   மாலையிடாதே—மதி (83)

அடக்கம் பொறுமைதயை   சாந்தம்—என
நடக்கும் நற்குணங்களே   நாரிக்குப் பாந்தம்— (84)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

புருஷ பக்தி

புருஷன்மே லொழியாத   பக்தி—உள்ள
தருமதேவதைக்கல்லோ   சகலமுஞ் சித்தி—மதி (85)

கர்த்தாவே முதல்தெய்வம்   மானே—பின்பு
பர்த்தாவல் லாலுண்டோ   பாக்கியந்தானே—மதி (86)

துரைமகளானாலும்   பாரி—கொண்ட
உரியவனுக்கவ   ளேழியக்காரி—மதி (87)

காதலன் பக்ஷமே   லக்ஷம்—குணம்
ஏதுமில்லாதவ   ளெட்டி விருக்ஷம்—மதி (88)

ஆவித்துணைவன்மேற்   கோபம்—செய்யும்
பாவியைக் கண்ணாலே   பார்த்தாலும் பாபம்—மதி (89)

புருஷன் நல்வார்த்தைதட்   டாதே—முட்டும்
எருதுபோல் நீசண்டைக்   கிடுப்புக் கட்டாதே—மதி (90)

தேகமுஞ் சீவனும்   போலே—கொண்ட
மாகணவனுடன்   வாழ்வது மேலே—மதி (91)

செய்தநன்றி மற வாதே—பர்த்தா
வைதாலு மடித்தாலும் வாய்திறவாதே—மதி (92)

கணவன் மேற்பகை மூர்க்கம்—செய்யில்
குணமாகப் பேசிக் குலாவுதல் மார்க்கம்—மதி (93)

அருந்துணை வன்றனைத் தூண்டு—அவன்
திருந்தும்படி தினந் தேவனை வேண்டு—மதி (94)

மாமிமேல் வன்மங்காட் டாதே—உன்றன்
சாமிக்கு மாமிக்குஞ் சண்டை மூட்டாதே—மதி (95)

தலைவன் நெஞ்சைக்கரைக் காதே—மாமி
தலைமேலே நீமிள காயரைக்காதே—மதி (96)

நாத்திமேற் கச்சைக ட்டாதே—வெகு
க்ஷாத்திரமாயவள் தலையை வெட்டாதே—மதி (97)

தலையணை மந்திரந் தீது—கெட்ட
கலகக்காரிகளுக்குக் கஷ்டம் போகாது—மதி (98)

வீட்டுக் கதிபதி நீயே—வெளி
நாட்டுக்கதிபதி யுன் னாயகன் சேயே—மதி (99)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

கற்பு

கற்பு நிலையேசிங் காரம்—அது
தப்பினே ரழகு சவ அலங்காரம்—மதி (100)

சீவன்போற் கற்பைக்காப் பாற்று—யார்க்கும்
சாவு தலைமேலே சாமியைப் போற்று—மதி (101)

பாலரை வளர்த்தல்

அரைக்காசுக் கழிந்திட்ட கற்பு—நூறு
மரக்காற்பொன் கொடுத்தாலும் வருமோ—
நீசெப்பு—மதி (102)

அன்னிய னழகனு னாலும்—கற்பின்
மின்னிடையார்க்கவன் விஷநாகம் போலும்—மதி (103)

கண்வன் குரூபி யானாலும்—கொண்ட
மணமகளுக்கவன் மன்மதன் போலும்—மதி (104)

பேரைக் கெடுப்பவள் பெண்டோ—இந்த
ஊரை வாய் மூட வுலைமூடி யுண்டோ—மதி (105)

சரசங்கள் பேசிக் கெடாதே—புவி
அரசனை நம்பிப்புரு ஷனைக் கைவிடாதே—மதி (106)

வாசற்படி கட வாதே—பிறர்
ஆசைப்பட வொயி லாய் நடவாதே—மதி (107)

சிற்றின்பந்தா னரை நொடியே—வரும்
குற்றமும் பழிகளுங் கோடிபொற் கொடியே— (108)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

பாலரை வளர்த்தல்

மக்களுக் கோரம்பண் ணுதே—உன்றன்
சக்களத்தி பிள்ளைக்குச் சதிகளெண்ணுதே—மதி (109)

பலபிள்ளை பெற்றென்ன பாக்யம்—நன்மை
இலையெனில் மலடியா யிருப்பது யோக்யம்—மதி (110)

புத்திரர்க் கன்புபா ராட்டு—தெய்வ
பத்தியும் புத்தியும் பாலைப்போ லூட்டு—மதி (111)

பெண்மதிமாலை

இளந்தையி லேகல்வி போதி—மிக
வளர்ந்தபின் அழுதாலும் வருமோ நன்னீதி—மதி. (112)

இளக்காரம் பாலர்க்குத் தீமை—பின்பு
வளர்த்தகடா மார்பிற் பாய்ந்ததொப்பாமே— (113)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

பரோபகாரம்

ஆருக்குஞ் செய்யுப காரம்—பல
ஊருக்கும் நல்லவட் குண்டோ விகாரம்—மதி (114)

ஈயும் பிச்சையைத் தடுக்காதே—உன்னைப்
பேயென்றொருவர் சொல்லப் பேரெடுக்காதே—மதி (115)

துக்க முள்ளோரை நீ தேற்று—வரும்
அக்குருடர் முடவர் பசியைநீ யாற்று—மதி (116)

தாய்போ லெளியரைத் தாங்கு—வெறும்
வாயுற வும்மன வைரமும் நீங்கு—மதி (117)

பிணியுடை யோரைநீ தேடு—கட்டத்
துணியுடன் காய்கறி சோறு நீபோடு—மதி (118)

பாத்திர மறிந்திடு பிட்சை—தப்புத்
தோத்திரஞ் செய்வோரை துரத்துதல் சிட்சை—மதி (119)

புத்தியில் லார்க்குநீ போதி—தெய்வ
பத்தியில் லார்க்குநீ படிப்பித்தல் நீதி—மதி (120)

நன்மையினுகுறை யேது—பெருந்
தின்மைசெய் தோர்க்கும்நீ செய்யாதே தீது—மதி (121)

ஞானம்

பூமியி லேழைபோல் வேஷம்—கொண்டு
சாமியே வருவர்நீ தள்ளுதல் தோஷம்—மதி (122)

நரக மோக்ஷங்கொண்டு வருவார்—தீனர்
தருவோர்க் கொன்றீவார் தரார்க்கொன்று—
தருவார்—மதி (123)

பல்வகை ஏழைகள் நிமித்தம்—அத்தன்
செல்வரைப் படைத்தனன் ஜெகத்தில் ப்ரசித்தம்—மதி (124)

யாசகர்களை யுப சரியே—ஸ்வர்க்க
வாசலில் தொண்டைமானுந் தோட்டியுஞ்சரியே— (125)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

ஞானம்

பூதல வாழ்வெல்லாம் பொய்யே—இங்கே
ஏதுமில்லாம லிறப்பது மெய்யே—மதி (126)

எத்தனை பேர்புவி யாண்டார்—முன்னம்
அத்தனை பேர்களும் ஐயையோ மாண்டார்—மதி (127)

பாட்டனார் பூட்டனா ரெங்கே—போக
மாட்டோ மென்றாலும் மரணம் நம்பங்கே—மதி (128)

பூமியே நாடக சாலே—இதில்
சாமிதந்தாரே சகலர்க்கும் வேலே—மதி (129)

வாவென்று தேவன்கை யோலே—வந்தால்
கோவென் றழுதாலுங் கூடுமோ மேலே—மதி (130)

ஆவியென்ப தொரு மூச்சு—இது
மேவி யொடுங்கினால் வேறென்ன பேச்சு—மதி (131)

எட்டிப்போ போவென்னும் வீடு—கையைக்
கொட்டிவா வாவென்று கூப்பிடுங் காடு—மதி (132)

பாழுடல் மாமிச மூட்டை—இது
வீழப் பலஜெந்து வுக்கு நல் வேட்டை—மதி (133)

கும்பியுடல் புகை யோட்டம்—இதை
நம்பி யிருக்குமே நாய்நரிக் கூட்டம்—மதி (134)

தங்கமும் வெள்ளியு மண்ணே—என்றும்
மங்காத மோக்ஷத்தின் வாழ்வைநீ யெண்ணே—மதி (135)

தனமிருந்தா லிற வேமோ—தூங்கும்
கனவிற்கண்ட வாழைக் காய்க்கறிக் காமோ—மதி (136)

இலைபோல வயிறொரு சாணே—பொருள்
மலைமலையாய்ச் சேர்த்து வைக்குதல் வீணே—மதி (137)

நவமணி பலவகைக் கல்லே—இந்தப்
புவன சுகங்களெல் லாஞ்சிறு புல்லே—மதி (138)

ஆஸ்தியுன்கூட வராதே—கட்டிக்
காத்திருந்தாலு முன் கையி லிராதே—மதி (139)

உண்பது காற்படி சோறு—பூதம்
எண்பதுபோல் வேலி யேனிரு நூறு—மதி (140)

இருக்கு மிடமுழுந் தானே—நாலு
தெருக்களினும்பல வீடுகளேனே—மதி (141)

பிழைப்புக் குரியபிண்டந் துண்டம்—அன்றிப்
பழிப்புக் கிடமில்லையோ பலபல பண்டம்—மதி (142)

பாவம்

நகையில்லாக் காதுகே ளாதோ—பல
வகைபட்டில்லா வுடல் வளர்ந்து நில்லாதோ—மதி (143)

குச்சுவீடின் பங்காட் டாதோ—பெரு
மச்சுவீட்டிலே துன்பம் வரமாட்டாதோ—மதி (144)

பணங்கண்டால் நமனஞ்சு வானோ—நல்ல
குணமாகப் பணக்கார ருடன் கொஞ்சுவானோ—மதி (145)

தோலு மெலும்புஞ் சரீரம்—இதை
மேலே மினுக்குவ தாலென்ன சாரம்—மதி (146)

செட்டி தட்டான்செக்கா ஞலே—வந்த
ஓட்டமுகன்றி உள்ளது வெறுந்தோலே— (147)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

பாவம்

மாற்றுவாய் பாவத்தை நீயே—நல்ல
காற்றுள்ள போதேநீ தூற்றிக் கொள்வாயே—மதி (148)

அகங்காரம் மோகம் உலோபம்—பகை
மிகுங்கோபம் பேருண்டி சோம்புதல் பாபம்—மதி (149)

மண்ணிலுண்டார் கொல்லு நஞ்சு—நெஞ்சில்
எண்ணிடக் கொல்வது பாவமே யஞ்சு—மதி (150)

எவரையும் பாவம் விடாதே—நிலம்
அவரை விதைக்கத் துவரை கொடாதே—மதி (151)

பாவஞ்செய்ய விரும்பில் அம்மா—ஆதி
தேவன ருளொழிந்து தியங்குவாய் சும்மா—மதி (152)

தீதுசெய்தால் நன்மை தருமோ—வேம்பை
நீதான் விதைக்கக் கரும்பு வருமோ—மதி (153)

தையலே யுலகங்கண் ணுடி—நாம்
செய்வதையேயது செய்யு மே தேடி—மதி (154)

வைவாரை வையுமே யுலகம்—தீமை
செய்வாருக் கேயது செய்யுமே கலகம்—மதி (155)

தன்வினை தனைச்சுடும் மயிலே—பாம்பை
முன்வளர்த் தவர்க்கமு தீயுமோ குயிலே—மதி (156)

இங்குமே துஷ்டநிக் கிரகம்—மானே
அங்குமே பாவத்துக் கவியாத—நரகம்— (157)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்லவோ நல்ல மகராஜி கண்ணே

புண்ணியம்

புண்ணியஞ் செய்யலாம் நாளை—என
எண்ணி யிராதே இது நல்லவேளை—மதி (158)

புண்ணியம் பாவமல் லாது—இந்த
மண்ணில் நம்மிடமொன் றும் வந்து நில்லாது—மதி (159)

மெய்கையிலே தருஞ் சோதி—செய்யும்
செய்கைகளை நீ தினம்பரி சோதி—மதி (160)

தர்மத்தைப் பாவம் வெல்லாதே—துஷ்ட
கர்மத்துக் கஞ்சிக் கலங்கி நில்லாதே—மதி (161)

அகந்தைகள் செய்யப் படாதே—பிறர்
புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும் புண்யம் விடாதே—மதி (162)

புண்ணியம்

நற்குருவேமனச் சாட்சி—அதன்
சொற்படி நடந்தாற் சுகநிலே யாட்சி—மதி (163)

மேலழகே குண வழகு—வெறுந்
தோலழகாலென்ன சுகுணத்திற் பழகு—மதி (164)

உத்தமகுணமே யா பரணம்—தங்கக்
கொத்து நகைகளெல்லாங் கோதையே திரணம்—மதி (165)

ஆரியக்கூத்தாடி னாலும்—நல்ல
காரியத்திற் கண்ணை வைப்பாய் மென்மேலும்—மதி (166)

புண்ணிய மெவர்க்கு மனோக்யம்—உயர்
விண்ணினும் மண்ணினும் வேறுண்டோ பாக்யம்—மதி (167)

சிஷ்டரைத் துஷ்டரும் புகழ்வார்—பெருந்
துஷ்டரைத் துஷ்டரும் துதியாமலிகழ்வார்—மதி (168)

இவ்வுலகத்தினுங் கண்யம்—தரும்
அவ்வுலகத்தையு மடைவிக்கும் புண்யம்—மதி (169)

அருமையா நான்பெற்ற மாதே—வாழ்த்து
திருவேத நாயகன் சேவடிப் போதே— (170)

மதியிது மதியிது பெண்ணே—புண்ய
வதியல்ல வோநல்ல மகராஜி கண்ணே.

கீர்த்தனைகள்

பெண் பார்க்கத் தூதனுப்புதல்

உசேனிராகம்] [ஆதிதாளம்

பல்லவி

நல்லபெண்ணைப் பார் நீ தூதா (நல்ல)

அநுபல்லவி

அல்லடாகேளிந்தப் பூமியின்மேலே
ஆயிரங்காலத்துப் பயிராகையாலே (நல்ல)

சரணங்கள்

அதிகபேச்சுக்காரி பெரும் வம்பி
ஆயிரமானாலும் அவள்வேண்டாந் தம்பி
நிதநிதமூரெல்லாம் நீட்டுவாள் கம்பி
நிச்சயமவளாகாள் நீயென்சொல் நம்பி (நல்ல) 1

எழுத்துவாசகம் அறியாதவள் மட்டி
ஏதுமறியாதவள் சுறண்டுவாள் சூட்டி
கழுத்திலேயவளுக்குத் தாலியைக் கட்டிக்
காரியமில்லைஅது காசுக்கு நஷ்டி (நல்ல) 2

அழகுங்குணமுமுள்ள வள்நல்ல ஜோடு
அழகில்லையாயினுங் குணத்தையே தேடு
பழகுநற்குணமில்லா அழகியின் வீடு
பாம்பு புலிகரடி வாழ்ந்திடுங்காடு (நல்ல) 3

பெண் பார்க்கத் தூதனுப்புதல்

வீட்டுவேலைதெரி யாதவள்வேம்பு
மினுக்கும் அவள்குலுக்குமே வெறும்வீம்பு
கூட்டுநற்குணமில்லாக் கொடியவள் பாம்பு
குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாலிக்காம்பு (நல்ல) 4

நகைகள்தரித்து மஞ்சள் வாடைகள் பூசி
நாடெங்குந்தெரியவே நகைத்துக்கைவீசி
சொகுசுட னடப்பவ ளாயிரந்தாசி
சும்மாவந்தாலுமவள் வேண்டாஞ் சீசீ (நல்ல) 5

தேவதாபத்தியில் லாதவள் கள்ளி
திருட்டுக்கும் புரட்டுக்கு மவளொரு பள்ளி
தாவில் புருஷன்குடிக் கவள்பெருங் கொள்ளி
சனியனைவிலக்குவாங் காமல்நீ தள்ளி (நல்ல) 6

உடைமைகளுடன் பணங்காசின்மே லிச்சை
உள்ளவள்சண்டைக்குக் கட்டுவாள் கச்சை
இடைவிடாம லிவளாற்கெடும் லச்சை
இவளைக்கொள்ளுவதிலும் எடுக்கலாம் பிச்சை (நல்ல) 7

சந்ததங் கணவன்மே லொழியாதபத்தி
சாந்தம் பொறுமை தயைதானம் நற்புத்தி
எந்தவேளையுமுட லாத்தும சுத்தி
இல்லாதவளவள் கழுத்துக்குக் கத்தி (நல்ல) 8

நல்லவளேழையா னாலுந் தொடாதே
நானூறுபோனாலும் நீபின் னிடாதே
பொல்லா தவள்கையிற் காட்டிக் கொடாதே
புலியைக் கொண்டுவந்தென்னைத் தெருவில் விடாதே (நல்ல) 9

சகல காரியங்களுந் தெரிந்தவள் ச்லாக்யம்
தரித்திர தசையிலு மவள்பெரும்பாக்கியம்
இகபரமிரண்டுக்கு மவள்நல்ல யோக்கியம்
என்று சொன்னான் வேதநாயகன்வாக்யம் (நல்ல) 10

தூதன் பெண் பார்த்துவந்து சொல்லுதல்

சௌராஷ்டிர ராகம்] [அடதாளசாப்பு

பல்லவி

பஞ்சவர்ணக்கிளிபோ லொருபெண்ணைநான்
பார்த்துவந்தேன் சுவாமி

அநுபல்லவி

கொஞ்சமுஞ்சந்தேக மில்லாமலே அந்தக்
கோலமயிலைநீர் கொள்ளும்—அநு
கூலம் வந்ததென்று துள்ளும்—நல்ல
காலங் கவலையைத் தள்ளும் (பஞ்ச)

சரணங்கள்

பூரணச்சந்திரன் போலுமுகத்துக்குப்
பூமியிலுண்டோசம மானம்—தெய்வப்
பூவையர்சுந்தரம் வேண்டில் அவளிடம்
போய்வாங்க வேண்டுமேதானம்—அந்த
நாரிகண்வாய்செவி மூக்குக்குவமையை
நாட்டுவது மதியீனம்—அவள்
நடையழகுக்குஞ் சடையழகுக்குமே
நானென்சொல்வே னுபமானம்—அந்த
மானின்சொல்லோ தேவ தானம்—இடை

தூதன் பெண் பார்த்துவந்து சொல்லுதல்

தானுண்டென்பதனு மானம்—நாறு
மீனங்கண்ணெணி லவ மானம் (பஞ்ச) 1

பாக்யவதியவள் பக்கத்திருந்தாலும்
பாவமெல்லாம்பறந் தோடும்—அவள்
பால்வடியுமுகம் பார்த்தாலும்போதும் சௌ
பாக்யம் வந்துவிளை யாடும்—திரு
வாக்காலவள் மழைபெய் யென்றாற் பெய்யுமே
வர்ணிக்க யாராலே கூடும்—கிட்டி
வந்ததுமக்குத் துரந்தரயோகம்
வருத்தத்தை நீர்தள்ளிப் போடும்—இனிக்
கருத்திலவளையே நாடும்—நல்ல
பொருத்தம் ஆனந்தக்கூத் தாடும் (பஞ்ச) 2

வெள்ளியுந் தங்கமும் அள்ளிக்கொடுத்தாலும்
வேறொருவர் முகம் பாராள்—நல்ல
மேன்மைத்துரைகளானாலும் வீட்டு
வேலைக்குப்பின்னிட்டுச் சோராள்—நிதந்
தள்ளிநீர்வைத் தடித்தாலுங்கை நோகுமே
சாமியென்றுதொழுஞ் சீராள்—பெற்ற
தாய்தகப்பனழைத்தாலும் உம்மைவிட்டுச்
சற்றும்பிரிந்திட நேராள்—பழு
தற்றநவமணி நேராள் நாளுங்
குற்றமுள்ளோர்சபை சேராள்—செய்த
நற்றவத்தாலன்றி வாராள் (பஞ்ச) 3

காரியம்பார்ப்பவள் கணக்குமெழுதுவள்
காய் கறியாக்கவுங் கெட்டி—அவள்
கைபட்டால் வேம்புங் கரும்பல்லவோ ருசி

கண்டு நீர் மண்டுவீர் சட்டி—அவள்
ஊரிலேமாமியார் நாத்திமார் எல்லாம்
உவந்திடு கற்கண்டுக் கட்டி—தினம்
ஓயாவிருந்துவந்தாலுஞ் சலியாமல்
உண்ணச்சொல்வாள் அன்னங் கொட்டி—அந்த
வண்ணக்குயிலைநீர் கிட்டி—இரு
கண்ணிற்கண்டாற்படுந் த்ருஷ்டி—துரைப்
பெண்ணைக் கொள்ளவென்ன அட்டி (பஞ்ச) 4

சிந்தாமல் மங்காமல் வீட்டுப்பொருள்களைச்
சீவன்போற் காக்குநிர் வாகி—தினம்
செலவுகுறைத்து வரும்படியில் மிச்சம்
சேர்த்துவைக்குமதி யூகி—தினம்
கந்தமுறவே தன்வீட்டையுந் தன்னையுங்
கனசுத்தஞ் செய்நாக ரீகி—காணும்
கனவில் நனவி லெப்போதுந்தெய்வத்தை
கணவனை த்யானிக்கும் ஸ்நேகி—நகை
மனம் விரும்பாத விவேகி—சாந்த
குணமுடைய கன த்யாகி—நல்ல
உணர்வுடைய வுபயோகி (பஞ்ச) 5

ஆபத்துவேளை யிலறிவுசொல்மந்த்ரி
அரும்பிணிக்கவளோர்சஞ் சீவி—துன்பம்
அணுகும்போதாறுதல் தரித்ரகாலத்தில்
அருநிதியாம் அந்தத் தேவி—உம்மைப்
பாபத்தில் வீழாமற் போதிக்குஞ் சத்குரு
பாடவும் வல்லமே தாவி—தெய்வ
பத்தி நற்புத்தி யிரக்கம்பொறுமை
பரவியசற்குண வாவி—பர

தூதன் பெண் பார்த்துவந்து சொல்லுதல்

புருஷருக் கவள்பச்சை நாவி—அவள்
பெருமைக்கோர் குறைசொல்வோன் பாவி (பஞ்ச) 6

சங்கீதம்பாடியும் இங்கிதம்பேசியுந்
தாள்பிடித்துந் துயர் தீர்ப்பாள்—நாளும்
தன்வேலைக்காரர் பலரிருந்தாலுஞ்
சகலமுந் தன்கண்ணுற் பார்ப்பாள்—வீட்டில்
அங்குமிருப்பாள் பின்னிங்குமிருப்பாள்—உம்
அண்டையிலுங் கட்டிக் காப்பாள்—உமக்
கற்பவருத்தமில்லாமற் கவலைகள்
அத்தனையுந்தலை யேற்பாள்—திருச்
சித்தமென்ன வென்று கேட்பாள்—மொழி
புத்தமுதைச்செவி வார்ப்பாள்—உம்மை
உத்தமமார்க்கத்தில் சேர்ப்பாள் (பஞ்ச) 7

நீர் மகிழ்ந்தால், அவள் தான் மகிழ்வாள்—துன்பம்
நீர்கொள்ளில், அவட்கும் விசாரம்—அன்னம்
நீருண்ணில், அவள் பசிதீரும், இருவர்க்கும்
நிச்சய மேகசரீரம்—இந்த
ஊரில் நீரில்லாத போதுறங்காள் அன்னம்
உண்ணுள்; பண்ணுளலங்காரம்—நீர்
ஊமை குருடானுலுஞ் செய்வாளுமக்
குரிமையாய் ராஜோபசாரம்—ஆனல்
பரமாதருடனீர் சஞ்சாரம்—செய்யில்
வருமவளுடைய நிஷ்டூரம்—அதற்
கொருநாளுமிலை பரிகாரம் (பஞ்ச) 8

பாவம்நீர் செய்யச்சொன்னுலுஞ் செய்யாள்—வேறே
பண்ணுளுமக்கபசாரம்—பெறும்

பாலர்க்கு நல்வழிகாட்டித் தினமும்
படிப்பிப்பாள் வேதாந்தசாரம்—வந்து
தாவுமெளியவர்க்கில்லை யென்னுமலே
தாய்போற்செய்வாளுபகாரம்—செல்வந்
தாழினும், ஏழைக்குத் தானுண்ணுமன்னத்தைத்
தந்து, மெலியாள் சரீரம்—தம
யந்தியுமே நமஸ்காரஞ்—செய்யும்
சுந்தரி சீலம் விஸ்தாரம்—உமக்
கந்த மின்னே நல்ல தாரம் (பஞ்ச) 9

பாயும் படுக்கையுமாக நோய் கொண்டாலும்
பர்த்தா வேலைக்குப் பின் வாங்காள்—உந்தம்
பக்ஷமொன்றே கோடி லக்ஷமென்றேயெண்ணிப்
பலதுன்பம் வந்தாலும், ஏங்காள்—பெற்ற
தாயும், பிதாவுங் நிகர்வேதநாயகன்
தாமரைப் பாதத்தை நீங்காள்—நல்ல
சத்ய நிரந்தரை ; புத்தியின் மந்திரி :
சட்டக்குடித்தனம் பாங்காள்—வேலை
முட்ட முடியுமுன் றூங்காள்—என்றுங்
கெட்டவளென்றுபேர் வாங்காள்—உமக்
கிஷ்டமுள்ளாள் ; பழியோங்காள் (பஞ்ச) 10

தங்களைப் படிப்பிக்கும்படி ஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டுதல்

ராகம் - நாதநாமக்கிரியை] [தாளம் ஆதி

பல்லவி

வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்— தயைசெய்து
வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்.

அநுபல்லவி

உத்தமவான்களே சத்தியபிமான்களே
உங்கட்குக் கண்களான பெண்களாமெங்களுக்கு
(வித்தை)

சரணங்கள்

திருத்தமாவேலைகளெல்லா முடிப்போம்—வேலை
தீர்ந்தபின் புஸ்தகங்களே படிப்போம்
வருத்தம் நீர்படக்கண்டால் மனந்துடிப்போம்—கீத
வண்ணங்கள் பாடிக்கொண்டு கால்பிடிப்போம்—பாட

மாட்டோமோ வீணை
மீட்டோமோ நயங்
காட்டோமோ சுகம்
ஊட்டோமோ நல்ல (வித்தை) 1

வரவுசெலவின் கணக்கெழுதிவைப்போம்—பல
வகைவகையுடுப்புகளுமக்குத் தைப்போம்
பரவும்பலதொழில் நீர்பண்ணவொப்போம்—நல்ல
பக்ஷணங்கறிகளுஞ்செய்யத் தப்போம்—நாங்கள்

படியோமோ இருள்
விடியோமோ மருள்

முடியோமோ அருள்
பிடியோமோ நல்ல (வித்தை) 2

வாணியும் நீரும் ஒரு கோத்திரமா—அவள்
வரப்பிரசாதம் உமக்கு மாத்திரமா
வீணிலவட்டுகெங்கண்மேல் க்ஷாத்திரமா—நாங்கள்
மெய்ஞ்ஞான மார்க்கத்துக்காக பாத்திரமா—உம்மை
வெல்லோமோ கல்வி
கல்லோமோ கவி
சொல்லோமோ புத்தி
இல்லோமோ நல்ல (வித்தை) 3

கொஞ்சம் நீர் கோபம்செய்யில், அஞ்சிடுவோம் எங்கள்
குற்றம் பொறுக்கச்சொல்லிக் கெஞ்சிடுவோம்
தஞ்சமதாக உமை நம்பிடுவோம்—உம்மேல்
சாகித்தியம்செய்து தினம் கும்பிடுவோம்—நாங்கள்
தாழ்ந்தோமே துயர்
ஆழ்ந்தோமே உம்மைச்
சூழ்ந்தோமே காவில்
வீழ்ந்தோமோ நல்ல (வித்தை) 4

அடித்தாலு மிகழ்ந்தாலுங்கதி நீரே—உம்மை
அன்றி எங்களுக் கினித்துணை யாரே.
படித்தாற் பிழைத்துப் போவோம்பெரியோர்—இந்தப்
பஞ்சைகள் முகம் பாருந்துரைமாரே—உங்கள்
பதம்பூண்டோம் அபி
மதம்நீண்டோம் உங்கள்
இதந்தாண்டோம் அசங்
கதம்வேண்டோம் நல்ல (வித்தை) 5

படியாத ஆண்களுடனே நேசம்—சற்றும்
பண்ணீர் சம்மதியீர் லவலேசம்
மடமுறுமெங்களுடன் சகவாசம்—செய்ய
மட்டு முமக்கில்லையோ சங்கோசம்—இது
மதிமோசம் வரும்
அதிகாசம் மணம்
பதிபாசம் அற
இதிகாசம் உடன் (வித்தை) 6

வித்தையில்லாப் புருஷன் செய்கையைப்பாரும்—அந்த
விதமல்லவோ படியாமட வாரும்
உத்தமியையே விரும்புவீர் நீரும்—கல்வி
உணராவிட்டாற் குணமெப்படிச் சேரும்—இதை
ஓரீரோ முகம்
பாரீரோ துயர்
தீரீரோ தயை
கூரீரோ நல்ல (வித்தை) 7

படித்தால் மிருகம்போல் நாள் கழிப்போமோ—என்றும்
பரபுருஷர்முகத்தில் விழிப்போமோ
அடித்தாலு முகங்கோணிச் சுழிப்போமோ—கல்லா
தவர் கணவராலும் பழிப்போமோ—பல
அணிவேண்டாம் நல்ல
துணிவேண்டாம் நவ
மணிவேண்டாம் காமப்
பிணிவேண்டாம் நல்ல (வித்தை) 8

உத்யோகந் தந்தா லுமொருகைபார்ப்போம்—தினம்
உதவிசெய்துங்கள் தொழில்களைத் தீர்ப்போம்

பத்தியாய்க் குடித்தனந்தலை யேற்போம்—கல்வி
பாலர்க்குப் போதித்துநல்வழி சேர்ப்போம்—எங்கள்
பதிநீரே சர்வ
நிதிநீரே தினம்
கதிநீரே கன
மதிநீரே நல்ல (வித்தை) 9

இரவில் நீர் தூங்கினபின் நாம்படுப்போம்—நீங்கள்
எழுமுன் எழுந்து வேலைகளைத் தொடுப்போம்
தருமவதிகளென்று பெயரெடுப்போம் —நாங்கள்
சந்ததம் வேதநாயகனை அடுப்போம்—மிகத்
தழைவோமோ கல்வி
நுழைவோமோ உமை
அழைவோமோ ஜீவன்
பிழைவோமோ நல்ல (வித்தை) 10

ராகம் - மோகனம்] [தாளம் - ஆதி

பல்லவி

கேளும்—புமான்களே—கிருபைவைத்
தாளும் சீமான்களே

அநுபல்லவி

நாளுங்கதியில்லா எங்கள்மேல் வர்மமோ
தாளுறுந் தூசிபோல் தள்ளுதல் தர்மமோ (கேளும்)

சரணங்கள்

காலைக்கு மாலைக்கு மூலைக்குள் எங்களை
ஆலைக்கரும்பு போல் தேய்த்தீர்—பாக

ஸ்திரீகள் தங்களை படிப்பிக்கும்படி வேண்டுதல்

சாலைக்கு மன்மத லீலைக்கு மேவின
வேலைக்கும் எங்களை மாய்த்தீர்
மூலைக்கல்வி நாங்கள் வாசித்தா லாபத்தோ
மூடப்பெண் கொள்வீருமக்குப் பெரும்பித்தோ
ஓலைக்கிரந்தங்க ளுங்கள் பாட்டன் சொத்தோ
உமக்கென்ன காணுந் தலைமேற்றலை பத்தோ (கேளும்) 1

ஆதியிற் பெண்ணாலே மேதினி யோர்களுண்
டானவகை மறந்தீரோ—பெண்
சாதி புருஷனிற் பாதியென்ன மனு
நீதியையுந் துறந் தீரோ
பாதியுடலைப் பறக்க விடலாமோ
பாவ புண்ணியந் தெரியாமற் கெடலாமோ
நீதியில்லா தெம்மை நிந்தித் திடலாமோ
நிந்தித்தும் பின் னெங்களை நீர் தொடலாமோ (கேளும்) 2

நாரியரை ஒருகாரிய மில்லா
நடைப்பிணமென்றெண்ணி னீரே—தேவர்
ஊரிற்பெண்கள் கொண்ட சீரினையாகினும்
உற்றுப்பாருமைய மாரே
பாரிதனை நாவில் வைத்தான் பிதா மகன்
பாகஞ்சிரம் வைத்தான் சிவன்மா சுகன்
மார்பில் வைத்தான் ஹரிபெண்திருடன் குகன்
மங்கை தேடிச் சந்தி வந்தான்கரி முகன் (கேளும்) 3

உங்கட்குதவியா யெங்களைத் தேவனுண்
டாக்கியதை யறி யீரோ—செல்வ
மங்கையுடன் கல்வி நங்கை முதலானோர்
மாதரென்று குறி யீரோ

எங்களை யல்லாமல் நீங்கள் உதித்தீரோ
ஏறியகாயத் திருந்து குதித்தீரோ
அங்கப்பா லுண்ணுமல் தேகம் உதித்தீரோ
அடிமையென்றெங்கள் தலையில் விதித்தீரோ (கேளும்)

போதக யூரோப்பு மாதர்களைக் கண்டு
பொங்கிப் பொருமை கொண்டோமே—என்றும்
பேதமில்லா இந்தியாதனில் நாங்கள்
பிறந்தென்ன லாபங் கண்டோமே
நாதக்கல்விக்கு நகை எந்த மூலையே
நாங்கள் விரும்போம் நவரத்ன மாலையே
வேதநாயகன் செய் பெண்மதி மாலையே
வேண்டினும் தாரும் விடோம் உங்கள் காலையே
(கேளும்)

பெண் கல்வி

இந்தியா தேசத்துப் பெண்கள் கல்வி யில்லாமையினால் அஞ்ஞான இருளில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்களென்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமாயிருக்கின்றது. பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியமென்பதைச் சிலர் ஒப்புக்கொண்டாலும், அநேகர் பெண்கள் படித்து என்ன உத்தியோகஞ் செய்யப் போகிறார்களென்றும், அவர்கள் படித்தால், புருஷருக்கடங்கி நடவாமல் வித்தியா கர்வத்தினால் கெட்டுப்போவார்களென்றும், துராக்ஷேபஞ் செய்கிறார்கள். தெய்வ பக்தியும் விவேகமும் நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகக் கல்வி கற்பதே யல்லாது உத்தியோகமே செய்வதற்காகவோ ? நெல்லுக் கிறைக்கிற தண்ணீர் புல் முதலிய பூண்டுகளுக்கும் உபயோகமாவது போலவும், பானத்துக்காக வெட்டுகிற குளம் ஸ்நான முதலியவற்றிற்கும் உதவுகிறதுபோலவும், பழத்துக்காக வைக்கும் விருக்ஷம் நிழல் முதலியவற்றிற்கும் உபயோகமாவதுபோலவும், புத்தியின் அபிவிருத்திக்காகப் படிக்கப்படுங் கல்வி உத்தியோக முதலியவற்றிற்கும் சாதனமாகிறதே தவிரப் படிப்பதற்கு உத்தியோகமட்டுங் காரணமென்று சொல்வது குல்லாவுக்குத் தலையேயல்லாமல் தலைக்காகக் குல்லா இல்லையென்று சொல்வதற்குச் சமானமாயிருக்கின்றது.

சரீரத்துக்கு ஆகாரம் எப்படியோ, அப்படியே கல்வியானது புத்திக்கு மிகவும் ஆவசியகமா யிருக்கின்றது.

நாளுக்கு நாள் வளர்கின்ற சரீரத்தைச் சுவாமி நமக்குக் கொடுத்திருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்த ஆகாரங்களைக் கொடுத்துச் சௌக்கியத்துக்கடுத்தக் காரியங்களையெல்லாம் நாமே தேடிக்கொள்ளாவிட்டால், எப்படி சரீரம் வளரமாட்டாதோ அப்படியே கடவுள் ஞானாத்மாவாகச் சிருஷ்டித்திருந்தாலும், நம்முடைய சுபாவ ஞானம் எவ்வளவும் போதாமலிருப்பதால் கல்வி என்கிற ஆகாரத்தைக் கொடுத்துப் புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையாயிருக்கின்றது.

செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும். (1)

என்று திருவள்ளுவநாயனாருஞ் சொல்லியிருக்கிறார்.

நம்முடைய மனம் எப்படிப்பட்டதென்றால், ஒரு கணப்பொழுதாயினும் சும்மாவிராமல் பூமண்டலம், ஆகாச மண்டலம் முழுவதும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நாம் சும்மாவிருந்தாலும், வேலைசெய்தாலும், படுத்திருந்தாலும், நித்திரைசெய்தாலும் தன்னுடைய சஞ்சாரத்துக்கு எப்போதும் ஓய்வில்லை, தனக்குக் களைப்புமில்லை, இளைப்புமில்லை, என்னும் இத்தன்மையது. இப்படிப்பட்ட மனத்திற்குக் கல்வியென்கிற துணைவனில்லாவிட்டால், கடிவாளமில்லாத குதிரைபோலவும், கண்டபடி திரியுங் குரங்குபோலவும், கரைகடந்த வெள்ளம்போலவும், கட்டுக்கடங்காக் காளைபோலவும் அது தேசமெல்லாந் திரிந்து நம்மைத் துர்க்குணமாகிய காட்டிலும் மேட்டிலும், கல்லிலும், முள்ளிலும், இழுத்து முடிவில் நரகமென்கிற பாதாளத்தில் தள்ளிவிடுமென்பதற்கு எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை. இந்தக் காரணத்தைப்பற்றியே ஆண்பிள்ளைகள் உத்தியோகஞ் செய்ய விரும்பினாலும் விரும்பா

விட்டாலும், அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பது வழக்கமாயிருக்கின்றது.

பெண்களுடைய மனமும், புருஷர்களுடைய சித்தமும், ஒரே தன்மையாயிருப்பதால், பெண்களுக்குமட்டும் கல்வியைப் போதியாவிட்டால், அவர்களுடைய சித்தம் எப்படி நன்மார்க்கத்திலே நிலைகொள்ளும்? 'காசுக்கொரு குதிரையும் வேண்டும் காற்றைப்போலப் பறக்கவும் வேண்டும்' என்பதுபோலவும், 'புல்லுண்ணாத பசுவும் வேண்டும் பூரணமாகக் கறக்கவும் வேண்டும்' என்பதுபோலவும், ஸ்திரீகள் படிக்காதவர்களா யிருக்கவும் வேண்டும், உத்தமிகளாய் நடக்கவும் வேண்டும் என்றால், எப்படி நம்முடைய மனோரதம் நிறைவேறும்? மாவுக்கும் ஆசை பணியாரத்துக்கும் ஆசையா?

விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர். (2)

மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வளவு பேதமோ, அவ்வளவு பேதமுண்டு, கற்றவர்க்குங் கல்லாதவர்க்கும் என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்லியதுபோல், ஆண்பிள்ளைகளுக்குள் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்கும் உள்ள பேதத்தை நாம் நாள்தோறும் காண்கிறோம். படித்தவன் கூடியவரையில் தன்னுடைய படிப்புக்குத் தகுந்த புத்தியும் நல்லொழுக்கமும் ஒருவிதமான மானஜீவனஞ் செய்யத்தகுந்த திறமையும் உள்ளவனாயிருக்கிறான். படியாதவனோ என்றால், பரமசுண்டனாய் மாடு மேய்க்கவும், விறகு தூக்கவும், மண், கல் முதலியவைகளை வெட்டிச் சுமக்கவும், மற்றும் பல கஷ்டமான வேலைகள் செய்யவுமே உபயோகப்படுகிறான். மேலும்,

பெண் கல்வி

கொலை, திருட்டு, கன்னம், பெருங்கொள்ளை முதலான குற்றங்களைச் செய்கிறவர்களெல்லாரும் படியாதவர்களே அன்றி படித்தவர்கள் அந்தக் குற்றங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்வது மிகவும் அரிது. ஆடவர்களுக்குள் கற்றவனுக்கும் கல்லாதவனுக்கும் ஏணிவைத்துப் பார்க்கும்படியான இவ்வளவு பாரதூர வித்தியாசமிருக்கும்போது, பெண்களுக்கு மட்டும் படியாமலே சகல சுகுணங்களும் உண்டாகுமென்று நினைப்பது வீணே. படியாத ஸ்திரீகள் ஏதோ கடவுளுடைய கிருபையால் இவ்வளவாவது நல்லவர்களாயிருப்பதற்கு நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதைவிட்டு அவர்களில் சிலர் துர்க்குணமுள்ளவர்களாயிருப்பதற்கு ஆச்சரியப்பட இடமே இல்லை. கல்லாத ஸ்திரீகள் விவேகிகளாயிருப்பது எவ்வளவு ஆச்சரியமென்றால், முடவர்கள் ஆடவும், குருடர்கள் அந்த ஆட்டத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷிக்கவும், ஊமைகள் பாடவும், செவிடர்கள் அந்தப் பாட்டைக் கேட்டு மகிழவுங் கண்டால், எவ்வளவு அதிசயமோ, அவ்வளவு அதிசயந்தான்.

பெண்கள் கல்வி கற்பதனால், அவர்களுக்குப் பதிவிரதா தர்மம் முதலிய சுகுணங்களும் அதிகரித்து, புருஷன்மேல் உண்மையான பக்தியும் விசுவாசமும், உண்டாகுமே தவிர, அவர்கள் ஒருநாளும் புருஷத் துரோகிகளாகமாட்டார்கள். நாம் இப்படிச் சொல்வது உண்மை என்பதற்கு எல்லாக் கல்வியும் உணர்ந்து புருஷர்கள்மேல் மாறாத நேசமும் அன்புமுள்ள ஐரோப்பிய ஸ்திரீகள் சாக்ஷிகளா யிருக்கிறார்கள். புருஷர்களில் சிலருக்கே கல்வி கற்றும் நற்குணமுண்டாகாமல் இருப்பதுபோல், ஸ்திரீகளிலும் சிலர் வித்தையை அப்பியாசித்தும் பிரயோசனமடையாமற் போனாலும் போகலாம். அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பிக்கக்

கூடாதென்று சொல்வது முற்றும் பொருத்தமில்லாததாயிருக்கிறது.

ஒருவன் தன் பெண்சாதிக்குக் கண்ணிருந்தால் அந்நிய புருஷர்களைப் பார்ப்பாளென்று எண்ணிக் கண்ணில்லாத குருடியைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள சம்மதிப்பானா? சில சமயங்களில் பிள்ளைக்குத் தாய்ப்பால் கொடுக்கும்போது பால் புரையேறிப் பிள்ளை இறந்துபோவதினால் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கக்கூடாதென்று சொல்லலாமா? சகல பிராணிகளுக்கும் ஜீவாதாரமாயிருக்கும் மழை, வெயில், காற்று முதலியவைகள் சில சமயங்களில் சிலருக்குச் சேதத்தை உண்டு பண்ணுவதினால், மழை, வெயில், காற்று முதலியவைகள் வேண்டாமென்று விலக்கலாமா? அப்படியே வித்தியாப்பியாசத்தினால் ஆயிரத்திலொரு ஸ்திரீ அகங்காரங்கொண்டு கெட்டுப்போனாலும், அதனால் மற்ற ஸ்திரீகளையும் படிக்கக் கூடாதென்று விலக்குவது யுக்தமன்று. மத்தியானகால வெயில் மஞ்சள் நிறமாகத் தோன்றுவது, காமாலைக் கண்ணின் குற்றமேயல்லாது, வெயிலின் குற்றம் அன்று. சர்க்கரை கசப்பது வாய்க் குற்றமே அல்லது, சர்க்கரையின் குற்றமில்லையே. குறுணி மையிட்டாலும் குருட்டுக்கண் நல்ல கண்ணாகாததுபோல், சிலர் படித்திருந்துந் திருந்தாமலிருப்பது சுபாவ துர்க்குணமே தவிர கல்வியால் வந்த குற்றமென்று சொல்வது அசங்கதம்.

“பொருந்துநற் கலைதெரி பூவை கற்பது
திருந்தியே மிகுமலாற் றேய்ந்து போமெனல்
வருந்திடா துயர்தரு மருந்தை மானுடர்
அருந்திடிற் சாவரென் றறைத லொக்குமே.” (3)

பெண் கல்வி

நல்ல கல்வியை உணருகிற ஸ்திரீயினுடைய கற்பானது திருந்தி வளருமல்லாது, கெட்டுப்போமென்று சொல்வது சாகும் உயிரை நீடித்திருக்கச்செய்யும் தேவாமிர்தத்தை மனிதர்கள் புசித்தால், இறந்துபோவார்களென்று சொல்வதற்குச் சமானமென்று நீதிநூல் மாதரைப் படிப்பித்தலென்னும் அதிகாரத்திற் சொல்லப்படுகிறது.

சர்வலோக கர்த்தாவும் சர்வ ஜீவதயாபரரும், சர்வாந்தரியாமியும், சர்வ விபுவும், தர்ம ஸ்வரூபியும், அகிலாண்ட கோடிப் பிர்ம்மாண்ட நாயகரும், ஆதி யந்தமில்லாதவரும், மனோவாக்குக் கெட்டாதவரும், பஞ்சேந்திரியங்கட்கு அதீதரும், தேவாதிதேவரும், கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசரும், பூதங்களுக்குக் காரணபூதரும், சூரியனுக்குச் சூரியனும், உடலுக்கு உடலும், உயிர்க்குயிருமாய், இந்த உலகத்தைப்போல அநந்த கோடி உலகங்களையும், அநந்தகோடி சந்திரசூரிய நக்ஷத்திரங்களையும், உண்டுபண்ணி, அவைகளை ஆதாரமின்றி அந்தரத்தில் நிறுத்திக் காப்பவரும், கற்பகோடி காலங்களை நிமிஷமாகக் கழிக்கிறவரும், நித்தியநிர்மல நிர்விகார நிர்த்தொந்த்வ நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளும் ஆகிய பகவானைக் கல்வி அறிவினால் அறியலாமே அன்றி வேறொன்றினாலும் அறியக் கூடாதே.

நம்மை ஞானாத்மாவாகப் படைத்து, நமக்காக அஸ்திவாரம் தூண் சுவர் முதலியவைகளில்லாமலே பூமியாகிய பெரிய அரண்மனையைக் கட்டி, ஆகாசமண்டபம் வளைத்து, நக்ஷத்திரங்களாகிய முத்துமேற் கட்டி தூக்கி, செப்பும் நெய்யும் திரியும் தூண்டுகோலுமில்லாத சந்திர சூரியர் முதலிய தீபங்களை யேற்றி, புல் பூண்டு முதலிய பச்சை ரத்னக் கம்பளங்களைக் கீழே விரித்து, ஸ்வர்ணக்கொடிகளாலும் நவரத்

ணங்களாலும் நானாவித விநோத விசித்திரமாகச் சித்திரமண்டபத்தை அலங்கரித்து, மதுரமான கனிவர்க்கங்களும், பரிமள புஷ்பங்களும் நிறைந்த சோலைகளையும், சிங்காரத் தோட்டங்களையும், மலைகளாகிய உன்னத சிங்காசனங்களையும், நதி, ஏரி, குளமுதலிய நீராடு துறைகளையும், தாமரைத் தடாகங்களையும், யானை, குதிரை, ரிஷபம் முதலிய வாகனங்களையும் கொடுத்து சமுத்திரங்களும் மேகங்களுமாகிய மேளவாத்தியக்காரர்களையும், அன்னம் மயில் முதலிய நாடகசாலைப் பெண்களையும், குயில் நாகணவாய் முதலிய பக்ஷிகளாகிய சங்கீத வித்வான்களையும், மேக கடங்களால் நீரிறைக்கிற ஆகாசப் பெண்ணையும், வாயுவாகிய ஆலவட்டக்காரனையும் அக்கினியாகிய சமையற்காரனையும், சம்பளமில்லாத ஊழியக்காரர்களாக நியமித்து பின்னும் எண்ணிமுடியாத நன்மைகளையும் சுகபோக்கியங்களையும், நமக்குத் தந்தருளிய பரமதயாள மூர்த்தியைக் கற்றறிந்த ஞானிகள் உணர்வார்களேயன்றி, கற்றறியாத மூட ஜனங்கள் எப்படி உணர்வார்கள் ?

பூகோளம், அண்டசாஸ்திரம் முதலிய நூல்களைப் படியாவிட்டால், கடவுளுடைய பெருமையும், சர்வ சக்தியும், மகிமைப் பிரதாபமும், ஸ்திரீகளுக்கு எப்படி விளங்கும்? சுவாமியினுடைய மகிமையை அறியாத ஸ்திரீகளுக்கு அவர் மேல் எப்படி பக்திபுண்டாகும்? அக்ஷர ரூபமாயிருக்கிற வேதவிதிகளையும், நீதி சாஸ்திரங்களையும், படித்தறியாத பெண்கள் எப்படி நல்வழியில் நடக்கக்கூடும் ? கோவிலில் தான் தெய்வம் உண்டென்றும், கோவிலிலிருக்கிற விக்கிரகங்களைத் தவிர, வேறே தெய்வமில்லையென்றும், நினைக்கிற பாமர ஸ்திரீகள் மேற்படி விக்கிரகங்களில்லாத வீடுகளிற் பாவங்களைச் செய்ய அஞ்சுவார்களா ?

பெண் கல்வி

ஸ்திரீகள் படியாவிட்டால், யானையையும் மலையையும் பார்த்த குருடர் கதையாகவல்லவோ முடியும், அக்கதைகள் வருமாறு :—

சில குருடர்கள் யானையை அறிந்துகொள்ள ஆசை கொண்டு, யானைக்காரனுடைய அநுமதியால் யானையைக் கைகளால் தடவிப் பார்த்தார்களாம். வாலைத்தடவி அறிந்தவன், யானை விளக்குமாறுபோ லிருக்கிறதென்றும், காலைத் தடவி அறிந்தவன், யானை உரல்போ லிருக்கிறதென்றும், காதைத்தடவி அறிந்தவன், யானை முறம்போ லிருக்கிறதென்றும், துதிக்கையைத்தடவி அறிந்தவன், யானை உலக்கைபோ லிருக்கிறதென்றும், தங்களில் தர்க்கித்துக்கொண்டார்களாம்.

ஒரு குருடன் மலையைப்பார்க்க விருப்பங்கொண்டு மலைக்குப் போகிறவர்களைத் தொடர்ந்துபோய், தன் கையெட்டினவரையில் மலையைத் தடவிப்பார்த்துத் தன் கையெட்டின உயரந்தான் மலையென்று சாதித்தானும். அப்படியே கல்லாத பெண்களுக்கு ஈஸ்வர நிச்சயமும் பிரம்மஞானமும் உண்டாவது அசாத்தியமில்லையா ?

கடவுளினுடைய திவ்ய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும் வேதாந்த விஷயங்களைக் குறித்தும் கல்லாத பெண்களுக்கு எவ்வளவுதான் போதித்தாலும் செவிடன் காதில் சங்கை ஊதினதுபோலவும், குருடனுக்குமுன் டாந்தத்தைப் பிடித்ததுபோலவும், கல்லில் மழை பெய்ததுபோலவும், காட்டுக் கெறித்த நிலவுபோலவும், அப்போதனை வியர்த்தமாய்ப் போவதேயொழிய உபயோகமாகாது.

குருமார் முதலானோர் சொல்லுகிற சாதாரணமான பிரசங்கங்களுக்குக்கூடக் கல்லாத ஸ்திரீகள் அர்த்தங் கண்டு பிடிப்பது வருத்தமாயிருக்கிறது. அவர்கள் செய்கிற அர்த்த

மெல்லாம் அநர்த்தமே. அவர்களுக்குப் பெரியவர்கள் சொல்லும் ஞானப் பொருளை தாலாட்டாக முடிகிறது. எப்படி என்றால், குருமார் முதலானோர் பிரசங்கம் ஆரம்பித்தவுடனே கல்லாத ஸ்திரீகள் அப்பிரசங்கத்தின் பொருளை அறிந்துகொள்ளக் கூடாமையால், மனஞ் சோம்பித் தூங்கிவிட ஆரம்பிக்கிறார்கள். தாலாட்டு முடிந்தவுடனே பிள்ளைகள் விழித்துக்கொள்வதுபோல, பிரசங்கம் முடிந்தவுடனே ஸ்திரீகளுடைய நித்திரையும் முடிந்து விழித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கல்லாத ஸ்திரீகள் வீண் பிரயோஜனமொன்றைத்தானே, கேள்வியின் பிரயோஜனத்தையுமிழந்து இரண்டுங் கெட்டவர்களாய்ப் போகிறார்கள். புருஷர்களே! ஸ்திரீகள் இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திதியிலிருப்பதுதானா உங்களுக்கு சந்தோஷம்?

கல்விக்குத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதியே பெண்ணென்று சொல்லுகிற இந்தத் தேசத்தார்கள் பெண் ரூபமாயிருக்கிற கல்வியைப் பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்று சொல்வது பூர்வோத்தர விரோதமாயிருக்கிறதே. புருஷர்களுடைய நாக்குகளிலே வசிக்கிறதென்றும், தன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளுடைய நாக்குகளில் பிரவேசிக்கிறதில்லையென்றும், சரஸ்வதி பிரதிஞ்ஞை செய்யாமலிருக்க, பெண்கள் கல்வி கற்றால் தோஷமென்ன?

உலகத்திலிருந்த பல கல்விமான்கள் பல பல காலங்களில் பல விஷயங்களைப்பற்றி அவர்களுடைய ஆயுளெல்லாம் செலவழித்துக் கிரந்த ரூபமாகச் செய்திருக்கிற விஷயங்களே கல்வியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிக்கிறவர்கள் அத்தனை வித்வான்களுடைய புத்தியையும் ஞானத்தையும் சுலபமாகக் கிரகித்துக்கொள்ளு

76990

கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பரம பிரயோஜனத்தைப் புருஷர்கள் மட்டும் அடைவதுதான் நியாயமோ? பெண்களையும் அடையச்செய்வது நியாயமல்லவா? இதென்ன அநியாயம்!

பெண்கள் படிப்பது பூர்விக சம்பிரதாயமல்லவென்பதாகச் சிலர் துர்வாதம் செய்கிறார்கள். பாட்டனும் தகப்பனும் படியாத மூடர்களாயிருந்தால், பிள்ளையும் மூடனாய் இருக்கவேண்டுமா? தகப்பன் உத்தியோகஞ் செய்யாமல் இருந்தால், பிள்ளையும் உத்தியோகஞ் செய்யக்கூடாதா? பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுதலையன்றி மற்றொரு தொழிலும் செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படியே மற்ற வர்ணத்தார்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும், மனுநீதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்க, இப்போது பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேக்ஷையாக விட்டுவிட்டு, மற்ற வர்ணத்தார்களுடைய தொழில்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு செய்யவில்லையா? வேத பாராயணத்துக்கு விபரீதமாகச் சட்டபாராயணமும், வைதிக ஜீவனத்துக்குப் பதிலாக லௌகிக ஜீவனங்களும் செய்கிறார்களே! கலப்பை என்னும் ஆயுதத்தைக்கொண்டு பூமியை உழுது கிருஷித்தொழில் செய்யவேண்டிய சூத்திரர் இறகென்கிற ஆயுதத்தைக் கொண்டு கடிதமாகிய பூமியை உழுது ஜீவனம் செய்யவில்லையா?

இங்கிலீஷ்காரருடைய தர்ம ராஜரீகத்தில் நம்முடைய பூர்விக வழக்கங்களெல்லாம் விட்டு நாள்தோறும் சீர்திருத்தத்தையும் நாகரீகத்தையும் அடைகிற நாம் ஸ்திரீகளுடைய பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்வதற்காகமட்டும் அவர்கள் விஷயத்தில் பூர்விக வழக்கத்தை அனுசரித்து அவர்களை அஞ்ஞானக் கடலில் அமிழ்த்துவது நீதியா?

முற்காலத்தில் பெண்கள் படித்தார்கள்

பெண்கள் படிப்பது புராதன வழக்கமல்லவென்று சொல்வது அபத்தமே தவிர யதார்த்தமில்லை. திருவள்ளுவருடைய சகோதரிகளாகிய ஔவை, உப்பை, உருவை, வள்ளியம்மை முதலான பெண்கள் கல்வி கற்று அநேக பிரபந்தங்களைச் செய்யவில்லையா? சைவர்களுடைய பெரிய புராணத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய காரைக்காலம்மையும், வைஷ்ணர்களுடைய குருபரம்பரா பிரபாவத்தில் கூறப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய சூடிக் கொடுத்த நாச்சியாரும், பெண்களாயிருந்துங் கல்வி கற்று அநேகம் ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைச் செய்யவில்லையா! அன்றியும் சீதை, திரௌபதி, சந்திரமதி, தமயந்தி, சகுந்தலை முதலானவர்களும், மற்றுஞ் சில ரிஷி பத்தினிகளும், பாண்டியன் மனைவியும், கம்பர்வீட்டு வெள்ளாட்டியும், படித்தவர்களென்பது விசதமாகத் தோன்றுகிறதே! இம்மட்டோ! தற்காலத்திலும், தஞ்சாவூர் முதலான நகரங்களில் வசிக்கிற ராஜ ஸ்திரீகளும் படித்தவர்களென்பது ஜகப்பிரசித்தமல்லவா?

நாலடியார், காரிகை முதலிய நூல்கள் மகடூஉ முன்னிலையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவாதலாலும், திருக்குறள், நாலடியார், காசிகாண்டம் முதலிய நூல்களில் பெண்களுக்கு இருக்கவேண்டிய கற்பு லக்ஷணம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவாதலாலும், புருஷர்களைப் போல பெண்களும் படிப்பதற்காகவே அந்த நூல்கள் செய்யப்பட்டனவென்பது திருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறது. பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்பது மேற்படி கிரந்தகர்த்தாக்களுடைய சித்தாந்தமாயிருந்தால், அவர்கள் பெண் முன்னிலையாகப் பாடவும் கற்பு லக்ஷணங்களைப் பேசவும் நிமித்தமில்லையே.

ஆகையால் நம்முடைய கக்ஷியை ஸ்தாபிப்பதற்கு மேற் சொன்ன கிரந்தங்களே பிரத்தியக்ஷமான விகித பூர்வ சாக்ஷி களாயிருக்கின்றன. ஸ்ரீமத் கம்பராமாயண பாலகாண்டத் தில், நாட்டுப்படலத்தில்,

"பெருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே" (4)

என்று சொல்லியிருக்கிற விருத்தத்தைக்கொண்டு, கோசல நாட்டு ஸ்திரீகள் படித்தவர்களென்பது விளங்குகிறது. சீவக சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,

"வண்டுமொய்த் தரற்றும் பிண்டிவாமனுல் வடித்த [நுண்ணூல்
உண்டுவைத் தனைய நீயுமுணர்விலா நீரை யாகி
விண்டுகண் ணருவிசோர விம்முயிர்த் தினையை யாதல்
ஒண்டொடி தகுவதன்று லொழிகநின் கவலை
[யென்றான்." (5)

என்ற செய்யுளால் சச்சந்தன் மனைவியும், ஜீவகன் தாயுமா கிய விஜயை யென்பவள் படித்தவளென்பது தோன்றுகிறது. மேலும் நாலடியாரில்,

"குஞ்சியழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு" (6)

என்று சொல்லியிருப்பதால், மயிரழகும், வஸ்திர அழகும், மஞ்சளழகும், அழகல்ல ; கல்வி யழகே அழகு என்பது தெளிவாய்த் தோன்றுகிறது. குஞ்சியென்பது ஆண் மயி

ராதலால், மயிரழகை வேண்டுமாஞல் புருஷர்களெடுத்துக் கொள்ளட்டும். சேலை கட்டுவதும், மஞ்சள் பூசுவதும், பெண்களுக்குரிய அழகாதலால், அந்த அழகு தங்களுக்குரிய தென்று புருஷர்கள் சொல்லத் துணியார்களென்று நம்பு கிறேம். ஆகையால், பெண்கள் படிக்கவேண்டுமென்பது மேற்படி நூலாசிரியர்களுடைய கருத்தென்று பட்டப்பகல் போல வெளியாகிறது.

பெண்களுக்குக் கற்பிக்கக்கூடாதென்று ஒரு நூலிலும் விலக்கப்படவில்லை. கணக்கும், எழுத்தும் கண்ணுக்குச் சமானமென்று ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவாகப் பல வித்வான்கள் பாடியிருக்கிருர்கள். அப்படியே,

"எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்" (7)

என்று ஔவையும்,

"எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு" (8)

என்று திருவள்ளுவநாயனரும் சொல்லியிருக்கிருர்களே. பின்னும்,

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றேர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" (9)

என்ற குறளில் கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்கள், கல்லாதவர்கள் முகத்தி லிரண்டு புண்ணுடையவர்களென்று திருவள்ளுவநாயஞர் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குப் பொதுவாகச் சொல்லுகிருரேயல்லாமல், புருஷர்களுக்குமட்டும் சொல்லவில்லையே. குருடனைச் செந்தாமரைக் கண்ணன் என்பதுபோலவும், அஷ்டதரித்திரம் பிடித்தவனை அன்னபூரணி என்பதுபோலவும், படியாத பெண்களுடைய கண்களை நீலோற்பலமென்

றும், வண்டென்றும், மானென்றும், மீனென்றும், மற்ற வித்வான்கள் எவ்வளவுதான் வர்ணித்தாலும், நாமொருநாளு மொப்பமாட்டோம். புண்ணென்றே சாதிப்போம். ஏனென்றால் திருவள்ளுவருக்கு மற்றப் புலவர்கள் அஜகஜாந்திரமல்லவா? கல்வியென்னும் ஔஷதப் பிரயோகஞ்செய்து மேலே சொல்லப்பட்ட புண்களைக் கண்களாக்காதவரையில் நாம் நம்முடைய கக்ஷியை விடோம். "கற்பு" என்கிற பதத்துக்குக் கல்வியென்று அர்த்தமாகிறபடியால், பெண்களுக்கு கற்பு வேண்டுமானால் கல்வியும் வேண்டுமென்பது அந்தப் பதத்தினாலேயே விளங்குகிறது.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒரு தேகமென்பது சர்வமத சம்மதமானதால் புருஷன்மட்டும் படித்துப் பெண்சாதி படிக்காமலிருப்பது பாதியுடலிற் பிராணனும் பாதியுடலிற் பிராணன் இல்லாமலும் செய்கிற பாரிசவாயு போலவும் பாதி உடலை அலங்கரித்துப் பாதி உடலை அலங்கரியாமல் விடுவது போலவுமிருக்கிறது. இது எவ்வளவு வெட்கக்கேடும் சக்கிலியக் கூத்துமாயிருக்கிறது.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகல விவேகமுமுண்டாகுமானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மந்திரிகளைப் போலச் சமயத்தில் புத்தி சொல்வார்கள். காரியஸ்தர்களைப் போலக் கிரகக் கிருத்தியங்களையெல்லாம் நடப்பித்துக்கொள்வார்கள். கணக்கர்களைப்போல வீட்டைச் சேர்ந்த கணக்குகளையெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள். தாய்போலப் புருஷர்களைச் சம்ரக்ஷிப்பார்கள்; காவற்காரரைப்போல வீட்டுப் பண்டங்களையெல்லாம் காத்துக்கொள்வார்கள்; நல்ல சுயம்பாகிகளைப்போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக்கிசைவான பக்ஷணங்களைச் செய்து கொடுத்து உபசரிப்பார்கள்; வைத்தியர்

களைப்போலப் புருஷர்களுடைய தேக சௌக்கியங்களுக் கடுத்த காரியங்களைத் தேடிச் செய்வார்கள்; சங்கீத வித்வான்கள்போல இன்பமான பதங்களைப் பாடியும், இங்கிதமான வார்த்தைகளைப் பேசியும், புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத் தீர்ப்பார்கள்; சிநேகிதர்களைப்போல புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள்; புருஷர்கள் பிசகி நடந்தால் அவர்களுக்குக் குருவைப்போல உபதேசஞ் செய்வார்கள். பெண்களைப் படிப்பியாமையினால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்களிழந்துபோவது எவ்வளவு மதியீனம்? இப்போது பெண்கள் படியாதவர்களாயிருப்பதனால் புருஷர்கள் தங்களுடைய தொழிலைச் சேர்ந்த வெளிவேலைகளுடனேகூட வீட்டைச் சார்ந்த காரியங்களையும், வகித்துக் கொண்டு இரண்டு குதிரைகள் கட்டி யிழுக்கவேண்டிய வண்டியை ஒரு குதிரைமட்டு மிழுப்பதுபோலத் தாங்கள் சிரமப் படவேண்டி யிருக்கிறது.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேக பந்துக்களும், பிள்ளைகளும், வேலைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால் அடிக்கடி கலகங்களும், மனஸ்தாபங்களும், உண்டாகுமே. குடும்பத்தலைவி படியாத அவிவேக சிரோன்மணியாயிருந்தால், அவள் அந்தக் கலகச் சண்டைகளை நிவர்த்திசெய்யவும் மற்றவர்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்கவும் எப்படிச் சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டவும், முடவனுக்கு முடவன் சிலம்பங் கற்றுக்கொடுக்கவுங் கூடுமா? நிரக்ஷர குக்ஷியாயிருக்கிற தலைவியானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருட்டுக்களையும், புரட்டுக்களையும், மோசங்களையும் கண்டுபிடித்துப் பொருட் சேதமில்லாமல் குடும்பத்தை எப்படிப் பராமரிக்கக்கூடும்? மூடன் ஆஸ்தி முழுவதும் நாஸ்தி என்பதுபோலப்

பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமையினால் திரவிய நஷ்டம் சம்பவிக்கவும் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படித்திருந்தால் அவர்கள் வீட்டுவேலைகள் செய்கிற நேரம்போக மற்ற நேரங்களில் நல்ல புஸ்தகங்களை வாசித்துத் தங்களுடைய புத்தியை அபிவிர்த்தி செய்யவுங் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்கவும் தக்கவர்களாயிருப்பார்கள். அப்படி யில்லாமையினால் ஸ்திரீகள் வீண்பேச்சும், வம்பு வார்த்தைகளும், கோளும், புரளியும்பேசி, துன்மார்க்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது. சிறு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனைவிடத் தாய்மார்களிடத்தில் அதிக பழக்கமிருப்பதினால், பிள்ளையாரைப் பிடித்த சனியன் அரசமரத்தையுங் கூடப் பிடித்ததுபோல படிப்பில்லாத தாய்மார்களுடைய அறியாமையுந் துர்க்குணமும் பிள்ளைகளையுஞ் சாரும்படியாயிருக்கிறது. புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு அதிக அவகாசமான நேரமிருப்பதால் அவர்கள் படித்தவர்களாயிருந்தால், ஔவை முதலானவர்களைப்போல அநேக பிரபந்தங்களை உண்டுபண்ணவும் நூதனமான காரியங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செய்யவும், அதனால் இந்தத் தேசம் யூரோப் தேசத்தைப்போலச் சீக்கிரத்தில் நாகரீகம் அடையவும், இடமுண்டாகுமென்பது கரதலாகமலம்போல விளங்கவில்லையா ?

பிள்ளை பெற்றவளைப் பார்த்து மலடி பெருமூச்சுவிட்டதுபோல யூரோப் தேசத்து நாகரீகத்தைப் பார்த்து, நாம் பெருமூச்சுவிட வேண்டியதேயல்லாமல் பெண்கள் கல்வி கல்லாதவரையில், நம்முடைய தேசம் திருந்தவேமாட்டாது. பெண்களுடைய கல்வியினால் புருஷர்களுடைய கல்வியும் அதிகரிக்குமென்பது ப்ரகாசமாயிருக்கிறது. எப்படியென்

ருல், பெண்கள் தங்களைக் கல்வியில் வெல்லாமலிருக்கும் பொருட்டும், பரிகாசஞ் செய்யாமலிருக்கும்பொருட்டும் புருஷர்களுக்குக் கல்வியில் அதிக கவனமும், முயற்சியும் உண்டாகுமென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

கல்வி கல்லாத பெண்கள் எவ்வளவோ அழகுள்ளவர்களாயிருந்தும் அவர்களுடைய அழகானது எட்டிமரம் பழுத்ததுபோலவும், பிரேதத்தை அலங்கரித்ததுபோலவும், சுத்த நிஷ்பிரயோசனமாயிருக்கிறது. உயிரில்லாத மண்பாவைக்கு நகைகள் பூட்டினாற்போல கல்லாத பெண்களுக்குண்டாகிய அழகினால் பிரயோசனமென்ன? அவர்களுடைய வாயைத் திறந்தால் அவர்களுடைய வார்த்தை புத்திமான்களுக்கு எவ்வளவுங் கேட்கச் சகிக்காமல் கர்ணகடூரமாயிருக்கிறது.

அவர்களிடத்திற் பேசினால் நமக்கிருக்கிற புத்தியும் மழுங்கிப்போமென்று பயப்படவேண்டியதாயிருக்கின்றது. சில புருஷர்கள் தங்கள் பத்தினிகள் எவ்வளவோ சுந்தரமுள்ளவர்களாயிருந்தும், அவர்கள் படியாதவர்களாயும் மதுரமான சம்பாஷணை செய்யத் தகாதவர்களாயும் இருப்பதால், "வீட்டுப் பெண்சாதி வேம்பும் நாட்டுப் பெண்சாதி கரும்பும்" என்பதுபோல சொந்த ஸ்திரீகளை விட்டுவிட்டு அழகில் மூதேவிக்கு மூத்தாளாயிருக்கிற தாசிகள் பாதமே கதியென்று ஓடுகிறார்கள். தாசிகள் கல்வி கற்று மதுரமாய்ப் பேசுவதே இதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்தால், அவர்கள் அழகில்லாதவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களைப் புருஷர்கள் விரும்புவார்களென்பதற்கும், பெண்களுடைய கல்வியானது, புருஷர்கள் தாசிகள் வீட்டுக்குப் போகிற வழியை அடைக்குமென்பதற்கும், இதுவே சாட்சியமாயிருக்கிறது.

பெண் கல்வி

ஒரு புருஷனுக்குத் தன் பெண்சாதிமேல் சந்தேகமுண்டாகி, அவளைக் கண்டித்துத் தலைமண்டை யுள்ளவரையில் சோரநாயகனைச் சேருவதில்லையென்று சத்தியம் பண்ணும்படி கேட்டானும். அவள் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு மண்டையோட்டை யெடுத்துத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு, தலைமண்டை யுள்ளவரையில் வியபிசரிக்கிறதில்லையென்று பிரமாணஞ் செய்துகொடுத்து, பழையபடியே நடந்துவந்தாளாம். இப்படிப்பட்ட படியாத ஸ்திரீகளுடைய கற்பைப் புருஷன் தடியெடுத்துக்கொண்டு காக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றதே. பெண்கள் படித்தால், அவர்களுடைய கல்வியே கற்புக்குக் காவலா யிருக்குமென்பது நிச்சயமே.

“ சிறை காக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறை காக்குங் காப்பே தலை ” (10)

என்று திருவள்ளுவநாயனார் சொல்வது உண்மைதானே.

புருஷர்கள் தூரமான ஊருக்குப் போயிருக்கும்பொழுது அவர்கள் அனுப்புகிற அந்தரங்கமான கடிதங்களைப் பெண்டுகள் வாசிக்கத் தெரியாமையினாலே அந்நிய புருஷர்களிடத்திற் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்வதும், அவர்களைக் கொண்டே பதில் எழுதுவதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. பொருளுக்குத் திருடனைக் காவல் வைத்ததுபோலவும், கிளிக்குப் பூனையையும், பசுவுக்குப் புலியையுந் துணை வைத்ததுபோலவும், ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய அந்தரங்கங்களை அந்நிய புருஷர்கள் அறிவது எவ்வளவு பிரமாதமான காரியம்? படித்திருந்தால் அவர்கள் சுயமாகக் கடிதங்களை வாசிக்கவும், மறுமொழி எழுதவுங் கூடுமாயிருக்குமல்லவா?

ஸ்திரீகள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்

ஸ்திரீகள் படித்தால் புருஷர்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று சிலர் சொல்லும் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறோம். பட்சி எவ்வளவு உயரப் பறந்தாலும் ஆகாசத்துக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே தவிர மேற்பட்டவர்களல்லர். சிருஷ்டிக் கிரமத்தில் ஸ்திரீயைப் பார்க்கிலும் புருஷன் சிரேஷ்டனென்பதற்கு அநேக சாட்சியங்கள் உண்டு. சகல சமயத்தார்களும் தெய்வத்தை ஆண்பாலாகப் பேசுகிறார்களேயல்லாது பெண்பாலாக ஒரு சமயத்தாரும் பேசவில்லை. கடவுள் முந்தி ஆணை உண்டுபண்ணிப் பிறகு பெண்ணை உண்டுபண்ணினதாகச் சகல மதஸ்தர்களும் நிராக்ஷேபமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். சரீர பலம், தைரியம், பராக்கிரமம், விவேகம், அறிவு முதலிய சாமர்த்தியங்களில் ஸ்திரீகளைப் பார்க்கிலும் புருஷர்கள் விசேஷித்தவர்களென்பது நிஸ்ஸந்தேகமாயிருக்கின்றது. சில ஸ்திரீகள் மேற்கண்ட சாமர்த்திய விஷயங்களில் சில புருஷர்களுக்கு மேற்பட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுள்ள பெண்களையும், புருஷர்களையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில் புஜபல பராக்கிரமும் புத்தி தீட்சணமும், விவேகமும் உள்ள புருஷர்களுடைய தொகை அதிகரிக்குமென்பதற்கு அற்பமும் சந்தேகமில்லை. ராஜாக்கள், மந்திரிகள், பிரதானிகள், தளகர்த்தர்கள், படைவீரர்கள் முதலிய சகல அதிகாரிகளும், மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் புருஷர்களே தவிரப் பெண்கள் அல்லவே.

இங்கிலீஷ் தேச முதலிய சில தேசங்களில் தவிர, இதர தேசங்களிலெல்லாம் பெண்கள் பட்டாபிஷேகத்துக்கு அந

ருகரென்று திரஸ்கரிக்கப்படுகிருர்கள். இங்கிலீஷ் தேசத்திற்கூட ராஜகுடும்பங்களில் புருஷ சந்ததி யில்லாமற்போனல்மட்டும் ஸ்திரீகளுக்குப் பட்டங் கட்டலாமென்கிற விதியிருக்கின்றது.

சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து ஜயித்தல், துஷ்ட நிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்தல், சட்ட சாஸ்திரங்கள் உண்டுபண்ணுதல், பாலம் இருப்புப்பாதை முதலியவைகளைக் கட்டுதல் ஆறு, குளம், ஏரி, முதலியவைகளை வெட்டுதல், காடு வெட்டிக் கரம்பு திருத்திப் பயிரிடுதல், தேசாந்தரங்களில் தீபாந்தரங்களில் சென்று வியாபாரங்கள் செய்தல், நாட்டிலும், காட்டிலும், கடலிலும், கரையிலும்; பலவிதமாகப் பாடுபடல் இவை முதலிய தேச நன்மைக்கடுத்த சகல காரியங்களும் புருஷர்களால் நடத்தப்படுகின்றதே யல்லாமல் பெண்கள் அந்த வேலைகளுக்குச் சுத்த அசமர்த்தர்களாய் இருக்கிருர்கள். அவர்களுக்குச் சகஜமான துர்ப்பலம், அதைரியம், பேதமைத்தனம், நாணம், அச்சம் முதலிய குணங்களாலும், கர்ப்பம், பிரசவம் முதலிய துன்பங்களாலும் அவயவங்கள் கஷ்டமான தொழில்களுக்கும் மற்றைய உத்தியோகங்களுக்கும் அசக்தர்களென்பதை அவர்களே நிர்விவாதமாக ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

ஒரு தேசத்துக்கு இரண்டு அரசர்களிருந்தால், தேச காரியம் எப்படி சரியாக நடக்கமாட்டாதோ, அப்படியே, ஒரு குடும்பத்துக்கு இரண்டு எஜமான்களிருந்தால் குடும்ப காரியம் ஒருபோதும் செவ்வையாக நடக்கமாட்டாது. ஆகையால் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஒரே எஜமானனிருக்கவேண்டியது முக்கியம். சரீர சக்தியிலும், புத்தியிலும்

ஸ்திரீகள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்

தேச காரியங்களை நடப்பிக்குந் திறமையிலும், குடும்ப சம்ரட்சணை செய்வதிலும் விசேஷ சமர்த்தர்களான புருஷர்களே எஜமானத்துவத்துக்கும் யோக்கியர்களானதால் ஸ்திரீகள் தெய்வத்துக்குப் படிந்து நடப்பதுபோலப் புருஷர்களுக்கும் படிந்து நடக்க வேண்டுமென்பது வேதவாக்கியமா யிருக்கின்றது.

மேலும் ஆதியில் பெண்ணானவள் முந்திப் பாவஞ் செய்து புருஷனையுங் கெடுத்தாள் ஆதலால், அவள்மேல் புருஷன் அதிகாரஞ் செலுத்தவும் அந்த அதிகாரத்துக்கு அவள் உட்பட்டிருக்கவும், பிரசவ வேதனை முதலிய துன்பங்களை அனுபவிக்கவும், தெய்வ சாபம் பெற்றுக்கொண்டவளாயிருப்பதால் அவள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷனுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியவளே யல்லாது அதிக்கிரமிக்கக்கூடாது.

ஆத்தும சுத்தியாகிய நெஞ்சிலக்கணந் தெரியாதவளுக்குப் பஞ்சலக்கணந் தெரிந்து பலனென்ன? புருஷன்மேல் இலட்சியமில்லாதவளுக்கு லட்சியம் (இலக்கியம்) தெரிந்து பிரயோசனமென்ன? இங்கிதந் தெரியாதவளுக்குச் சங்கிதந் தெரிந்து சபலமென்ன? வீட்டுக் காரியந் தெரியாதவளுக்கு நாட்டுக்காரியந் தெரிந்து நன்மையென்ன? பாகசாஸ்திரம் தெரியாதவளுக்கு லோக சாஸ்திரந் தெரிந்து லாபமென்ன? பிண்டசாஸ்திரந் தெரியாதவளுக்கு அண்டசாஸ்திரந் தெரிந்து காரியமென்ன? ஆகையால், குணமில்லாதவளுடைய வித்தையெல்லாம் அவித்தையே, அவளுடைய ஞானமெல்லாம் அஞ்ஞானமே. அவளுடைய விவேகமெல்லாம் அவிவேகமே.

பெண் கல்வி

சகல புருஷருக்கும் மேலான பரம புருஷனும், பரமாத்மாவுமான கடவுளுடைய கட்டளை சர்வோத்கிருஷ்டமான தால்; அந்தக் கட்டளைக்கும் ராஜநீதிக்கும், தர்மத்துக்கும் விரோதமில்லாமல், புருஷன் சொல்லுகிற சகல கட்டளைக்கும் பெண்சாதி கீழ்ப்படிய வேண்டியவளா யிருக்கிறாள். சில விஷயங்களில் ராஜாவைப்பார்க்கிலுங் குடிகள் விசேஷ புத்திமான்களாயும், கல்விமான்களாயுமிருந்தாலும், ராஜாவினுடைய ஆக்கினைக்குக் குடிகள் எப்படி உட்படவேண்டியவர்களோ, அப்படியே புருஷனைப் பார்க்கிலும், ஸ்திரீ புத்தியிலும் வித்தையிலும் விசேஷ பாண்டித்தியமுள்ளவளாயிருந்தாலும், அவள் புருஷனுக்கடங்கி அவனுடைய மனோபீஷ்டப்படி நடக்கப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாள். அப்படியிருக்க ஸ்திரீகள் படித்தால், தங்களுக்கு அடங்கமாட்டார்களென்று புருஷர்கள் பயப்படுவது விகர்த்த பிராந்தியே தவிர, உண்மையல்ல.

புருஷர்களுக்கு உபகாரார்த்தமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பெண் ஜன்மம் பிரியகரமாயிருக்கின்றது. இராத்திரிகாலங்களில் பிரகாசிக்கின்ற தீபங்கள்போல, சம்சாரமாகிய அந்தகாரத்துக்கு ஸ்திரீகளே தீபங்களாயிருக்கிறார்கள். விருக்ஷசாதிகளுக்கு அழகைக் கொடுக்கிற புஷ்பங்கள்போலவும், ஸ்திரீகள் விளங்குகிறார்கள். ஆனால், கல்வியில்லாமையால் வாசனையில்லாத புஷ்பங்கள் போலவும், குடத்திலிட்ட விளக்கைப்போலவும், சாணைபிடியாத ரத்தினங்கள் போலவும், இருக்கிறார்கள். சில ஸ்திரீகள் தெற்கு, வடக்கு, தெரியாமலும், சூரியன் இன்ன திக்கில் உதிக்கிறானென்பது தெரியாமலும், தங்களுடைய கையிலிருக்கிற விரல்கள் இத்தனை

யென்று தெரியாமலும் தீர்க்கமொட்டிய மூடவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அவிவேகமுள்ள ஸ்திரீகளே நமக்குத் தாய்மார்களாயும், சகோதரிகளாயும், பத்தினிகளாயுமிருப்பதால் நமக்கு எப்போதும் மூடசகவாசமே நிலைத்துவிட்டது. ஒரு புருஷன் படியாதவனாயிருந்தால் ஒரு நிமிஷமாயினும் அவனுடன் நாம் சேர்ந்திருக்கமாட்டோம். நம்முடைய ஆயுசு முழுவதும் மூட ஸ்திரீகளுடன் சகவாசஞ் செய்ய நாம் சம்மதித்திருப்பது சகவாச தோஷமேயல்லாது வேறென்ன காரணமோ தெரியவில்லை.

கல்லாத ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வியின் அருமை தெரியாதபடியால், அவர்கள் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கும் விக்கினமாயிருக்கிறார்கள். படிக்கும்படி பிள்ளைகளைத் தகப்பன்மார்களும், உபாத்தியாயரும் தண்டிக்கும்போது அவர்களைத் தாய்மார்கள் கண்டித்துப் படிப்புக்கு விகாதஞ் செய்கிறார்கள். புருஷனை இழந்த ஒரு ஸ்திரீயினுடைய பிள்ளை கல்வியில் அதிக முயற்சியுள்ளவனாய் தர்ம பாடசாலைக்குப் போய் படித்துக்கொண்டு வருவான். அவன் வீட்டிலும் பூகோளம், வான சாஸ்திரம் முதலிய புஸ்தகங்களை ஓயாமல் வாசித்துக்கொண்டிருப்பான். அவனைப் படிக்கவேண்டாமென்றும் கூலிவேலை செய்யும்படிக்கும், அவனுடைய தாய் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. ஒருநாள் அவன் வெளியே போயிருந்த சமயத்தில் அந்தப் பரமசண்டாளி பிள்ளைமேலிருந்த கோபத்தைப் புத்தகங்களிடத்திற் காட்ட ஆரம்பித்தாள். அவள் பூமிசாஸ்திரத்தைக் கிழித்து பூமியின்மேல் எறிந்துவிட்டாள். வானசாஸ்திரத்தைக் கிழித்து வானத்திற் பறக்கும்படி எறிந்துவிட்டாள். அக்கினி சாஸ்திரத்தைக் கிழித்து

அக்கினியிற் போட்டுவிட்டாள். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல் கொடுத்தல் முதலிய விதிகளடங்கிய கணிதசாஸ்திரத்தைக் கிழித்துத் துண்டுகளாக்கி, அவைகளைக் கூட்டிப் பெருக்கிக், கழித்துக் குப்பைக்குக் கொடுத்துவிட்டாள். இலக்கணமென்கிற நல்ல பெயரை வைத்துக்கொண்டு விகாரம், வேற்றுமை, விகற்பம், ஐயம், திரிபு, மயக்கம், வழூ, அல்வழி முதலிய அவகுணங்களடங்கிய அந்த நூலைக் கிழித்து, ஒருமையைப் பன்மையாக்கி, நெடிலைக் குறிலாக்கி, வல்லினத்தை மெல்லினமாக்கி, ஆண்பாலைப் பெண்பாலாக்கி, பெண்பாலையும் அலியாக்கி, விகாரப்படுத்தி, வேறுபடுத்தி அந்த நூலின் குணத்தை அதனிடத்திலேயே காட்டினள். நியாய சாஸ்திரத்தைக் கிழித்து அநியாயஞ் செய்தாள். தர்க்கத்தைக் கிழித்துக் குதர்க்கஞ் செய்தாள். இவ்வகையாக ஒரு நிமிஷத்தில் தன் பிள்ளையின் படிப்பைப் பூரணஞ் செய்துவிட்டாள். அந்த ஸ்திரீ படியாமையினால் பிள்ளைக்குச் சத்துருவானளென்பது பிரசன்னமல்லவா?

ஞான தேகத்தை வளர்ப்பவருக்குக் கல்வி எப்படி அவசியமோ அப்படியே ஸ்தூல தேகத்தை வளர்ப்பதற்கும் கல்வியே உபயோகமாகின்றது. கல்வியினால் உண்டாகிற மனோற்சாகமும் ஞான சந்தோஷமும் நற்குண நற்செய்கைகளும் வியாதிக்குப் பிரதிபந்தங்களாயிருக்கின்றன. அப்படியே தேக சுத்தமும், கிரமமான அகராதிகளும் தேக சௌக்கியத்திற்கு முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. ஸ்திரீகள் படியாமையினால் தேக சுத்தம் இல்லாமலும், கிரக சுத்தமில்லாமலும் சமயோசிதமான பரிபக்குவ ஆகாரங்களைச் செய்யத் தெரியாமலும் பரம்பரை வழக்கப்படி ஒரே

தன்மையுள்ள ஆகாரங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். அதனால் வியாதிக்கிடமாகி நம்முடைய தேகங்களை வைத்தியர்கள் கையில் ஒப்புவிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது. இந்து தேசத்து வைத்தியர்களில் சிலர் இந்த லோகத்து மனுஷர்களைப் பரலோகத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்புவதில் கைதேர்ந்த பண்டிதர்கள். அவர்களில்லாவிட்டால் பரலோகம் குடியில்லாமல் பாழாய்ப் போய்விடும். இந்த உலகத்திலும் ஜனங்கள் திரளாய் அதிகரித்து நெருக்குண்டு துன்பப்பட ஏதுவாகும். அந்த வைத்தியர்கள் கொடுக்கும் கைகண்ட மாத்திரை வைகுண்ட யாத்திரை. அவர்கள் மருந்து யமனுக்கு விருந்து. அவர்களுடைய வைத்தியே சைத்தியம். அவர்களுடைய கிருதமே மிருதம். அவர்களுடைய பஸ்பமே விஷமம். பயிருக்கு மழை எப்படியோ அப்படியே பிறருக்கு வருகிற பேதி, சுரம், முதலிய ரோகமே வைத்தியர்களுக்கு யோகம். ஆகவே வைத்தியர்களுக்குத் தப்பமனமுடைய புருஷர்கள் அகத்தியம் பெண்களுக்குக் கல்வி போதிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

படியாத ஸ்திரீகளுடைய அறியாமையால் தங்களைப் பல சித்திராக்கினைகளுக்கு உட்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். நியாயாதிபதிகள் குற்றவாளிகளுக்குக் கால் விலங்குமட்டும் போடுகிறார்கள். ஸ்திரீகளோவென்றால் உலக்கைக்குப் பூண் கட்டினதுபோல பாடகம், பாதரசம், தண்டை சிலம்பு, கொலுசு முதலிய பல கால்விலங்குகளையும், காப்பு, தோடா, வளையல், கங்கணம் என்ற பெயர்கொண்ட பலவகை கைவிலங்குகளையும், முத்துமாலை, சந்திரஹாரம், கண்டசரம் முதலிய பல கழுத்து விலங்குகளையும், தலைசிங்காரமென்று பெயர்பெற்ற தலை விலங்குகளையும், ஒட்டியாணமென்று

சொல்லப்பட்ட இடுப்பு விலங்கையும், மோதிரங்களாகிய விரல் விலங்குகளையும், தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். காதுகளிலும், மூக்குகளிலும், சல்லடைக் கண்கள்போல பல துவாரங்களைச் செய்து பல நகைகளை மாட்டுகிறார்கள். அஞ்ஞான வடிவமாகிய ஸ்திரீகளுடைய தேகங்களையும் ஞானோபதேசம் நுழையாத அவர்களுடைய காதுகளையும் பல விலங்குகளிட்டுச் சிக்ஷிப்பது கிரமந்தான். புஸ்தகங்களைப் பாராத கண்களையும், வாசிக்காத வாயையும் விலங்கிட்டு சிக்ஷியாமல் வெறுமையாய்விட்ட காரணந் தெரியவில்லை. பூர்வீகத்தில் ஒருவன் குற்றவாளியென்று தெரியும்படி அவனுடைய நெற்றியில் அரசர்கள் பச்சை குத்திவிடுவது வழக்கமாம். இந்தக் கொடிய தண்டனையையும் ஸ்திரீகள் தங்களுக்குத் தாங்களே செய்துகொள்ளுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் நெற்றியிலும் கரசரணாதிகளிலும் பச்சை குற்றிக்கொள்ளும்பொழுதும், தேகத்தில் பல ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொள்ளும்பொழுதும், உண்டாகிற உபத்திரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டும், முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டும், அழுதகண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட உபத்திரவத்தை அனுபவிக்கும்படி அவர்களை யார் அடித்தார்கள்? சுயமாகவே அழகுள்ள அவர்களுக்குப் பூட்டப்பட்ட நகைகள் அவர்களுடைய அழகை மறைக்கின்றன. அழகில்லாதவர்களுக்கு தரிக்கப்படுகிற நகைகள் அவர்களுடைய அங்க விகாரங்களை அதிகமாய் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வியென்கிற ஞானாபரணங் கிடைத்தால் ரத்னாபரணங்களென்று சொல்லப்பட்ட துன்பத்துக்குரிய விலங்குகளை அவர்களே வெறுத்துத் தள்ளுவார்களென்பது உண்மையே.

வித்தியாபூஷணம் விசேஷம்

கல்வியின் பெருமை வாசாம கோசரமாயிருக்கின்றது. பிரகாசத்திற்கும், அந்தகாரத்திற்கும், புண்ணியத்திற்கும், பாவத்திற்கும், சுத்தத்திற்கும், அசுத்தத்திற்கும், எவ்வளவு பேதமோ அவ்வளவு பேதம் செல்வப் பொருளுக்கும், கல்விப் பொருளுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றது. செல்வம் புத்தியைக் கெடுக்கும்; கல்வி புத்தியைக் கொடுக்கும். செல்வம் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையும்; கல்வி கொடுக்கக் கொடுக்க நிறையும். செல்வம் சிலநாளில் நாஸ்தியாம்; கல்வி அழியாத ஆஸ்தியாம். செல்வம் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படும்; கல்வி யாவராலும் உபசரிக்கப்படும். செல்வம் நம்மைத் துஷ்டர் கையில் ஒப்புவிக்கும்; கல்வி நம்மை ஆபத்திலிருந்து தப்புவிக்கும். செல்வம் காமாதிகளை உண்டாக்கும்; கல்வி காமாதிகளை நாசமாக்கும். செல்வர்களுடைய பேர் அந்நிய தேசங்களில் அப்பிரசித்தம்; கல்விமான்களுடைய பேர் ஜகத் பிரசித்தம். கல்வியே தனம்; கல்வியே கனம். அழகில்லாருக்குக் கல்வியே அழகு; ஆபரணமில்லாருக்குக் கல்வியே பூஷணம். பலமில்லாருக்குக் கல்வியே பலம்; துக்கமுள்ளாருக்குக் கல்வியே சுகம். தரித்திரர்களுக்கு கல்வியே பாக்கியம்; ஆபத்துவேளையிற் கல்வியே கவசம்; கல்வி நினைத்ததெல்லாம் தருஞ் சிந்தாமணி.

ஆற்றின் மணலை எண்ணினாலும் நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களை யெண்ணினாலும் உலகம் உண்டானது முதல் வர்த்தமான காலம் வரையில் இறந்துபோனவர்களுக்குத் தொகை சொல்லக்கூடுமா? அவர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் அப்பிரகாசமாய் மறைந்துபோய்விட்டன. வித்வான்களுடைய பெயர்களும் அவர்களுடைய கிரந்தங்களும் என்றும் பிரகா

சித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. பூர்வீக சரித்திரங்களை எழுதிப் பூர்வீக அரசர்களுடைய பெயர் விளங்கும்படி செய்தவர்களும் கல்விமான்களே. கல்விமான்களுடைய கிருபையில்லாவிட்டால் அந்த அரசர்கள் இறந்த நிமிஷத்தில் அவர்களுடைய பெயர் அப்பிரகாசமாய்ப் போயிருக்குமென்பது சந்தேகமா? இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலான ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள நாகரீகமும், நீதியும், ஒழுங்கும், செல்வமும் அபூர்வமான வேலைகளும், அந்தத் தேசத்தாருடைய கல்வித் திறத்தினாலும், அவர்கள் அனுசரிக்கின்ற சத்திய வேதக் கொள்கையினாலும், உண்டாயினவே யல்லாமல் மற்றவைகளல்லவே. சமுத்திரத்தைக் கிணறு விழுங்கியது போல் இந்த இந்து தேசத்திலுள்ள கோடானுகோடி ஜனங்களைச் சில இங்கிலீஷ்காரர்கள் ஆளுவது, கல்வியின் பலத்தினாலே யல்லாமல் சரீரபலத்தினாலல்லவே.

படியாதவர்கள் தங்கள் சுதேச காரியங்களையே அறியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். படித்தவர்கள் பூமண்டலமெல்லாம் சஞ்சரிக்கிறவர்கள்போல பூதபௌஷிய வர்த்தமானங்களையெல்லாம் பல பத்திரிகைகள் மூலமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். படியாதவர்கள் இப்போதிருக்கிற வித்வான்களையே அறியார்கள். படித்தவனானென்றால் தற்கால வித்வான்களை மட்டுமல்ல, பூர்வீக வித்வான்களையும் முகமுகமாகத் தரிசித்துச் சம்பாஷணஞ் செய்கிறவன்போல் அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலுள்ள நீதிகளையும், அலங்காரங்களையும் வேதார்த்தங்களையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறான். எப்படியென்றால் திருவள்ளுவரையும் ஔவையாரையுங் கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்து ஓ! ஐயரே! ஓ! அம்மையே! உங்களுக்குத்

தெரிந்த நீதியைக் கற்பியுங்கள்! என்று கேட்பதுபோலக் குறள், மூதுரை முதலிய நூல்கள் மூலமாகச் சகல நீதிகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். கம்பருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து "ஓ! கவிசிரேஷ்டரே! உமது கம்ப சித்திரங்களையும் அபார கற்பனைகளையும், உல்லேகங்களையும் எங்களுக்குப் படிப்பியும்" என்று யாசிப்பதுபோலக் கம்ப ராமாயண மூலமாகச் சகல கற்பனைகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். காளமேகப் புலவரை மடி பிடித்துக்கொண்டு ஓ! கவிராயரே! நீர் எங்கள்மேல் வசை பாடினாலும் உம்மை விடோம்; நிந்தாஸ்துதி பாடுந்திறமையை எங்களுக்குப் போதியும் என்று வழக்காடுவதுபோல அவருடைய பாடல்களைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். ஸ்ரீரமாமுனிவருக்குச் சரணஞ்செய்து 'குரு சிரேஷ்டரே! தேம்பாவணி, தொன்னூல், சதுரகராதி முதலிய நூல்களைக் கற்பித்தருளும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து கற்றுக்கொள்வதுபோல் அந்த நூல்களைப் படிக்கிறோம். இப்படியே பூர்வீக வித்வான்களெல்லாரும் ஆசாரியர்களாகவும் நாம் மாணாக்கர்களாகவும் இருக்குந் தன்மைபோல் இலக்கண இலக்கியங்களையெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம்.

படித்தவனுக்கு உலகமே ஒரு பெரிய புஸ்தகமாயிருக்கிறது. பஞ்சபூதங்களும், பூமியிலுள்ள மலைகள், மரங்கள், கடல்கள், நதிகள் முதலியவைகளும் வானத்திலுலாவும் சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்களும், மேகங்களும், தத்துவ ஞானத்தை யுபதேசிக்கிற குருமூர்த்திகளாயிருக்கின்றன. பூமியிலுள்ள நானாபேத ஜீவாத்மகோடிகளையும், விருக்ஷ ஜாதிகளையும், அந்த விருக்ஷங்களிலுள்ள மரகதத் தகடுபோன்ற இலைகளையும், நவரத்தினத்தையொத்த பரிமள புஷ்பங்களையும், கற்

கண்டுக் கட்டிபோன்ற மதுரக் கனிகளையும், பல வர்ணமுள்ள அழகிய பக்ஷிகளையும், கல்விமான் பார்த்துப்பார்த்து நேத்திரானந்தத்தை யடைகிறான். வானம்பாடி, குயில், கிளி, பூவை முதலிய பக்ஷிகள் பாடும் சங்கீதத்தைக் கேட்டு சுரோத்திரானந்தத்தை யனுபவிக்கிறான். அந்த ஆனந்தங்களைக் கொடுத்த பரம கிருபாநிதியை உடனே தியானித்து ஆத்மானந்தத்தையும் அடைகிறான். படியாதவனென்றால் அந்த ஆனந்தங்களை அனுபவிக்கத் தெரியாமல் சஞ்சாரப் பிரேதம் போலக் கண்ணிருந்தும் பாராதவனாகவும், காதிருந்தும் கேளாதவனாகவும், மனமிருந்தும் நினையாதவனாகவுந் திரிகிறான்.

நல்ல புத்தகங்கள் படிக்கப்படிக்க எவ்வளவோ பிரியமாயிருக்கின்றன. அவைகளைப் படிக்கும்போது பசி தெரியவில்லை. பொழுது போவது தெரியவில்லை. ஆகார நித்திரைகளில் அபேக்ஷையில்லை. மனவருத்தங்களெல்லாம் நீங்கிப்போகின்றன. அந்தக் காரணங்களைப்பற்றியே ஐரோப்பியர்கள் எப்போதும் கிரந்த காலக்ஷேபஞ் செய்கிறார்கள். இந்தத் தேசத்துப் பிள்ளைகள் பாடசாலைகளை விட்டவுடனே படிப்பையும் விட்டுவிடுகிறார்கள். குற்றஞ் செய்கிறவர்களைக் கட்டித் தூக்குவதுபோலப் புஸ்தகங்களைத் கட்டித் தூக்குப் பலகையில் வைத்துவிடுகிறார்கள். பின்பு அந்த புஸ்தகங்களின் சாரம் எலிக்கும் கறையான் முதலிய பூச்சிகளுக்கும் உபயோகமாகிறதே தவிர, நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு உபயோகமாகிறதில்லை. பிள்ளை வரத்துக்குப் போய் புருஷனைச் சாகக்கொடுத்தது போலவும், தாதுபுஷ்டிக்கு மருந்து சாப்பிட உள்ள புஷ்டியும் போய்விட்டதுபோலவும், சிலர் இங்கி

பயனில்லாப் பாடல்கள்

லீஷ் முதலிய அந்நிய பாஷைகளைப் படிக்க ஆரம்பித்து அந்தப் பாஷையுந் தெரியாமல், சொந்தப்பாஷையுந் தெரியாமல், அபாஷிகளாய்ப் போய்விடுகிறார்கள். சிலர் அந்நிய பாஷைகளில் பூரண விற்பன்னர்களாயிருந்தும் சொந்தப் பாஷையைப் படியாமல், அந்தரத்தில் விட்டுவிடுகிறார்கள். சுய பாஷையில் பிழையில்லாமல் இரண்டு வரி சேர்த்தெழுதத் தெரியாமலும் தங்களுடைய பெயரையே சரியா யெழுதத் தெரியாமலும் "வைத்தியநாதன்" என்பதற்குப் "பைத்தியநாதன்" என்று கையெழுத்து வைத்துக்கொண்டு சிலர் ஜீவிக்கிறார்கள். ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் சுய பாஷையில் தன்னுடைய கையெழுத்தையே பிழையற யெழுதத் தெரியாதவனுக்கு ஒரு அற்ப உத்தியோகமுங் கிடைக்கமாட்டாது.

இந்தத் தேசத்தில் அந்நிய பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டு சுயபாஷை தெரியாமலிருப்பவர்களுக்கே பிரபலமான உத்தியோகங்கள் கிடைக்கின்றன. அதற்காக நாம் பொறாமை கொள்ளவில்லை. இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய அந்நிய பாஷைகளில் பல விஷயங்களைப்பற்றி அருமையான அநேக கிரந்தங்களிருக்கின்றமையால் அந்தப் பாஷைகளைப் படிக்கிற இந்தத் தேசத்தார் அந்தக் கிரந்தங்களிலுள்ள அருமையான பொருள்கள் இந்தத் தேசத்து ஸ்திரீகளுக்கும் புருஷர்களுக்கும் உபயோகமாகும்பொருட்டு, சுதேச பாஷையில் வசன காவியங்கள் எழுதவேண்டுமென்பதே நம்முடைய மனோரதமாயிருக்கின்றது.

காவிய ரூபமாயிருக்கிற இந்த தேசத்துக் கிரந்தங்கள் அநேகருக்கு அப்பிரயோசனமாயிருக்கின்றன. சில வித்வான்களுடைய பாடல்களை நாம் நாள் முழுவதும் பார்த்தா

லும் அர்த்தம் விளங்கவில்லை. அவர்களுக்குத்தான் பயன் தெரியுமோ தெரியாதோ அதுவும் சந்தேகம். அவர்கள் எந்தத் தெய்வத்தின்மேலே பாடியிருக்கிறார்களோ அந்தத் தெய்வத்துக்குத்தான் அர்த்தம் தெரியுமோ தெரியாதோ அந்தத் தெய்வத்தைக் கேட்டவேண்டும். அந்தக் கவிகளைச் சிறந்த வித்வான்களிடத்திற் காட்டினாலும் அவர்களுக்கும் பொருள் தெரியவில்லை. அந்தப் பாடல்களிற் பிரயோகிக்கப்பட்ட அரும் பதங்கள் அகராதியிலும் அகப்படவில்லை. சிறு நூல்களுக்கு சில வித்வான்கள் செய்திருக்கிற உரைகளும் சில இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களுக்குச் சிலர் செய்திருக்கிற மொழி பெயர்ப்புகளும் தமிழோ பிரமலிபியோ அல்லது வேறென்ன பாஷையோவென்று தெரியாமல் பிரமிக்கும்படியாய் இருக்கின்றது. மூலத்தைப் பார்த்து அந்த உரைக்கு அர்த்தஞ் செய்யவேண்டியதா யிருக்கின்றது. கலியாணஞ் செய்தும் சந்நியாசம் கடன் வாங்கியும் உபவாசம் என்பதுபோல ஒரு நூலுக்கு உரையிருந்தும் அனுபயோகமாயிருப்பது ஆச்சரியமல்லவா ?

கண் குருடானாலும் நித்திரைக்குக் குறைவில்லை என்பதுபோல ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பியாவிட்டாலும் அவர்களிடத்தில் சில வித்வான்கள் தாங்கள் கற்ற வித்தையைக் காட்டுகிறார்கள். குண்டுச் சட்டியிற் குதிரை யோட்டுவது போலும், சப்பாணிக்கு நொண்டி சண்டப்பிரசண்டனென்பதுபோலும், அந்த வித்வான்கள் தங்கள் பெண்சாதிகளிடத்திற் பேசும்பொழுதும் கடின பதப்பிரயோகஞ் செய்கிறார்கள்.

ஒரு கவிராயன், ஒரு பிரபுவினிடத்தில் ஒரு குதிரை பரிசு பெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தான். அந்த விசே

ஷத்தை அறியாது அவனுடைய பத்தினி வெளியே போய் வந்தீரே என்ன சுபமென்றாள். அவன் குதிரை வந்ததென்று சொல்லாமல், அசுவம், கோரம், மா, வாசி என்கிற குதிரைகளுக்குள்ள பல பெயர்களைத் தனித்தனியே சொல்ல ஆரம்பித்தான். என்ன சுபமென்று கேட்ட மனைவிக்கு அசுவம் வந்ததென்று முந்திக் கணவன் சொன்னவுடனே, ஏதோ துக்க காரியம் சம்பவித்ததென்று மனைவி மயங்கினாள். உடனே கோரம் என்ற வேறொரு பெயரை புருஷன் சொன்னான். கோரமான துக்கம் வந்ததென்று பத்தினி அதிகமாகக் கலங்கினாள். அதுகண்ட கணவன் மா மா என்று ஒருதரத்துக் கிரண்டுதரமாக வசனித்தான், மா மாவுக்குப் பெரிய ஆபத்து வந்ததென்று பெண்சாதி நினைத்துக் கூக்குரலிட்டழுதாள். அந்த ஓசை கேட்டு ஊராரெல்லாம் ஓடிவந்து கூடினார்கள். அந்த வித்வான் இன்னுந் தன் பெண்சாதிக்குத் தெரியவில்லையேயென்று கோபித்து வாசி என்றான். அதுகேட்டு மாமாவுக்குப் பெரிய வியாதிகண்டு வாசியானதாகப் பெண்சாதி நினைத்து மனந்தேறினாள். கடைசியாய் வித்வான் வெளிப்படையாகக் குதிரை வந்தென்று சொல்லப் பெண்சாதி நாணத்தையும் பயத்தையும் அடைந்தாள். இவ்வகையாகப் புருஷனுக்குந் தனக்கும் நடந்த சல்லாபத்தைப் பெண்சாதி தன் தோழிக்குச் சொன்னதாகப் பாடிய

விருத்தம்

சுந்தரியே புறமேகி வந்த துணைவரை நோக்கிச்
சுபமென்னென்றேன்
வந்ததோ ரசுவமென்றார் கோரமென்றார் மயங்கி
நின்றேன் மாமாவென்றார்

நொந்தழுதேன் பலர்மொய்த்தார் வாசியெனத்
தேறினே னுவன்றயாவும்
அந்தமுறுங் குதிரையென்று சொல்லிச் சினந்தார்
நாண்மிகுந் தஞ்சினேனே. (11)

நம்முடைய கருத்தைப் பிறர் அறியவும் பிறருடைய கருத்தை நாம் அறியவுமே கடவுள் நமக்கு வாக்கையும் பாஷைகளையுங் கொடுத்திருக்கிறார். நாம் பேசுகிற வார்த்தைகளிலும் செய்கிற கிரந்தங்களிலும் நம்முடைய கருத்து நன்றாகப் பிறருக்கு விளங்காவிட்டால் அந்த வார்த்தைகளைப் பேசாமலும் அந்தக் கிரந்தங்களைச் செய்யாமலும் ஊமைபோல் மௌனமாயிருந்துவிடுவது சர்வோத்தமம். குருடனுஞ் செவிடனுங் கூத்துப் பார்க்கப் போய்க் குருடன் கூத்தைப் பழித்தானும் செவிடன் பாட்டைப் பழித்தானும் என்பதுபோல் சில வித்வான்களும், குரு வேஷம்பூண்டு கொண்டவர்களும், வாசக நடையான பிரபந்தங்களைத் தாங்களும் செய்கிறதில்லை ; பிறர் செய்கிற பிரபந்தங்களையும் அங்கீகரியாமல், தோஷாரோபணம் பண்ணுவதே அவர்களுடைய சுபாவ குணமாயிருக்கின்றது. பண்டிதர், பாமரர் முதலிய யாவர்க்கும் உபயோகமாகும்படி, கல்விமான்கள் சத்திய ரூபமான பிரபந்தங்களைச் செய்து சத்திய ரூபம் விளங்கச்செய்ய வேண்டுமென்பது நமது பிரார்த்தனையாயிருக்கின்றது.

சிறு பிள்ளைகளுடைய மனம் இளக்கமாயும் மிருதுவாயுமிருப்பதால், இளமைப் பருவத்தில் அவர்களுக்குப் போதிக்கும் கல்வியும் சுகுணங்களும் அவர்களுடைய புத்தியில்

பதிந்து நன்றாய் வேரூன்றிக்கொள்ளும். பெரியவர்களான பின்பு போதிப்பதினால் பிரயோசனமில்லை. பொன் வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும், மெழுகு, ஸ்படிகம் முதலியவைகளையும் உருக்கி இளக்கியிருக்கும்பொழுது, வேண்டிய விக்கிரகங்களையும், நகைகளையும், பாத்திரங்களையும், செய்து கொள்வதுபோலவும், பச்சை மண்ணைக்கொண்டு பல கடாதிகள் செய்வதுபோலவும், உழுது திருத்தி இளக்கமாயிருக்கிற நிலத்தில் வேண்டிய தானியங்களை விதைப்பதுபோலவும், இளமைப் பருவத்திலே வித்தையையும், நற்புத்தியையும் கற்பிக்கவேண்டும். விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியுமென்பது போல நற்குணமும் சிறு பிராயத்திலே உண்டாகித் தேகத்துடன் வளருகிறபடியால் பயிரிட்டவன் அடிக்கடி களை பிடுங்கிச் சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பயிரைக் காப்பாற்றுவதுபோல், சிறுவர்களுடைய புத்தியில் துர்க்குணமாகிய களைகள் வளராதபடி தாய் தகப்பன்மார்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். சிறு பிள்ளைகளுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் செய்கைகளையும் நடைகளையும் கவனித்து அவர்களிடத்தில் நன்மையைக் காணும்பொழுது பிரியத்தைக் காட்டியும், தின்மையைக் காணும்பொழுது தகுந்த புத்தி சொல்லியும், நயமும் பயமுமாகப் பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டும். பிள்ளைகளை அதிகமாய்க் கண்டிப்பதனால் அவர்கள் தாய் தகப்பன்மார்களுக்குப் பயந்து பல பொய்களைச் சொல்லவும், கபடம், வஞ்சகம் முதலான துர்க்குணங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவும், ஆஸ்பதமுண்டாவதுந் தவிரத் தாய் தகப்பன்மார்களிடத்தில் வெறுப்பு உண்டாகுமானதால் பிள்ளைகளை அதிக கண்டிப்பு செய்வது தகுதியல்ல. பிள்ளைகள் குற்றஞ் செய்தாலும் அதைப் பொய் சொல்லி மறைக்காமல் உண்

மையை ஒப்புக்கொள்வார்களானால் மெய் சொன்னதற்காக அவர்களிடத்திற் பிரியத்தைக் காட்டவேண்டுமே தவிர அவர்கள் செய்த குற்றத்தைப் பாராட்டக்கூடாது. தாய் தகப்பன்மார்கள் நல்வழியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் நல்வழியில் நடப்பார்கள். அவர்கள் துர்வழியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் துன்மார்க்கத்தில் நடப்பார்களானதால் தாய் தந்தைகள் எப்போதும் புண்ணிய வழியிலே நடக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் விளையாடுவதினால் சரீர சௌக்கியம் முதலான நன்மைகள் விளைகிறபடியால் பிள்ளைகள் சில நேரம் விளையாடவும் இடங்கொடுக்கவேண்டும். கெட்டவர்களுடைய பழக்கம் பாம்போடு பழகுவதற்குச் சமானமானதால் துர்ஜன சகவாசத்தை விலக்கி எப்போதும் சர்ஜன சகவாசம் பண்ணும்படி ஆஞ்ஞாபிக்கவேண்டும். அநேகர், பிள்ளைகளைப் பெறுகிற கடமை மட்டுமே யன்றி அவர்களை நல்லவர்களாக்குகிற விஷயத்தில் எவ்வளவும் கவலை வைக்கிறதில்லை. நிர்மானுஷியமான காட்டில் தானே வளர்ந்து தானே ஜீவிக்கிற மரம்போல் பிள்ளைகளுடைய நடக்கையைக் கவனியாமல் நிர்விசாரமாய் விட்டுவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மாதா பிதாக்கள் மக்களுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளை மாதா பிதாக்கள் தங்களுடைய ஸ்வேச்சையாய்ப் பெறுகிறார்களேயன்றித் தங்களைப் பெறும்படி மாதா பிதாக்களைப் பிள்ளைகள் கேட்டுக்கொண்டதே இல்லை. அறையிலிருக்கிற வனை யிழுத்து அம்பலத்தில் விட்டு வேடிக்கைப் பார்ப்பது போலவும், விருந்துக்கழைத்து விஷத்தைக் கொடுப்பதுபோலவும், உருவில்லாமலிருந்த பிள்ளைகளை உருவாக்கி உலகத்திற் கொண்டுவந்த தாய் தகப்பன்மார்கள், அவர்களுக்குச்

பாலப் பருவமே படிப்புக்குத் தகுதி

சிறு பிராயத்திலே நற்குணங்களைப் போதியாமல் அவர்கள் ஆயுசுள்ளவரையில் துஷ்டர்களாய்க் கஷ்டப்படும்படி விடுவது பெரிய புத்திரத் துரோகமாயிருக்கிறது.

பிள்ளைகளை நல்லவர்களாக்குவதும் தீயவர்களாக்குவதும் தாய்தந்தையர்களுடைய ஸ்வாதீனத்திலிருப்பதால், பிள்ளைகளுடைய துஷ்டத்தனத்துக்குப் பெற்றவர்களே முக்கிய காரணகர்த்தர்களாயும் உத்திரவாதிகளாயு மிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தாய்தந்தையருக்கு ராஜதண்டனை யில்லாவிட்டாலும், தெய்வ தண்டனை யவர்களை விடாது. ஆண்பிள்ளைகளாயினும் எப்போதும் தாய் தந்தையர் வீட்டிலிருக்கத் தக்கவர்கள். பெண்பிள்ளைகள் வேறொருவர் வீட்டிற்குப் போக வேண்டியவர்களானதால் அவர்களை உத்தமிகளாக்கி யனுப்புவது அவர்களுக்கே நன்மையாகவும், அப்படியில்லாவிட்டால் அவர்களுக்கே எப்போதும் துன்பமாகவு மிருக்குமே. நற்குணங்களை ஸ்திரீகளுக்குப் போதியாமல் அவர்களைப் புருஷன் வீட்டுக் கனுப்புவது நீந்தத் தெரியாதவனைக் கடலில் பிடித்துத் தள்ளுவதுபோலும், யுத்த சாஸ்திரந் தெரியாதவனை சண்டை முகத்தில் விடுவதுபோலவும், குதிரையேறத் தெரியாதவனைக் கடிவாளமில்லாத துஷ்டக் குதிரைமேலேற்றித் துரத்துவதுபோலவு மிருக்கின்றது.

சிறு பிராயத்தில் தாய் தகப்பன்மார்கள் அடக்கி நன்மார்க்கத்திற் கொண்டு வந்ததனால் நற்குணங்களிற் சிறந்த ஒரு ஐரோப்பிய ஸ்திரீயினுடைய குணாதிசயங்களை விவரிப்போம். அவள் புண்ணிய பொக்கிஷம்: பொறுமைக் கிருப்பிடம். ஞானக் களஞ்சியம்; நற்குண பாத்திரம். கற்பலங்காரி; கன உபகாரி. அற்புத சுந்தரி; அறிவிலே மந்திரி.

விற்பன விதரணி ; விநய சம்பூரணி. அவள் வாடாத புஷ்பம் ; மங்காத தீபம். ஆடாத மாமயில் ; அலையாத மாங்குயில் ; ஓடாத புள்ளிமான். பறவாத பைங்கிளி. மாற்றில்லாத் தங்கம் ; மாசில்லா மாணிக்கம். கோதில்லாக் கரும்பு ; குறையில்லாச் சந்திரன். அவளைப் பார்த்தாலும் பசி தீரும் ; கண்டாலும் கலி நீங்கும். அவள் பிராணன் போனாலும் ஒரு பொய் சொல்லத் துணியாள் ; பாவமென்றால் பாம்பைக் கண்டதுபோல் நடுங்குவாள். அவள் எந்த வேலை செய்தாலும் கடவுளுடைய தியானத்தை மறவாள் ; அவள் எந்த உயிரையும் சொந்த உயிர்போல எண்ணி உபகாரஞ் செய்வாள். கணவனுக்கு அற்ப வருத்தமுமில்லாமல் குடும்ப பாரங்களையெல்லாம் தானே தாங்கிக்கொள்வாள் ; குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பண்ட பதார்த்தங்களை யெல்லாம் தக்க காலத்தில் சேகரித்து வைத்துக்கொள்வாள். வருமானத்துக்கு மிஞ்சின செலவு செய்யாள் ; தன்னுடைய அந்தஸ்துக்குத் தகுந்த காரியங்களில் யாதொரு குறைவும் செய்யாள். தன் வீட்டுக் காரியங்களை வெளியிலே பேசாள் ; பிறர்மேல் நிந்தையான வார்த்தைகளைத் தானும் பேசாள் ; பிறர் பேசவும் இடங் கொடாள்.

அவளுடைய உள்ளமெப்படி நிர்மலமோ அப்படியே அவளுடைய தேகமும் ஆடையும் எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கும். அவளுடைய வீடு, பாத்திர முதலியவைகளைத் துலக்கி எப்போதும் கண்ணாடிபோல் வைத்திருப்பாள். அசுத்தமென்பது மருந்துக்கு வேண்டுமானாலும் அவள் வீட்டில் அகப்படாது. அவளுடைய குடித்தனப்பாங்கும் மேரை மரியாதையும் அற்புதம்.! அற்புதம்!! என்று யாவரும் மெச்சு

வார்கள். அந்தத் தர்ம தேவதைமேல் தோஷம் நினைத்தால் தலை வெடிக்குமென்று பயந்து துஷ்டர்களும், அவளுடைய கற்புக்குத் தீங்கு நினையார்கள். அவள் வேலைக்காரர்களைப் பிரீதியாகவும் விவேகமாகவும் நடப்பிக்கும் தன்மையினால் அவர்கள் சகல வேலைகளையும் தாங்களே மனோற்சாகத்துடன் செய்து முடிப்பார்கள்.

அவளுடைய கைப்பாகத்துக்கு நளபாகமும் ஈடல்ல; அவள் கைபட்டால் வேம்பும் கரும்பாகும். அவள் சமைத்தால் பிடிசாதம் இறங்காதவர்களும் படிசாதம் உண்ணுவார்கள்; அன்னத் துவேஷமுள்ளவர்களும் போசனப் பிரியராவார்கள். தீராத ரோகிகளும் சுவஸ்தமடைந்து அதிரோக திடகாத்திரராவார்கள்; அவள் ஆக்கும் கறி கமகமவென்று வீடெல்லாம் மணக்கும்; அதைத் தொட்ட கையும் மணக்கும். உண்ட வாயும் மணக்கும். அதைக் கழுவிய நீரெல்லாம் மணக்கும்; பின்னும் ஊரெல்லாம் மணக்கும். அவள் வீட்டில் சாப்பிடக்கூடாத சைவர்களும் அவளுடைய சமையலுக்கு வாயூறுவார்கள்; அவள் வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் குறைவறச் செய்து முடித்தபின்பு நல்ல புஸ்தகங்களையெடுத்து வாசிப்பாள். சில நேரம் வீணை வாசிப்பாள்; சில நேரம் தையல் முதலிய சித்திர வேலைகளைச் செய்வாள்.

கணவனே அவளுக்குக் கதி; கணவனே அவளுக்கு நிதி. பர்த்தாவுடன் கூடிவாழ்வதே அவளுக்குப் பரமானந்தம்; பர்த்தா இருக்கும் இடம் காடாயிருந்தாலும் அது அவளுக்கு ராஜதானிக்குச் சமானம். பட்டணமாயிருந்தாலும் பர்த்தா இல்லாத இடமே பாழ்; கணவனுடைய பக்ஷமே அவளுக்கு லக்ஷாந்திரம். அவளுக்கு என்ன துன்பம் வந்

தாலும் கணவனுடைய கிருபாநோக்கம் பட்டால் அவளு டைய கஷ்டமெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கும்; அவளுக்கு எவ்வளவு பாக்கியமிருந்தாலும் கணவனுடைய கிருபைமட்டும் நீங்கினால் ஜலத்தைவிட்டு நீங்கிய தாமரை போலவும், நிலத்தைவிட்டு நீங்கிய பயிர்போலவும் வாடுவாள். அவளுடைய மனமும் கணவனுடைய மனமும் ஒன்றாயிருப் பதால் கணவனுக்கு எதில் விருப்பமோ அதிலே அவளுக்கு விருப்பம்; கணவனுக்கு எதில் வெறுப்போ அதிலே அவ ளுக்கும் வெறுப்பு. கணவன் புசித்தால் அவளுக்கு பசி தீரும்; கணவன் சந்தோஷித்தால் அவளுக்கு உண்டாகும் சந்தோஷம். கணவனுடைய துக்கமே அவளுக்குத் துக்கம்; புருஷனுக்கு ஆபத்து வரும் காலத்தில் அவளே அடைக்க லம். புருஷன் துக்கப்படுங் காலத்தில் அவளே சுகம்; அவன் வியாதிபடுங் காலத்தில் அவளே பரம சஞ்சீவி; தரித் திர காலத்தில் அவளே சௌபாக்கியம்.

கணவன் அழகில் ஆயிரம் அமாவாசைக்குச் சமான மானவனாயிருந்தாலும் அவனை அதிரூப சௌந்தரியமுள்ளவ னாகப் பாவிப்பாள்; அவன் தரித்திரனாயிருந்தாலும் குபேர சம்பத்துடையவனாக எண்ணுவாள். தான் துரைமகளா யிருந்தால் புருஷனுக்குத் தன்னை ஊழியக்காரியாக நினைப் பாள்; கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன், மர மானாலும் மணவாளன். ஆதலால் புருஷனுக்கு எப்போதும் ராஜோபசாரம் செய்வாள். புருஷன் ஒன்றும் தெரியாத ஜடனாயிருந்தாலும் அவனுடைய வாக்கை வேத வாக்கியம் போல் எண்ணுவாள்; ஒரு விஷயத்திலும் கணவனுக்குக் கோபம் வரும்படி நடவாள்; கணவன் நிர்நிமித்தமாய்க் கோபித்தாலும் பொறுமையுடனே சகித்துக்கொண்டு சமயம்

பார்த்து அமிர்த வருஷம்போல இன்பமான வார்த்தைகளைப் பேசிக் கணவன் கோபத்தைத் தணிப்பாள்.

அந்தக் குணவதியை வேறொரு ஸ்திரீ நோக்கி உன்னுடைய தகப்பனோ தேசமாளுகிற அரசன், உன்னுடைய தாயோ அரசி, இப்படிப்பட்ட தந்தை தாயார்களையும் *சகிமார்களையும் அரண்மனையையும் விட்டு நீங்கி, ஒரு ஏழையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அவனுடைய சிறு மனையில் வசிக்கும்படி உனக்கு லபித்ததே என்று அநுதாபப்பட்டால், அதைக் கேட்ட அந்தப் புண்ணியவதி, என்னுடைய கணவர் வீடு சிறு வீடானதால் நான் எப்போதும் அவருக்குச் சமீபத்திலிருக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்றேன்; அவர் ஏழையானதால் அவருடைய ஊழியங்கள் யாவும் என்னுடைய கையால் செய்யும்படியான அதிர்ஷ்டமும் எனக்குக் கிடைத்தது; விஸ்தாரமான பல அரண்மனைகளும் பல ஊழியக் காரர்களுமுள்ள என்னுடைய தாய் தந்தையருக்கு இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் இல்லாமையால் அவர்களுடைய செல்வம் பாரந்தது; பின்னும் என்னுடைய புருஷரே எனக்கு அரசர். அவருடைய சிறு குடிசையே எனக்கு அரண்மனை; அந்த அரசருக்கு நானே குடி; அவருடைய அன்பே எனக்குச் செல்வம்; என்னுடைய கற்பே அவருக்கு நான் கொடுக்கும் கடமை என்று மொழிந்தாள்.

* ஏந்தலாந் தந்தையைத்தாய் சகியர்கோ
யிலைவிட்டோ ரெளியர் சிற்றிற்
சார்ந்தனனென் றிகழுமின்னே சிற்றில்லா
லவாருகே தங்கப் பெற்றேன்

---

* நீதிநூல் புருடபாரியர் இயல்பு 14-வது பாடல்.

சேர்ந்தமிடி யாலவர்தம் பணியாவு மெனது
கையாற் செய்யப் பெற்றேன்
பாந்தவமீ தின்றியெந்தை யன்னையையே
ருக்குநிதி பாழ்த்ததன்றோ. (12)

மிடியுளார் கேள்வரென் றுரைத்த மின்னனாய்
கடிநகர் சிறுகுடில் காந்தர் வேந்தரா
மடியளே குடியவ ரன்பென் செல்வமாங்
குடியிறை யென்னிறை குறையுண் டோசொலாய். (13)

பணம், நகை முதலியவைகளின்மேல் அவளுக்கு எவ்வளவும் அபேக்ஷையில்லை. அவள் புருஷன் பார்க்கத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்வதே அல்லாது மற்றவர்கள் பார்க்கத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளாள். புருஷன் ஊரிலில்லாத காலத்தில் தன்னை அலங்கரிக்கவந்த தோழியை நோக்கி, நான் உண்ணுவதும், புஷ்பம் சூடிக்கொள்வதும், சந்தோஷிப்பதும், அலங்கரித்துக்கொள்வதும், என்னுடைய கணவர் பார்ப்பதற்காகவே யன்றி மற்றப்படி யல்லவே; இப்போது என் கணவர் ஊரில் இல்லையென்று உனக்குத் தெரிந்திருந்தும் என்னை நீ அலங்கரிக்க வந்தது பேதமைத்தனம் என்றாள்.

° உண்ணல்பூச் சூடலினெஞ் சுவத்த லொப்பனை
பண்ணலெல் லாமவர் பார்க்க வேயன்றோ
அண்ணல்தன் பிரிவினை யறிந்துந் தோழிநீ
மண்ணவந் தனையிது மடமை யாகுமே. (14)

---

* நீதிநூல் புருடபாரியர் இயல்பு 18-வது பாடல்.
° நீதிநூல் புருடபாரியர் இயல்பு 19-வது பாடல்.

புண்ணியவதிக்குப் புருஷனே பாக்கியம்

அவள் அந்நிய புருஷரை அறியாமலிருக்கிற அறியாமையையன்றி வேறு அறியாமை அவளிடத்தில் இல்லை; தான் புண்ணியவதியாயிருக்கத் தன்னைப் பாவியென்று அவள் சொல்லுகிற பொய்யைத் தவிர வேறு பொய் சொல்லியறியாள்; பாவத்தின்மேல் அவளுக்கும் பகையே தவிர வேறொருவரிடத்திலும் அவளுக்குப் பகையுமில்லை; சிஷ்டர்களைப் பார்த்து அவர்களைப்போல் அபார யோக்கியதை நமக்கில்லையேயென்று அவளுக்குண்டாகிற பொறாமையைத் தவிர வேறு பொறாமை அவளிடத்தில் இல்லை. இவளைப் போலுண்டாவென்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிற புகழ்ச்சிகளை அவள் சர்வ கொள்ளையடிப்பதேயல்லாது வேறு திருட்டு அவளிடத்தில் இல்லை. பாத்திர மறியாமல் பிக்ஷையிடுகிற விஷயத்தில் அவள் செய்கிற லோபமே அல்லாமல் பாத்திர மறிந்து பிக்ஷையிடுவதில் எவ்வளவும் லோபமில்லை. அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தாரும் தர்மம் செய்வதில் ஒருவரையொருவர் முந்திக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டுத் தர்ம நிமித்தம் செய்துகொள்ளுகிற சண்டையே தவிர வேறு சண்டை, மனஸ்தாபம், குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் அவர்களிடத்தில் இல்லை. ஜகதீசனுடைய பாதாரவிந்தத்தை அடைவதில் அவளுக்குப் பேராசையே தவிர வேறு பேராசை அவளிடத்தில் இல்லை. அவளுடைய வீட்டுக்கு வருகிற ஈக்களும், எறும்புகளும் அசுத்தம் அகப்படாமல் பட்டினியாயிருக்கும்போது அல்லாது அவளிடத்திற்கு வருகிற ஏழைகள் பட்டினியாயிருப்பதில்லை. தன் கையில் இல்லாத காலத்திலும் தான் உண்ணும் அன்னத்தை ஏழைக்கிட்டு தன் வயிற்றுக்கு அவள் செய்யும் துரோகத்தை தவிர வேறு துரோகம் அவள் செய்வதில்லை. பாவத்தைச் செய்யாமலிருப்பது

மன்றி அதை நெஞ்சிலும் நினையாமல் மனோவாக்குக் கிரியை மூன்றும் ஒரே தன்மையாயிருப்பாள். பாவஞ் செய்யாமல் புண்ணியஞ் செய்யவேண்டுமென்பது சர்வலோக நாயக னுடைய வேத வாக்கியமானதாலும், அந்த வாக்கியத்தை அசுத்தி செய்யப் புருஷனுக்கு அதிகாரம் இல்லாமையினு லும், பாவஞ் செய்யும்படி புருஷன் கட்டளை யிட்டால் அந் தக் கட்டளையைமட்டும் நிராகரிப்பாளே யல்லாது, மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் புருஷ வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்யத் தவருள்.

தெய்வபக்தி யுள்ளவர்கள் தெய்வத்திற்குரிய ஆலயம், பூஜாபீடம் முதலியவைகளிடத்திலும் சிரத்தையுள்ளவர்களா யிருப்பதுபோல் புருஷ பக்தியுள்ள அந்தச் சீமாட்டி தன் கணவனைப் பெற்ற தாய்தந்தைகளிலும் அதிகமாக எண்ணி அவர்களுடைய பாதம்பணிந்து பணிவிடை செய்வாள். வார்த்திக தசையில் சரீர மெலிவினால் கோபம் வருவது சில ருக்குச் சகஜமானதால் தன்னுடைய மாமன் மாமி முதலான வர்கள் அகாரணமாய்த் தன்னைக் கோபித்தாலும் அதைப் பாராட்டாமல் மதுரமாய்ப் பேசி அவர்களுடைய கோபத் தைச் சாந்தப்படுத்துவாள். அவர்கள் எங்கள் மருமகள் போலுண்டோ ? இவளே எங்கள் கண்மணி ; இவளே பெண் மணி, இவளே எங்களை வளர்க்கிறவள் ; இவளே எங்களைக் கரையேற்றுகிறவள் ; இவள் தேடக்கிடையாத திரவியம் ; காணக்கிடையாத கற்பகம் என்று மகிழும்படி உபசரிப்பாள். கொழுந்தன்மார், நாத்தனார் முதலியவர்களைத் தன்னுடைய சகோதரர்களிலும் அதிகமாயெண்ணி அவர்களுடைய காலிற் பட்டது தன் கண்ணிற் பட்டதாக நினைத்துப் பூர்ண பக்ஷங்

காட்டுவாள். அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் நடக்கிற ஒழுங்கையும், மரியாதையையும், அவர்களுக்குள் இருக்கும் நித்திய சமாதானத்தையும், மாறுத பக்ஷத்தையும், அதனாலுண்டாகிற ஆனந்தத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில் அவளுடைய வீட்டைப் பூலோக மோக்ஷமென்று சொல்லத் தடையில்லை.

அவளுக்கு எப்போதும் பரோபகார சிந்தையே தவிர வேறு சிந்தையில்லை; அன்னமிலார்க்கு அன்னம் படைப்பாள். வஸ்திரமில்லாருக்கு வஸ்திரம் தருவாள்; தாயில்லாப் பிள்ளைகளைத் தாய்போலத் தாங்குவாள். துக்கமுள்ளாரைத் தேற்றுவாள்; அழுவாரோடு அழுது ஆறுதல் செய்வாள். வியாதிக்காரரை அடிக்கடி விசாரித்து வேண்டிய பக்குவங்கள் செய்வாள்; புத்தியில்லார்க்குப் புத்தி போதிப்பாள்; பக்தியில்லார்க்குப் பக்தியைப் படிப்பிப்பாள்; வைவாரையும் வாழ்த்துவாள்; வாழ்த்துவார் முன்னே தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்வாள். தின்மை செய்வோர்க்கும் நன்மை செய்வாள்; ஏழைகளுக்குத் தன்னாற் கூடியமட்டும் உதவி செய்வாள். திரவிய சகாயஞ் செய்யத் தன்னால் ஏலாதபோது வாக்குச் சகாயமாயினுஞ் செய்வாள்; பிறர் துன்பத்தை நீக்கத் தன்னால் முடியாதபோது அழுது, இரங்கிக் கடவுளைப் பிரார்த்திப்பாள். இன்னும் அவளுடைய மங்கள குணங்களைச் சொல்லப்புகின் அளவின்றி விரியுமாதலால் இம்மட்டில் நிறுத்தினோம்.

கல்யாண காலங்களில் பெண்களுக்குக் கற்புள்ள அருந்ததியையும், காட்டிற் கற்பிழந்து கல்லாச்சமைந்த அகலிகையையும், அம்மி மிதிக்கிற சடங்கு மூலமாகக் காட்டுவதுபோல்

தாய் தந்தையருடைய முயற்சிக் குறைவினாலும் கெட்ட பழக்கத்தினாலும் அகிருத்தியங்களைக் கற்றுக்கொண்ட ஒரு துஷ்டையினுடைய துர்ச்சரித்திரத்தை அடியில் எழுதுகின்றோம்.

பாவங்களுக்கெல்லாம் அவள் பண்டகசாலை; நன்மையெல்லாம் அவளுக்கு நஞ்சு; தின்மையெல்லாம் அவளுக்குத் தேவாமிர்தம். தப்புகளெல்லாம் அவளுக்குச் சர்வமானியம்; வம்பு வார்த்தைகளெல்லாம் அவளுக்கு வாய்ப்பாடம். பொய்யிலே அவள் பூரணம்; உண்மை பேசுவதில் அவள் ஊமை. புண்ணியமென்றால் போராட்டம்; குற்றங்களென்றால் கொண்டாட்டம். சுய குற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவள் சுத்தக் குருடி; அந்நியர் குற்றங்களைப் பார்ப்பதில் அவளுக்கு ஆயிரங் கண். ஏழைகளுக்கும் அவளுக்கும் ஏழாம் பொருத்தம்; பிக்ஷை கேட்டவரைச் சிக்ஷை செய்வாள். தானம் பரிதானமே யல்லாமல், வேறு தானமில்லை; தியாகம் பிராணத்தியாகமே யல்லாமல் வேறு தியாகமில்லை. எச்சிற்கையாலுங் காகமோட்டாள்; அறுத்த கைக்குஞ் சுண்ணும்பு கொடாள். பிள்ளைகள் ஆத்திச்சூடி படிக்கும்பொழுது (தா) என்று படித்தாலும் அவள் சண்டைக்கு வருவாள்; அவள் முன்னே யாராவது ஈயைப் பார்த்து ஈ யென்று சொன்னாலும் கோபிப்பாள். அவளுக்குக் கோவிலில்லை; குருவில்லை; பூசையில்லை; புனஸ்காரமில்லை. பணமே தெய்வம்; பணமே குரு; பணமே ஜீவனம்; பணமே பாவனம்; கண்ணாடியில் தன் முகம் தெரிவதுபோல அவள் யாரைப் பார்த்தாலும் தன் மயமாகத் தோன்றுவதால் தன் குற்றத்தைப் பிறர்மேலேற்றி அவதூறு பேசுவதே அவளுடைய சுபாவ குணம். அவள் திருடியானதால் எல்லாரை

யுந் திருடிகளென்று சொல்வாள்; அவள் பொய் பேசுகிறவளானதால் எல்லாரையும் பொய்யரென்றும் நினைப்பாள். அவள் வஞ்சகியானதால் எல்லாரையும் வஞ்சகியென்று தூஷிப்பாள். அவளுடைய வாய்க்குப் பூட்டுப் போட்டாலும், அவள் தூஷணை பேசாமலிராள். அவள் காதுகளைத் தைத்து வைத்தாலும், கோள் வார்த்தைகளைக் கேளாமலிராள். அவள் கைகளைக் கட்டி வைத்தாலும், திருடாமலிராள். அவள் கால்களில் விலங்கிட்டு வைத்தாலும், அண்டை வீடுகள் போய்ச் சண்டைசெய்யாமலிருக்கமாட்டாள். அவளுக்கும் அவள் புருஷனுக்கும் ஜன்மப்பகை; புருஷன் ஒன்று சொன்னால் அவள் ஒன்பது சொல்வாள். அவன் வேண்டுமென்பதை இவள் வேண்டாமென்பாள்; அவன் தெற்கென்றால், இவள் வடக்கென்பாள்; அவன் கறுப்பென்பதை இவள் வெளுப்பென்பாள்; புருஷனுக்கு எது இஷ்டமோ அது அவளுக்கு அநிஷ்டம்; புருஷனுக்கு யார் மித்திரர்களோ, அவர்களெல்லோரும் அவளுக்குச் சத்துருக்கள்; புருஷனுக்கு யார் பகைவர்களோ, அவர்களெல்லோரும் அவளுக்கு இஷ்டர்கள்; புருஷனே அவளுக்கு விஷமாயிருக்கும்போது, புருஷனுடைய பந்துக்களை அவள் எப்படி மதிப்பாள்? மாமி சுமங்கலியாயிருப்பதைத் தான் அமங்கலியாயிருப்பதுபோ லெண்ணுவாள்; மாமிக்குத் தலை வலித்தால் இவளுக்குத் தலையில் கிரீடந் தரித்ததுபோலிருக்கும். நாத்தனாருக்குப் பிள்ளை பிறந்தால் இவளுக்கு ஒரு பிள்ளை இறந்ததுபோலிருக்கும். ஓரகத்திக்கு ஒரு சுகம், உண்டானால் இவளுக்குத் துக்கம் சம்பவித்ததுபோன்றது. அவள் கழுத்தில் தாலியிருப்பது இவள் கழுத்தில் இல்லாததுபோன்றது. அவளுக்கும் அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஓயாத

பெரும்பகை. பிள்ளைகளை அவளும் நேசிக்கிறதில்லை ; பிள்ளைகள் இஷ்டப்படி அவளும் நடவாள் ; அவளிஷ்டப்படி பிள்ளைகளும் நடவார்கள். கலியாண வீட்டில் கட்டிக்கொண்டு அழுகிறவள், இழவு வீட்டில் என்ன செய்யமாட்டாள்? தன் புருஷனையும் பிள்ளைகளையுமே பகைக்கிறவள், அந்நியர்களை பகைக்காமலிருப்பாளா? அவளுக்கு ஊரெல்லாம் பகை ; ஊரெல்லாம் அபக்கியாதி ; எல்லாரும் அவளுடைய கேட்டை விரும்புகிறவர்களே தவிர அவளுடைய க்ஷேமத்தைப் பிரார்த்திக்கிறவர்கள் ஒருவருமிலர். அவளுடைய மன அசுத்தம் எப்படியோ அப்படியே சரீர அசுத்தமும் உள்ளவளாயிருக்கிறாள். அவளுடைய தேகத்தில் எந்தக் காலத்திலாயினும் ஜலம் பட்டிருக்குமோ என்னவோ அறியோம் ; அவள் தேகத்தின் அழுக்கைத் திரட்டினால் பல வண்டிப் பாரம் ஏற்றலாம் ; அவளுடைய துணி, நெருப்பிலே போட்டாலும் வேகாது. அவளுடைய தேகத்தில் புஷ்பம் பட்டால் தேக நாற்றத்தைப் புஷ்பம் வாங்கிக்கொள்வதே யல்லாது புஷ்ப வாசனை தேகத்தில் சாருகிறதில்லை. அவளுடைய தேகம் போலவே அவளுடைய வீடும், அசுத்தங்களுக்கு ஆலயமாயிருக்கின்றது. அசுத்தத்தில் ஜனிக்கிற பல பூச்சிகளும் புழுக்களும் அவளுடைய வீட்டில் புத்திர பௌத்திர களத்திர மித்ராதிகளுடனே க்ஷேமமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவளுடைய வீட்டின் அசுத்தங்களையும் அவளுடைய துன்மார்க்கத்தால் அவளுக்கு வருகிற பல துன்பங்களையும், அவளுக்கும் அவளுடைய குடும்பத்தாருக்கும் நடக்கும் ஓயாத சண்டைகளையும் கலகங்களையும், வியாஜ்யங்களையும் விரோதங்களையும் பார்க்குமிடத்தில் அவளுடைய வீட்டைப் பூலோக நரகமென்று சத்தியமாகச் சொல்லலாம்.

புண்ணியவதியே புவனோபகாரி

மேற்படி ஸ்திரீ துன்மார்க்கவதியாய்க் கெட்டுப்போனதற்கு அவளுடைய தாய் தகப்பன்மார்களின் அஜாக்கிரதையே முக்கிய காரணமானதால் ஸ்திரீகளுக்குப் பாலசிக்ஷை செய்வது அத்தியாவசியமா யிருக்கின்றது. தெய்வ பக்தியே சகல புண்ணியங்களுக்கும் அஸ்திவாரமாயும் சிகரமாயும் இருப்பதால் தெய்வ பக்தியை முந்திப் போதிக்க வேண்டும். தெய்வ பக்தி உண்டாவதற்குத் தெய்வ சொரூப நிர்த்தாரணஞ் செய்வது அவசியமாகையால், அண்டகோளங்களை அணுவில் அடைக்க யத்தனித்ததுபோலவும், ஆகாயத்துக்கு மையம் காட்டுவதுபோலவும், நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதுபோலவும், மானச காக்ஷியாயும் விளங்கா நின்ற கடவுளுடைய அநந்த கலியாண குணங்களில் சிலவற்றைப் புல்லறிவுடையோனாகிய நான் எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் ஒருவாறெடுத்துரைக்கத் துணிவுற்றேன்.

கடவுள் ஆணுமல்ல; பெண்ணுமல்ல; அலியுமல்ல. அவருக்கு ஊருமில்லை; பேருமில்லை. நேருமில்லை. அவருக்குத் தாயுமில்லை; தந்தையுமில்லை; தாரமுமில்லை; தநயருமில்லை. அவருக்கு ஒப்புமில்லை; தப்புமில்லை. அவர் பூதமுமல்ல; நாதமுமல்ல. சரமுமல்ல; அசரமுமல்ல. காணப்பட்ட ஒரு பொருளுமல்ல. பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு அதிசயமானவர். ஞானேந்திரியங்களுக்கு எட்டாத துரியா தீதர். அவர் மகா பிரபு; மண்டலாதிபதி! ஏக சக்கிரவர்த்தி; தேவாதிதேவர். இராஜாதிராஜர்; அவர் சர்வக்ஞர்; சர்வசக்தர்; சர்வேசுரர்; சர்வகாரணர்; சர்வகற்பிதா; சர்வநியந்தா; சர்வாந்தரியாமி; அவர் பிதா; நாம் பிள்ளைகள். அவர் குரு; நாம் சிஷர்கள். அவர் இராஜா; நாம் குடிகள்.

அவர் ஆண்டவர் ; நாம் அடிமை. அவர் அன்னதாதா ; நாம் யாசகர். அவர் செல்வர் ; நாம் தரித்திரர். அவர் தர்மாத்மா ; நாம் கர்மாத்மா. அவர் நித்தியர் ; நாம் அநித்தியர். அவர் அரூபி ; நாம் குரூபி. அவர் தீனகிருபாகரர் ; சீலமனோகரர் ; ஞானதிவாகரர் ; நற்குணசாகரர். பரம பவித்திரர் ; பக்தர்கள் மித்திரர். தர்ம சமுத்திரர் ; சகல விசித்திரர். அகில நிர்வாகரர் ; ஆனந்த போகர். இக பரத்தியாகர் ; இன்பப் பிரவாகர்; மோக்ஷதாதா ; மூலவேதர். சாக்ஷாத்மாதா ! சர்வஞாதா. ஆதிமத்தியாந்தரகிதர். சோதி நித்தியசந்த சகிதர். வேதசித்தாந்த விகிதர். போதவிர்த்தாந்த விகிதர். கபட நாடக சூத்திரர். தபன கோடி காத்திரர். உபஞான நேத்திரர். அபய மோக்ஷ க்ஷேத்திரர். பாவநாசர். ஜீவநேசர். தேவராசர் ; மாவிலாசர். இப்படிப் பட்ட அதி அகோசர அசரீர அகண்டாகார அபார உத்தார நிர்பிகார மனோகர குணகர சராசரதரர் ; பராபர வஸ்துவினுடைய அந்நியாதிருச்யமான மகோன்னதப் பிரதாபம் தெரிவதற்கு அவரால் வகுக்கப்பட்ட அகில புவன சராசரங்களின் தன்மையை ஸ்தூலமாயேனும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

இந்தப் பூமி எவ்வளவு பெரிதென்பதை நாமெல்லோரும் காக்ஷிப் பிரமாணமா யறிந்திருக்கிறோம். இந்தப் பூமியிலும் சூரியன் பதின்மூன்று லட்சம் பங்கு அதிகப் பெரிதாயிருக்கின்றது. அந்தச் சூரியனைப்போல் அநேக கோடி சூரியர்களும் சந்திரர்களும் ஆகாய விரிவில் நக்ஷத்திர வடிவமாக நமக்குக் காணப்படுகின்றனர். நாம் பார்க்கிற நக்ஷத்திரங்களைத் தவிர நம்முடைய பார்வைக்கு எட்டாத தூரத்

திலும் அதற்கு மேலுங் கீழும் எந்தப் பக்கங்களிலும் அடுக் கடுக்காக எண்ணிக்கையில்லாத நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களிருக் கின்றன. அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபம்போல நமக் குக் காணப்பட்டாலும் அவைகளுக்கும் இந்தப் பூமிக்கும் எப்படித் தூரமோ, அப்படியே அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று தூரமுள்ளவைகளா யிருக்கின்றன. இந்தச் சூரியனைச் சுற் றிப் பூமி முதலிய பல கிரகங்கள் ஓடுவதுபோல நக்ஷத்திர மாகிய ஒவ்வொரு சூரியனையும், பல புவனங்கள் சுற்றியோடு கின்றன. அப்படியானால், கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சந்திர சூரியர்களையும் புவன கோடிகளையும் எண்ணத் தொலை யுமா? எட்டில் அடங்குமா? அந்தப் பிர்மாண்ட கோடிகளுக் குள் இந்தப் பூமி ஒரு அணுவுக்கும் சமானமல்ல. சகல புவ னங்களையுந் தாங்கிப் படி யளக்கிற கர்த்தாவுக்குச் சிறிது கோபம் ஜனித்தால் அண்ட அடுக்குகள் குலைந்து ஒன்றோ டொன்று மோதிச் சூரியமண்டலம் சந்திரமண்டலத்தின் மேலும் சந்திரமண்டலம் பூமண்டலத்தின்மேலும் விழுந்து சின்னபின்னமாய்ச் சிதறுண்டுபோமென்பது சந்தேகமா? பல அண்டகோடிகளும் பரமேசனுடைய பாதத்துளிகள். சூரியன் அக்கினி முதலிய சுடர்கள் கடவுளினுடைய திவ்வி யப் பிரகாச மேனியிலிருந்து சிதறிய சிறு பொறிகள். சமுத் திரங்களும் மேகங்களும் அவருடைய கிருபா சமுத்திரத்திலி ருந்து தெரித்த சிறு துளிகள். பிரசண்டமாருதம் அவரு டைய சிறு விரலின் அசைவு; உன்னத பர்வதங்கள் அவர் விளையாடும் பந்துகள். அவருடைய பிள்ளைகளாகிய நமக்காக அவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஊழியக்காரர்களே பஞ்ச பூதாதி கள்; கற்பகோடி காலங்கள், அவருக்குக் கணப்பொழுது. தமக்குக் கேசமில்லாதிருந்தும் சகல ஜீவர்களுக்கும் க்ஷேசங்

களைக் கொடுப்பவர். அவரே தாம் உண்ணாமல் மற்ற உயிர்களுக்கு உணவளிப்பவர்; அவரே தாம் நித்திரை செய்யாமல் மன்னுயிர்களைத் தூங்கவைத்துக் காவலாயிருப்பவர்; அவரே தாம் நடவாமல் திரியாமல் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போல் எங்கும் நிறைந்திருப்பவர்; அவரே தாம் கைவேலை செய்யாமல் நினைத்தமாத்திரத்தில் அண்ட கோடிகளை யுண்டாக்கி ரக்ஷிப்பவரும்; அவரே அந்த அண்டகோடிகளைச் சாட்டியில்லாப் பம்பரம்போல ஆட்டுகின்றவரும்; அவரே கண்ணாயிருந்து பொருள்களைக் காட்டுகின்றவரும்; அவரே கிருபாநேத்திரத்தால் நம்மைப் பார்ப்பவரும்; துஷ்ட சத்துருக்கள்மேல் க்ஷாத்திரம் செய்கிற க்ஷத்திரியரும் அவரே; பக்தர்களுக்கு மோக்ஷ வியாபாரம் செய்கிற வைசியரும் அவரே; அண்டங்களை ஆட்டுகிற சூத்திரரும் அவரே; ஜீவ கோடிகளுக்கு வேளான்மை செய்கிற வேளாளரும் அவரே; சர்வலோக நாயகரும் அவரே; அண்டவீடுகளைக் கட்டிய தெய்வத் தச்சனுரு மவரே; தேக கடங்களைச் செய்கிற குலாலனும் அவரே. தாசர் வார்த்தையைத் தட்டாதவரும் அவரே. ஒரு சிறிய வித்தைக்கொண்டு பெரிய விருக்ஷங்களையும், சுக்கில சோணிதங் கலந்த சிறு துளியைக்கொண்டு பெரிய உடல்களையும், ஒரு தானியத்தைக்கொண்டு கோடி தானியங்களையும் செய்கிற ஜாலவித்தைக்காரரும் அவரே. மனுஷர்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும், பக்ஷிகளுக்கும், புஷ்பங்களுக்கும், பல வர்ணங்களையும், அலங்காரங்களையும், அமைத்தெழுதிய சித்திரக்காரரும் அவரே. ஆத்தும அரசன் குடியிருக்கும்பொருட்டு இரண்டு கால் நாட்டி, இரத்தமாகிய நீர் சேர்த்து, மாம்ஸச் சுவர் எழுப்பி, என்புக் கழிகளைப் பரப்பி நரம்புக் கயிறுகளாற் கட்டித் தோலாகிய

கூரை மேய்ந்து, ஒன்பது வாயில் விட்டுச் சரீர வீட்டைச் செய்த கொத்தனாரும் அவரே. அந்த வீடு பிராணவாயு வால் சஞ்சரிக்கச்செய்த மந்திரவாதியும் அவரே. நமக்குத் தெரியாமல் நம்முடைய சித்திரங்களில் வசிக்கிற சித்தரும் அவரே. தேக வீடு தானே வளரவும், நிமிரவும், குனிய வும், நடக்கவும், ஓடவும், இருக்கவும், படுக்கவும், தூங்கவும், பலவேலைகளைச் செய்யவும், உண்ணவும் உண்ணுகின்ற பதார்த் தங்கள் ஜீரணித்து உடலெங்கும் பரவவும், மனமானது சஞ் சரிக்கவும், நினைக்கவும், ஆலோசிக்கவும், சுகிக்கவும், துக்கிக் கவும், பஞ்சேந்திரியங்கள் பல இன்பங்களை அநுபவிக்கவும், நம்முடைய ஸ்வாதீனமில்லாமல் சுவாசம் தானே ஓயா மல் நடந்துகொண்டிருக்கவும், செய்த பரம தயாநிதியும் அவரே.

இந்தப் பூமியைக் கடவுள் உண்டாக்கி எத்தனையோ காலமாகியும் அது என்றும் புதிதாயும் வளப்பமாயும் செழிப் பாயுமிருக்கின்றது. ஒரு பொருளை நாம் வீட்டில் வைத் திருந்தால் எத்தனை காலமானாலும் அந்தப் பொருள்மட்டு மிருக்குமேயல்லாமல், அது பல பொருள்களை உண்டாக்காது? பூமியோவென்றால் ஒன்று கோடியாகச் செய்கின்றது. ஒரு நெல்லை விதைத்தால் எண்ணிமுடியாத அநேக நெற்கள் உண் டாகின்றன. ஒரு மரக்கால் தானியத்தை இருபது மரக்கா லாகவும், பத்து மரக்கால் தானியத்தை இருநூறு மரக்காலாக வும் பூமி விளைவிக்கின்றது. கடவுளுடைய ஆஞ்ஞையினால் பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களும் சகல வஸ்துக்களும் மனுஷர் களுக்கு ஊழியக்காரர்கள்போல் வேலை செய்கின்றனவென் பதை அடியில் விவரித்துக் காட்டுவோம்.

பெண் கல்வி

பூமியானது சகல சராசரப் பொருள்களும் அடங்கிய பண்டகசாலையாயிருப்பதுமன்றிப் பயிரிடுகிற குடியானவன் போல் நவதானியங்களையும் இதர போஜனபதார்த்தங்களையும் நமக்கு விளைவித்துக்கொடுக்கின்றது. அப்பு, ஜலக்காரியைப்போல் ஸ்நாநபானாதிகளுக்கு உதவுகின்றது. காற்று ஆலவட்டக்காரன்போல நமக்குச் சாமரை போடுகின்றது. நெருப்பு சமையற்காரனைப்போல் நளபாகம் செய்கின்றது. ஆகாசம், தீபம் ஏந்துகிறவன்போலச் சந்திர சூரிய நக்ஷத்திர முதலிய தீபங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. மேகங்கள், ஜலமிறைக்கிற பெண்களுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நதி, ஏரி, குளம் முதலியவைகள் ஜலம் வைக்கிற தடாகங்களாயிருக்கின்றன. விருக்ஷசாதிகளும், பயிர் பூண்டு முதலியவைகளும் பலசரக்குக் கடைக்காரர்கள்போல இலை, பூ, காய், கனி, கிழங்கு, தானியமுதலிய பல சம்பாரங்களைக் கொடுக்கின்றன. மலைகளும், கடல்களும், ரத்ன வியாபாரிகள்போல நவரத்ன முதலிய பல திரவியங்களைக் கொடுக்கின்றன. பூச்செடிகள் பூவிறைக்கிற பெண்களாயிருக்கின்றன. பல மூலிகைகள் மருந்துகொடுக்கிற வைத்தியர்களாயிருக்கின்றன. பூஞ்சோலைகள், நாடகசாலைக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. மயில், அன்னம், கோழி, கொக்கு முதலிய பக்ஷிகள் நாட்டியப் பெண்கள் போல நடனஞ்செய்கின்றன. குயில், கிளி, பூவை வானம்பாடி முதலிய பக்ஷிகள் பாடகர்கள்போலச் சங்கீதம் பாடுகின்றன. காகம், பருந்து, கோழி முதலிய பறவைகளும், பல்லி, அரணை முதலியவைகளும் வீடு சுத்தஞ்செய்கிற பெண்கள் போலப் பல பூச்சிகளையும், இறந்துபோன பல ஜந்துக்களையும், அசுத்தங்களையும் பக்ஷிக்கின்றன. பருத்திச்செடி, பட்டுப்பூச்சி முதலியவைகள் நமக்கு வஸ்திர வியாபாரிகளா

யும், நாய், ஆடு, புலி, கரடி முதலியவைகள் சால்வை, போர்வை, கம்பளம் இவைகளைக் கொடுக்கிற வர்த்தகர்களாயு மிருக்கின்றன. தேனீக்கள் தேன் கொடுக்கின்றன. பசு, எருமை, ஆடு முதலியவைகள் பாற்காரிபோல் நமக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. காளை, குதிரை, யானை, ஒட்டகம் முதலிய வைகள் வாகனங்களாய் நம்மை சுமப்பதுமன்றி, இன்னும் பல வேலைகளுக்கும் உதவுகின்றன. வீடு பெருக்குகிறவள் போல அந்த மிருகங்கள் புல் வைக்கோல் முதலிய பலவித மாய்ச் சிந்திக்கிடக்கிற வஸ்துக்களைப் புசித்து வீட்டைச் சுத் தம் செய்கின்றன. நாய்கள் காவற்காரரைப்போல் வீடு காக் கின்றன. கழுதைகளும் நமக்காகப் பல பாரங்களைச் சுமக்கின் றன. சேவல்களும், செம்போத்துகளும், காகங்களும் நமக் குச் சூரிய ராஜன் வருகையைக் காட்டுகிற கட்டியக்காரர்களா யிருக்கின்றன. சிங்கம், புலி, கரடி, முதலிய துஷ்ட மிருகங் களும், பாம்பு, தேள் முதலிய விஷ ஜந்துக்களும், தெய்வ பயத்தைப் போதிக்கிற குருவுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. நயமும் பயமும் காட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் தாய்போலக் காருண்ணிய மூர்த்தியாகிய கடவுள், அந்தத் துஷ்ட ஜந்துக் களையும், இடி பெருங்காற்று பூகம்பம், க்ஷாமம் முதலிய துன் பங்களையும் நமக்குத் தெய்வபயமும் பக்தியும் நற்குணங்களும் உண்டாவதற்காகச் சிருஷ்டித்திருக்கிறாரென்பது நிச்சயமே யாயினும், அந்தத் துஷ்ட ஜந்துக்களாலும் துன்பங்களாலும் நமக்கு அடிக்கடி உபத்திரவம் உண்டாகாதபடி அவைகளை அடக்கி வைத்திருக்கிறாரென்பது ப்ரத்யக்ஷம் அல்லவா? எலிகள் மிஞ்சாதபடி பூனைகளையும், பாம்புகள் மிஞ்சாதபடி கீரி, மயில் முதலியவைகளையும் அப்படியே இதர துஷ்ட மிரு கங்களுக்கு வெவ்வேறு சத்துருக்களையும் சுவாமி உண்டு

பண்ணியிருக்கிறார். மேலே நாம் விவரித்தபடி உலகத்தில் காணப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றேனும் நமக்கு உபயோக மற்றதாயிருக்கவில்லை.

மேற்சொன்ன வஸ்துக்களுமன்றிப் பூமண்டலத்தில் உள்ள சகல மனுஷர்களும் ஒருவருக்கொருவர் சகாயமாயிருக்கும்படி சுவாமி செய்திருக்கிற விசித்திரம் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஒரு குடும்பத்திலுள்ள பல பெயர்கள் பல தொழில்களைச் செய்து அந்தக் குடும்பத்தை தாங்குவது போல, உலகமாகிய பெரிய குடும்ப சம்ரக்ஷணார்த்தமாகச் சகல ஜனங்களும் பிரயாசைப் படுகிறார்கள். ஒருவன் மகா ராஜனாயிருந்தாலும் ஏழையானாலும் அவன் ஒருநாள் ஜீவிக்கிறதற்கும் எத்தனையோ ஜனங்களுடைய உதவி வேண்டியதாயிருக்கின்றது. நமக்குப் போஜனங்கிடைப்பதற்காக நிலத்தை வெட்டித் திருத்துகிறவர்களும் உழுகிறவர்களும் பயிரிடுகிறவர்களும் ஜலம் பாய்ச்சுகிறவர்களும் களை பிடுங்குகிறவர்களும் காவல் காக்கிறவர்களும் அறுத்துக் களம் சேர்க்கிறவர்களும் தானியங்களைக் குத்தி அரிசியாக்கி விற்கிறவர்களும் இவ்வகையாக அதிற் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இத்தனை பெயரென்று கணக்கிடக்கூடுமா? அப்படியே உப்புமுதல் கற்பூரம் வரையில் உள்ள சகல சாமக்கிரியைகளும் காய்கறிகளும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் பலவிடங்களில் பலவிதமாகப் பாடுபடுகிறார்கள். வஸ்திரம் நமக்குக் கிடைப்பதற்காகப் பருத்தி விதைத்தெடுத்துப் பஞ்சாக்கிக் கொட்டி நூற்றுச் சாயந்தோய்த்து நெய்து வஸ்திரமாகிறவரையில் தேகப்பிரயாசைப்பட்டவர்களுக்குக் கணக்குண்டா? சமையலுக்கு வேண்டிய விறகும் நீரும் கிடைப்

பதற்காக அநேகர் விறகு வெட்டி விற்கிறார்கள்; அநேகர் நதி, ஏரி, குள முதலியவைகளை வெட்டுகிறார்கள். அநேகர் நமக்கு நடக்கப் பாதை செப்பனிடுகிறார்கள். நமக்கு வீடு கட்ட அநேகர் செங்கல், ஓடு, சுண்ணாம்பு முதலியவைகள் செய்கிறார்கள். அநேகர் மரங்கள் வெட்டி அறுத்துப் பலகையாக்குகிறார்கள். அரசர்கள், மந்திரிகள், படைவீரர்கள், நியாயாதிபதிகள் முதலானவர்கள் நமக்குச் சத்துரு பயமில்லாமலும், அநியாயம் நடவாமலும், சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கிறார்கள். குருமார், உபாத்தியாயர் முதலியோர் நமக்கும் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஞானோபதேசம் செய்கிறார்கள். வைத்தியர்கள், தச்சர், கொல்லர், தட்டார், வண்ணார், நாவிதர், செக்கார், சேணியர் முதலானவர்கள் நமக்காகப் பல தொழில்கள் செய்கிறார்கள்.

ஒரு தேசத்தார் பிழைப்பதற்காக அந்தத் தேசத்து ஜனங்கள் மட்டுமன்று, பூமண்டலத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் உழைக்கிறார்கள். நம்முடைய ஸ்திரீகள் பாதாதிகேச பரியந்தம் வஸ்திர பூஷணாலங்காரம் செய்துகொள்வதற்காகப் பல தேசங்களிலிருந்து பல வர்ணமான வஸ்திரங்களையும், நவரத்னங்களையும், தங்கம், வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும், எடுத்துக்கொண்டு கடல் வழியாயும், கரை வழியாயும், எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் வருகிறார்கள். அந்த நவரத்னங்களும், பஞ்சலோகங்களும், கிரகோபகரணமான பல பாத்திரங்களும், சாமான்களும், நமக்குக் கிடைப்பதற்காக மலைகளிலும், கடல்களிலும் பொற்சுரங்கங்களிலும், காடுகளிலும், லக்ஷாதிலக்ஷம் ஜனங்கள் கைசலிக்கக் கால் சலிக்க தேக மெலிய நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில் விழப்

படாத பாடுகளெல்லாம் படுகிறார்கள். இவ்வகையாக ஒவ்வொருவனும் ஜீவிக்கிறதற்கு உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் பிரயாசைப்படும்படி ஐயன் செய்திருக்கிற விநோதத்தை யார் அளவிடக்கூடும்?

உலக முழுவதும் ஒரு குடும்பமென்பதற்கும் ஒரே வர்க்கமென்பதற்கும் இன்னும் அநேகப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணங்கள் உண்டு. பூகோளத்தைச் சேர்ந்த சகல கண்டங்களிலும் வசிக்கிற சகல ஜனங்களுக்கும் தேகங்களும், அவயவங்களும், குணகுணங்களும், இன்ப துன்பங்களும், சாவு வாழ்வுகளும், எவ்வளவும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரே தன்மையாயிருக்கின்றன. சகல பாஷைகளிலும் உள்ள இலக்கணம் இலக்கியம், கணிதம், நியாயம், தர்க்க முதலிய நூல்களும், வித்வான்களுடைய கற்பனைகளும், வாரம், மாதம் ஆண்டு முதலிய கணக்குகளும், சகல தேசத்தாருக்கும் சற்றேறக்குறைய ஒரே வகையாயிருக்கின்றன. பூமி பாரத்தினாலும் அந்தந்த தேசங்களுக்குரிய சீதளோஷ்ண பேதங்களினாலும், ஆகார வித்தியாசங்களாலும், சில தேசத்தார் வெளுப்பாயும், சில தேசத்தார் கறுப்பாயுமிருக்கிறார்களேயன்றி வேறு காரணமல்லவே. ஒரு தேசத்திலுள்ள நகர வாசிகளுக்கும் கிராம வாசிகளுக்கும் பேச்சு முதலிய சில விஷயங்களில் சிறிது பேதம் உண்டாயிருப்பது சகவாச காரணமேயல்லாமல் இயற்கைக் காரணமல்லவே.

ஒரு பிராமணன் வீட்டுக் குழந்தையைப் பாலப்பருவத்தில் ஒரு தாழ்ந்த சாதியான், தன் வீட்டில் கொண்டுபோய் வளர்த்தால், அது அந்தத் தாழ்ந்த ஜாதியார்போலப் பேசவும், நடக்கவும் கற்றுக்கொள்ளும். ஒரு பறையன் வீட்டுப் பிள்ளையைப் பிராமணன் கொண்டுபோய் வளர்த்தால், அதற்

குப் பிராமணனைப்போல வார்த்தையும், நடை உடை பாவனைகளும் உண்டாகும்; இதுவே சேர்க்கைக் காரணமென்பதைக் காட்டுகின்றது; பிராமணப்பிள்ளை பூணூல், விபூதி ருத்திராட்சத்துடன் பிறக்கவில்லை; பறையன் வீட்டுப் பிள்ளை, மாடு மேய்க்கிறகோல், சூடுவை, கந்தையுடன் பிறக்கவில்லை; ராஜபுத்திரர்கள் தலையில் கிரீடமும், கையில் செங்கோலும், அரையில் பீதாம்பரமும் தரித்துக்கொண்டு கனக விக்கிரகம்போல் அதிசுந்தரமாய்ப் பிறக்கவில்லை. ஏழைப் பிள்ளை இரந்து குடிக்கும் ஓட்டுடன், கோவணாண்டியாய்க் குரூபியாய்ப் பிறக்கவில்லை; அரசன் வீட்டுப் பிள்ளையாயிருந்தாலும் எல்லாப் பிள்ளைகளும், ஒரு கோவணத்துக்கும் கதியில்லாமல் சுத்த நிர்வாணத்துடனும், நிராதரவாயும், துர்ப்பலமாயும் பிறக்கின்றன; பிறந்தபிற்பாடு, எந்த ஜாதிப் பிள்ளையாயிருந்தாலும், படித்தால் புத்திமானுயும், படியாவிட்டால் புத்தியில் உலக்கைக் கொழுந்தாயும், பிரவர்த்திக்கிருனென்பது யாவருக்கும் ஸ்வாநுபோகமாயிருக்கின்றது. சகல மன்னுயிர்களுக்கும் ஏக பிதாவாகிய கடவுள், எல்லாருக்கும் சந்திரசூரிய நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கவும் எல்லாருக்கும் சமானமாகப் பஞ்சபூதங்கள் வேலைசெய்யவும் ஆஞ்ஞாபித்திருக்கிறுர். அபேதமாக எல்லா மனுஷர்களும் வியாதி முதலிய துன்பங்களால் பீடிக்கப்பட்டு அந்தியகாலத்தில் தங்களோடுகூட ஒன்றுங் கொண்டுபோகாமல் பிறந்த கோலமாயிருக்கிறுர்கள். இப்படிப்பட்ட பல முகாந்திரங்களால் உலகமெல்லாம் ஒரு குடும்பமென்பதும், ஒரே சாதி என்பதும், நிதர்சனமா யிருக்கின்றது.

ஒரு சிறிய குடும்ப காரியம் நடப்பதற்குப் பெரியர் சிறியரென்கிற அந்தஸ்துக்கிரம மிருக்கவேண்டியது எப்படி

அவசியமோ, அப்படியே உலகமாகிய பெரிய குடும்பம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அரசரென்றும், குடிகளென்றும், மேலோரென்றும், கீழோரென்றும், தனவான்களென்றும், தரித்திரர்களென்றும் பல அந்தஸ்துக்க ளிருக்கவேண்டியது முக்கியம். அப்படிப்பட்ட தாரதம்மியமில்லாமல் சகலருஞ் சமானஸ்தர்களாயிருந்தால் தலைக்குத் தலை மூப்பாய், ராஜ நீதியில் பல தொழில்களும் நடவாமல் விபரீதம் உண்டாகுமென்பது நிச்சயமே. மேலான அந்தஸ்துள்ளவர்களுக்கும் அந்தஸ்துக்குத்தக்க சிரமங்களும், கவலைகளும், சத்துரு பயமும், ரோகங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. அவ்வளவு கஷ்டங்கள் தாழ்ந்த பதவியில் இருப்பவர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் படும் சரீரப் பிரயாசையானது அவர்களுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், மனோரம்மியத்தையும், பரம சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கின்றது. தாங்கள் குடியிருக்கிற வீடுகள் அசைந்தாலும் சோம்பலை மேற்கொண்டிருக்கிற தனவான்களுக்குச் சரீர சுகமும் மனோதிருப்தியும் குறைவாயிருக்கின்றன. பல தேசங்களைப் பிடித்தால் ஒரு அரசனுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகுமோ, அவ்வளவு சந்தோஷம், கூலி வேலைசெய்து சொற்பப் பொருளைச் சம்பாதிக்கிற ஏழைக்கும் உண்டாகின்றது. இவ்விதமாக ஒரு விஷயத்தில் குறைவுள்ளவர்களை வேறொரு விஷயத்தில் அதிகப் படுத்திச் சகலரையும் சமானமாக ரக்ஷிக்கிற கிருபாஸாகர மூர்த்தியாகிய கடவுளை அநவரதமுந் தியானிக்கும்படி ஸ்திரீகளுக்குப் போதிக்கவேண்டும்.

தெய்வத்தை யடைவதற்குப் புண்ணியமே வழியாயிருப்பதால், ஸ்திரீகளுக்குப் புண்ணியோபதேசஞ் செய்வது முக்கியமாயிருக்கின்றது. புண்ணியத்திற்குப் புண்ணி

யமே சமானமல்லாது, அதற்கு உபமானஞ் சொல்ல வேறொரு பொருளுமில்லை. புண்ணியமே புத்தி; புண்ணியமே சித்தி; புண்ணியமே சக்தி; புண்ணியமே முத்தி; புண்ணியமே வேதாந்தம்; புண்ணியமே போதாந்தம்; புண்ணியமே சித்தாந்தம்; சகல சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், வேதாகமங்களும், இதிகாச புராணாதிகளும், ஸ்தோத்தரிப்பது புண்ணியத்தையே; வேதாந்திகளும், சித்தாந்திகளும், ரிஷீசுரர்களும், வித்தியாபாரகரும், சதா நேசிப்பதும், பூசிப்பதும், உபதேசிப்பதும் புண்ணியமே; சந்நியாசிகளும் தபோதனர்களும், சர்வ சங்கப் பரித்தியாகஞ் செய்வது புண்ணியத்திற்காகவே; உன் மதம், என் மதமென்று, துன்மதமாகச் சம்வாதஞ் செய்கிற சகல சமயவாதிகளும் புண்ணியம் ஒன்றையே அவிரோதமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள்; பராபர வஸ்து நராவதாரஞ் செய்வதும், பாவத்தை நீக்கிப் புண்ணியத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டே; ஆதியில் அநேக மகாத்மாக்கள் தலையெடுத்து நிலைநிறுத்தினதும் புண்ணியமே; இல்லறம், துறவறமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டறங்களிலும், பக்தர்களைச் சுத்தர்களாக்குவதும் புண்ணியமே; சுத்தர்களை முத்தர்களாக்குவதும் புண்ணியமே; சகல இகபர ஸாதனங்களைக் கொடுப்பதும் புண்ணியமே; மானுஷிகத்தைத் தெய்வீகமாக்குவதும் புண்ணியமே.

மோட்சத்திற்கும், நரகத்திற்கும் எப்படிப் பேதமோ அப்படியே சிஷ்டர்களும் துஷ்டர்களும் பரஸ்பர வித்தியாசமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். இந்த உலகத்திலும் புண்ணியவான்களுக்குப் பூஷணையும், துஷ்டர்களுக்குத் தூஷணையும் உண்டாகின்றன. சிஷ்டர்களுக்கு எங்கும் பிரக்யாதி;

துஷ்டர்களுக்கு எங்கும் அபக்கியாதி; சிஷ்டர்கள் சர்வஜன மித்திரர்கள்; துஷ்டர்கள் சர்வலோக வியாதிகள். அரசர்களும் நியாயாதிபதிகளும் சிஷ்டானுக்கிரகம் செய்கிறார்கள்; தேசாதிபதிகள் கூடியவரையில் யோக்கியர்களையே தேடித் தகுந்த உத்தியோகங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். தெரியாமையினாலும், பக்ஷபாதம் முதலிய காரணங்களாலும், அயோக்கியர்கள் உத்தியோகங்களில் நியமிக்கப்பட்டாலும், அவர்களுடைய அயோக்கியதை வெளியானமாத்திரத்தில், அவர்களை உத்தியோகங்களிலிருந்து தள்ள, யாவரும் வழி தேடுகிறார்கள். பெற்ற தாய் தந்தைகளும், நல்ல பிள்ளைகளை நேசித்துக் கெட்ட பிள்ளைகளைத் துவேஷிக்கிறார்கள். நல்லவன் ஏக சாட்சியாயிருந்தாலும் அவனுடைய வார்த்தையைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு அசத்தியவான்கள் பலராயிருந்தாலும், அவர்களுடைய சாக்ஷியங்களைத் தள்ளி நியாய சபையார் தீர்மானிக்கிறார்கள். கூடியமட்டும் நல்லவர்களையே தேடி அவர்களிடத்தில் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்ய யாவரும் விரும்புகிறார்கள். நாணயமுள்ள வர்த்தகர்களிடத்திலே யாவரும் சரக்குகளைக் கொள்ள அபேக்ஷிக்கிறார்கள். பெண் வீட்டுக்காரர்கள் நற்குணமுள்ள புருஷர்களையும், பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்களையுந் தேடி விவாகஞ் செய்வது, பெரும்பாலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. எஜமானன் துஷ்டனாயிருந்தாலும் அவன் நல்லவர்களையே தேடித் தனக்குள் வேலைக்காரர்களாக வைத்துக்கொள்ளுகிறான்.

சிஷ்டர்களால் ஒருவருக்கும் துன்பமில்லாதபடியால், சிஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் பூஷிக்கிறார்கள். துஷ்டர்களால் யாவருக்கும் உபத்திரவமானபடியால், துஷ்டர்களைத் துஷ்

டர்களும் தூஷிக்கிறார்கள். துஷ்டனைத் துஷ்டனென்று சொன்னால், அவனுக்கே கோபம் வரும். அவனைச் சிஷ்டனென்று சொன்னால், அவனுக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகும். துஷ்டனை, அவனுடைய பெண்சாதியும் பிள்ளைகளுமே நம்பார்கள். துஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் வாசா கைங்கரியமாய்த் தாங்கள் நல்லவர்களென்று பகிர் வேஷம் பூண்டு கொண்டால் மட்டும், அவர்கள், இந்த உலகத்தில் ஜீவிக்கலாமேயொழிய வேறுவகையில் ஜீவிக்க மார்க்கமில்லை. இந்தக் காரணத்தைப்பற்றியே உலகத்தில் கள்ள ஞானிகள் விஸ்தாரமாயிருக்கிறார்கள். ஒருவனுக்கு அழகும், தனமும், வித்தையும் இல்லாதிருந்தாலும், அவன் நல்லவனாயிருப்பானானால், அவனிடத்தில் யாவருக்கும் கௌரவமும், அவனைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பிரியமும் சந்துஷ்டியும் உண்டாகின்றன. வடிவில் மன்மதனாயும் திரவியவானாயு மிருந்தாலும், அவன் துஷ்டனாயிருப்பானானால், அவனிடத்தில் யாவருக்கும் அருவருப்பும் அவமதிப்பும் உண்டாகின்றது. சிறு பிள்ளைகளும் துஷ்டர்களைக் கண்டு வெறுப்புறுகிறார்களென்பதற்கு, மழையில்லாத காலங்களில் சிறு பிள்ளைகள் கொடும்பாவி கட்டியடிக்கிற வழக்கமே சாக்ஷியாயிருக்கிறது. ஊருக்கு ஒரு நல்ல அதிகாரி வந்தால் அவனை எல்லாரும் கொண்டாடிக் கொண்டு அவனுடைய க்ஷேமத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். அவன் பரம துஷ்டனா யிருந்தானானால், அவனால் துன்பமடைந்தவர்கள் துன்பமடையாதவர்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்துச் சமயம் வரும்போது, அவனைக் கெடுக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். வீடுகளிலும் வீதிகளிலும் பல பேர் பேசுகிற வார்த்தைகளைக் கவனித்தால், இன்னான் நல்லவன், இன்னான் கெட்டவன், என்கிற வார்த்தை கலவாம

விராது. விவரம் தெரியாத குழந்தைகளும், நல்லவர்களிடத்திற் பிரியத்தையும் துஷ்டர்களிடத்தில் அப்பிரியத்தையுங் காட்டுகின்றன.

சத்தியம், பொறுமை, சாந்தம், தயை, தாக்ஷிணியம், இரக்கம், உபகாரம், நிகர்வம், நீதி முதலிய நற்குணங்களை மெச்சாதவர்கள் யார்? அந்த நற்செய்கைகளைத் தங்களுக்கு யாவருஞ் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பாதவர்கள் யார்? அகங்காரம், பொய், சூது, வஞ்சகம், களவு, கொலை, கோபம், லோபம், மோகம், குரோதம், மதம், மாற்சரியம், கொடுமை அநீதி முதலிய துர்ச்செய்கைகளைப் பிறரிடத்திற் கண்டால், அவைகளை வெறுக்காதவர் யார்? அந்தச் செய்கைகளைத் தங்களுக்கு ஒருவரும் செய்யக்கூடாதென்று அபேக்ஷியாதவர்கள் யார்? ஒரு உபகாரியைக் கண்டால், அவனைப் பிரியமாக உபசரிக்காதவர்கள் யார்? ஒருவன் தாங்கக்கூடாத துன்பத்தை யனுபவித்தால், அவனுக்காக இரங்காதவர்கள் யார்? ஒருவன் மற்றொருவனை அநியாயமாக உபத்திரவஞ் செய்தால், அந்தக் கொடியனைக் கோபிக்காதவர்கள் யார்? ஒருவனுடைய கண்ணில் வேறொருவன் குத்துவதை நாம் பார்த்தால், நம்முடைய கண்களும் நோகின்றன. ஒருவன் வேறொருவனை அடித்தால், அதைப் பார்க்கிற நம்முடைய தேகமும் வலிப்பதுபோ லிருக்கின்றது. தங்களுடைய சொந்தத் துக்கத்துக்காக அழாதவர்களும், பிறர் துக்கத்துக்காக அழுகிறார்கள். துன்மார்க்கத்திற் பழகிப் பழகிக் கல்லைப்போன்ற கடின சித்தங்கொண்டிருக்கிறவர்களைத் தவிர மற்ற யாவரும் துன்பப்படுகிற புண்ணியவானைக் கண்டால் இரங்காமலிரார்கள்.

வித்தியாபூஷணம் விசேஷம்

கதைகளிற் சொல்லப்படுகிற சாதுக்களைக்கூடப் பூஜிப்பதும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான அசாதுக்களை நிந்திப்பதும், யாவருக்கும் சகஜமாயிருக்கின்றன. இராவணன் இராமத்துரோகஞ் செய்தானேயல்லாமல் நமக்கென்ன துரோகஞ் செய்தான்? துரியோதனன் தர்மபுத்திராதிகளுக்குத் தாயாதியேயல்லாமல் நமக்குத் தாயாதியல்லவே, அரிச்சந்திரன் நமக்கென்ன உபகாரஞ்செய்தான்! நக்ஷத்திரையன் நமக்கென்ன அபகாரஞ்செய்தான்? இராமாயணத்தில் இராமர் தமது பத்தினியைப் பிரிந்து அழுகிற இடத்தை நாம் வாசிக்கும்பொழுது, சீதையுடனே நம்முடைய பத்தினிகளும் போய்விட்டதுபோல் நாமும் கூட அழுகிறோம். அவருடைய படைகளாகிய குரங்குகளுடனே நாமும் கூடிக்கொண்டு இராவணுதிகளுடனே மஹாயுத்தஞ் செய்கிறோம். அந்தக் குரங்குப் படைகளுக்குத் திரணச்சேதம் வந்தாலும் நமக்குப் பிராணச்சேதம் வந்ததுபோல் வாடுகிறோம். இராம பாணத்தால் இராக்ஷதப் பிணங்கள் மலை மலையாய்க் குவியும்போது நமக்கு இராமர் கனகாபிஷேகம் செய்ததுபோல, நாம் ஆனந்த பரிதராகிறோம். தர்மர் முதலிய பஞ்சபாண்டவர்களும் அரிச்சந்திரனும் இராச்சியங்களை யிழந்து பரிதபிக்கும்பொழுது நம்முடைய இராச்சியங்களும் போய்விட்டனபோல் நாமும் அநுதாபப்படுகிறோம். பின்பு, அவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகமானதுபோல் மகிழ்ந்து, அவர்களுடனே நாமும் மஹாராச்சியஞ் செய்கிறோம். இவை முதலிய காரணங்களால் புண்ணியத்தின்மேல் பிரியத்தையும், பாவத்தின்மேல் வெறுப்பையும் மனுஷருக்குச் சுபாவ குணமாகச் சுவாமி கொடுத்திருக்கிறாரென்பது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாயிருக்கின்றது.

பெண் கல்வி

புண்ணியம் செய்வது, பிரயாசமென்று சிலர் நினைப்பார்கள். அப்படி நினைப்பது தப்பு. சாண் வயிறு வளர்ப்பதற்காக சமுத்திர யாத்திரை செய்தும், மலைகள் ஏறியும் ஆரண்யங்களைக் கடந்தும், தேசாதி தேசங்களெல்லாம் திரிந்தும், பல தொழில்களைச் செய்கிறார்கள். யுத்த ரங்கத்திற் போய் சண்டைசெய்து பிராணனைக்கொடுக்கிறார்கள். மனுஷனுடைய செய்கையோ தேவதா நிர்மாணமோவென்று பிரமிக்கும்படியான சிற்பவேலைகள், சித்திர வேலைகள், நீராவி யந்திரங்கள், இரும்பு வண்டிகள், தந்தித் தபால் முதலிய அருமையான வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அகோராத்திரம் பிரயாசைப்பட்டுப் பல சாஸ்திரங்களையும், பல தொழில்களையும் கற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அதிசயமான காரியங்களைச் செய்கிற மனுஷர்களுக்கு உண்மை, சாந்தம், பொறுமை முதலிய புண்ணியங்களைச் செய்வது மஹாப் பிரயாசமா? அவைகளைச் செய்ய அலையவேண்டுமா? தேகப் பிரயாசைப் படவேண்டுமா? இல்லையே.

பாவஞ்செய்வது கஷ்டமே தவிரப் புண்ணியஞ்செய்வது கஷ்டமன்று. உள்ள காரியத்தை உள்ளபடி சொல்வது தானே உண்மை. நடந்த காரியத்தைக் கூட்டாமற் குறைக்காமல் நடந்தபடியே சொல்வது எவ்வளவு எளிதான காரியம். நடவாத காரியத்தை நடந்ததுபோலப் பொய்சொல்லுகிறதாயிருந்தால், முன்னுக்குப்பின் விரோதமில்லாமல் முந்தியே ஆலோசித்துக் கற்பித்துக்கொண்டு ஆகாசமாளிகை கட்டுவது போலப் பொய்க்கோட்டை கட்டுவது எவ்வளவு வருத்தமாயிருக்கின்றது. அஸ்திவாரமில்லாத சுவருக்கு ஆயிரம் முட்டுக் கொடுப்பதுபோல, ஒரு பொய்யை ஸ்தாபிக்க அநேகம்

பொய்களைச் சொல்லியும் பிரயோசனமில்லாமல் கேட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளையில் தெரியு மென்பதுபோல, எப்படியும் பொய் வெளியாகின்றது. கொலை, களவு, மோசம், வஞ்சகம், பரஸ்திரீ கமனம் முதலிய கொடிய செய்கைகளைச் செய்வதற்குத் தகுந்த சமயங்களும், ஆயுதங்களும், சகாயங்களும் தேடிக்கொண்டு அந்தச் செய்கைகளைச் செய்வது எவ்வளவு கஷ்டமும், வருத்தமும், அச்சமும், பிராண சங்கடமுமாயிருக்கின்றன. அந்தச் செய்கைகளுக்கு விரோதமான பாவ புண்ணியங்களைச் செய்வது எவ்வளவு இலேசாயிருக்கின்றது.

சர்வ சாட்சியாகிய கடவுள் பாவ புண்ணியங்கள் தெரியும்படி மனேசாக்ஷியாகிய தீபத்தை ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் ஏற்றி வைத்திருக்கிறரென்பது சத்தியமே. விவரந்தெரியாத பாலர்களும், சித்த ஸ்வாதீனமில்லாத பைத்தியக்காரர்களும் தவிர, மற்ற யாவரும் படித்தவர்களாயிருந்தாலும், நன்மை, தீமை தெரியாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. படியாத மூடர்கள் தர்மா தர்மங்களைச் சேர்ந்த சில நுட்பமான விஷயங்களை அறியாமலிருந்தாலும், ஸ்தூலமாய் தர்மம் இன்னது, அதர்மம் இன்னது என்பது யாவர்க்கும் தற்சுபாவமாகத் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே, “நெஞ்சையொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை” என்றும், “தன்னெஞ்சறியாத பொய்யில்லை, தாயறியாத சூலில்லை” என்றும், “தன்னையறியாத சன்னதமில்லை” என்றும், பெரியோர்களுடைய வாக்கியங்களிருக்கின்றன். மனேசாட்சியாகிய தீபம், பாவ புண்ணியங்களை நமக்குக் காட்டுகிறதுந் தவிர, நாம் பாவம் செய்யும்பொழுது நம்மை இகழ்ந்து துக்கிக்கின்றது. புண்ணியம் செய்யும்பொழுது நம்மைப் புகழ்ந்து சந்தோஷிக்கின்றது.

ஆகையால் மனோசாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாமல் நடக்கிறவர்களே புண்ணியாத்மாக்கள்.

கண்ணாடியில் தோன்றுகிற நம்முடைய பிரதிபிம்பம் நாம் செய்வதையெல்லாம் தானுஞ் செய்து காட்டுவதுபோல் நமக்குப் பிரதிபிம்பமாகிய உலகம் நாம் செய்வதையே நமக்குச் செய்கின்றது. நாம் ஒருவனைப் புகழ்ந்தால் அவனும் நம்மைப்புகழுகிறான். நாம் ஒருவனை யிகழ்ந்தால் அவனும் நம்மை யிகழுகிறான். நாம் ஒருவனுக்கு உபகாரஞ் செய்தால் அவனும் நமக்கு உபகாரஞ் செய்கிறான். ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் அவனுக்கு நாம் அபகாரஞ் செய்தால் அவனும் ஒரு சமயத்தில் தீங்குசெய்வது கூடாத காரியமல்ல. கொக்கும் யானையைச் சாடுகின்றது. குப்பை உயர்ந்து கோபுரத்தை மூடுகின்றது. பெரிய பொருள்களைச் சிறிய செல்லும் பக்ஷித்து நாசமாக்குகின்றன. நாம் எதை விதைக்கிறோமோ, அதுவே நமக்கும் பலிக்கும். வேம்பை விதைத்தவனுக்கு வேம்பேயல்லாமற் கரும்பு கிடைக்குமா? பாம்பை வளர்த்தவனுக்கு விஷமே யல்லாமல் அமிர்தங் கிடைக்குமா? அப்படியே நாம் நன்மை செய்தால் நன்மையும், தீமை செய்தால் தீமையும் நமக்கே லபிக்கிறபடியால், தீமையை விட்டு நன்மையைப் பிடித்துக்கொள்வது வேகமாயும் நம்முடைய சுயப்பிரயோஜனமாகவும் இருக்கின்றது.

துஷ்டர்களுக்கு அவர்களுடைய துன்மார்க்கங்களே அவர்களைத் தண்டிக்கிற ஆயுதங்களாய் இருக்கின்றன. பெருண்டி, சோம்பல் முதலிய துர்க்குணங்களை மேற்கொண்டவர்களுக்கு அஜீரணம் வியாதி ஆயுசு நஷ்டம் முதலிய பல துன்பங்கள் வளர்கின்றன. மதுபானஞ் செய்கிறவர்கள் பணத்தைக் கொடுத்துப் பைத்தியத்தை விலைக்கு வாங்குவது

போல் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். அவர்களுடைய குடியே, குடியைக் கெடுக்கின்றது. தாயென்றும், தாரமென்றும், மேத்தியமென்றும், அமேத்தியமென்றும் பேதந் தெரியாமல் வீட்டைவிற்று, மாட்டை விற்று, உடைமைகளை விற்று மானங்கெட்டு, மரியாதை கெட்டு, மதிகெட்டு, விதிகெட்டுப் பெண்சாதி யொருபக்கம், பிள்ளை யொருபக்கம், தாங்களொரு பக்கமாகத் திரிகிற குடியர்களுடைய பெருமையை என்னென்று சொல்லலாம்? கள்ளின் கடையே அவர்களுக்குக் காணியாக்ஷி. குப்பைமேடே அவர்களுக்குக் குடியிருப்பு. புழுதியே அவர்களுக்குப் போர்வை. சாம்பலே அவர்களுக்குச் சம்பிரமஞ்சம். சாணியே அவர்களுக்குத் தலையணை. ஆகாசமே அவர்களுக்கு ஆடை. கள்ளே அவர்களுக்கு ஸ்நானபானம். துன்பங்களே அவர்களுக்குத் துணை. கள்ளை வாயில் விட்டவுடனே தங்களுடைய சரித்திரங்களைத் தாங்களே சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்களாதலால், நாம் பின்னும் அவர்களைப்பற்றி அதிகமாக விஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டுவதில்லை.

காமாதுரர் படுங் கஷ்டங்களுக்கு அவர்களுடைய தேகங்களே சாட்சியாகையால், வேறு சாட்சி அநாவசியகம். ஈ, எறும்பு, கிருமி முதலியவைகளுக்கு மகோற்சவம் கொண்டாடுவதுபோல, அவர்கள் சரீரங்களில் புண்களும், கட்டிகளும், பல வியாதிகளும் கொண்டு வேப்பிலையுங் கையுமாகத் திரிகிறார்கள்.

"மேகங்கள் யாவுமுயர் விண்ணீங்கி வேசையர்தந்
தேகங்க ளில்வாசஞ் செய்கையான்—மாகமிசை
ஆசைக்குங் கார்காணே மவ்வேசையர் கொடுப்பார்
காசைக் கொடுப்பவர்க்கே காண்" (15)

(மேகங்களெல்லாம் ஆகாசத்தை விட்டுத் தாசிகளுடைய சரீரங்களில் வசிக்கிறபடியால், சில சமயங்களில் ஆஷைக்குப் பார்க்கவேண்டுமானாலும், ஆகாயத்தில் மேக சஞ்சாரமில்லாமலிருக்கின்றது. தாசிகளுக்கு யார் காசு கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கே தாசிகள் மோகங்களைக் கொடுப்பார்கள்.) ஆகையால் காமுகர்கள் மேக முதலிய பல வியாதிகொண்டு, அற்பாயுசாய் மாண்டுபோவதற்கு அவர்களுடைய விடமார்க்கமே காரணமாயிருக்கிறது.

பொறாமை, கோபம், பகை, குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்களை உடையவர்கள், பாம்புகளையும, தேள்களையும் பிடித்துத் தங்கள்மேலே விட்டுக்கொண்டு அவ்வளவு உபத்திரவங்களைத் தாங்களே செய்துகொள்ளுகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு உபத்திரவமோ, அவ்வளவு உபத்திரவங்களைத் தாங்களே அடைகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே செய்துகொள்ளுகிற துன்பங்களை, அவர்களுடைய விரோதிகளுஞ் செய்யத் துணியார்கள். தான் சேர்ந்த பொருளைச் சுட்டு நாசமாக்குகிற நெருப்புப்போல பொறாமை, பகை முதலிய துர்க்குணங்களுக்கு யார் இடங்கொடுக்கிறார்களோ, அவர்களே உபாதைப்படுகிறபடியால், அவர்களுக்கு வேறு தண்டனை வேண்டுவதில்லை. அந்நியர்களுக்கு உண்டாகிற சுகமெல்லாம் பொறாமையுள்ளவனுக்குத் துக்கமாய் முடிவதால், அவனுக்கு ஓயாத துக்கமுஞ் சஞ்சலமும் வளர்கின்றன. கோபாவேசங் கொண்டவனேவென்றால், நெருப்புப் பற்றி எரிகிற வீட்டிற் குடியிருப்பவன்போல், தானே பல துன்பங்களை அநுபவிக்கிறான். இத்தன்மையாகக் குமார்க்கர்களுக்கு, அவர்களுடைய துர்க்குணமே தண்டனையாயிருக்

கும்படி தேவாதி தேவன் செய்திருக்கிற வேடிக்கை ஆச்சரிய மாயிருக்கின்றது.

தீயர்களுக்குத் தெய்வ தண்டனையும் தவிர, இந்த உலகத்தில் ராஜ தண்டனையும் விதிக்கப்படுகின்றதே. கால் விலங்குகளும், தூக்குமரங்களும், விலங்குக் கூடங்களும், பீரங்கிகளும், குண்டுகளும், மருந்துகளும், கத்தி முதலிய ஆயுதங்களும், துஷ்டர்களுக்காக உண்டாயிருக்கின்றனவே யொழிய மற்றப்படியல்லவே. அரசர்களும், மந்திரிகளும் நியாயாதிபதிகளும், போலீசு சேவகர்களும், படைவீரர்களும், துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிப்பதற்காக இருக்கிறார்களேயல்லாது வேறல்லவே. துஷ்டர்கள் இல்லாவிட்டால் அந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பிழைப்பேது ?

தீயர்களுக்கு அவர்களுடைய தீமையே தண்டனையா யிருப்பதுபோலப் புண்ணியவான்களுக்குப் புண்ணியமே சன்மானமாயிருக்கின்றது. சர்வஜன மித்திரர்களாகிய அவர்களுக்கு எல்லாரும் மித்திரர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவரையும் விரோதியாதபடியால் அவர்களுக்குப் பகைவர்கள் ஒருவருமில்லை. சர்வலோக சன்மானமும், புண்ணியத்தினுலுண்டாகிற மனோபாக்கியமும், நிர்மலமான ஆத்மானந்தமும் அவர்கள் உள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். தகப்பன், பிள்ளைகளை யடித்துப் புத்தி கற்பிப்பதுபோல், சாதுக்களைச் சோதிப்பதற்காகவும், அவர்கள் ஞானத்திலும் புண்ணியத்திலும் அதிகரிப்பதற்காகவும், அவர்களுக்குச் சில சமயங்களில் கடவுள் துன்பத்தைக் கொடுப்பதுமுண்டு. அதற்காகச் சாதுக்கள் பின்வாங்கமாட்டார்கள். துன்பமே ஞானத்தின் பாடசாலையாயிருக்கின்றது. உலகத்தில் துன்

பங் கலவாத சுகமில்லை. பிரசவ வேதனைக்குப் பயந்தால் புத்திர பாக்கியம் கிடைக்குமா? மருந்து கசப்பென்று உண்ணப் பயந்தால் சரீரசுக முண்டாகுமா? குளிருக்குப் பயந்தால் குளிப்பதெப்படி? அதுபோலத் துன்பத்துக்குப் பயந்தால் இன்பமில்லை. ஆதலால், சுடச்சுடப் பிரகாசிக்கும் பொன்னினைப்போலும், சாணைக்கல்லில் வைத்துத் தேய்க்கத் தேய்க்க ஒளி மிகும் மணிகள்போலவும், என்ன துன்பம் வந்தாலும் பின்னிடாமல் புண்ணியத்தில் அதிகரிப்பவர்களே உத்தமர்கள். இந்த உலகம், பரலோகப் பிரயாணத்திற்கு மார்க்கமேயல்லாமல், இது நமக்குச் சொந்தமல்லவே. ஒரு ஊருக்குப் பிரயாணமாய்ப் போகிறவர்கள், வழியில் படுகிற கஷ்டங்களை மதியாமல், அந்த ஊரின்மேலே நோக்கமாய்ப் போவதுபோல், பரலோக யாத்திரைக்காரர்களாகிய நாம், மார்க்கமாகிய இந்த உலகத்தில் வருகிற துன்பங்களுக்கு அஞ்சாமல், அந்த யாத்திரையின்மேலே திருஷ்டியாயிருக்க வேண்டும்.

"தாட்டோட்டக்காரனுக்குத் தயிருஞ் சாதமும், விசுவாசக்காரனுக்கு வெந்நீரும் பருக்கையும்" என்பதுபோலப் புண்ணியவான்கள் டாம்பீகமாய்த் தங்களுடைய பெருமையைத் தாங்களே சொல்லிக்கொள்ளுூர்களாகையால், அவர்களைச் சில சமயங்களில் உலகத்தார் அறியாமலும், அவர்களுக்குத் தகுந்த சன்மானஞ் செய்யாமலு மிருப்பார்கள். அதற்காகப் புண்ணியவான்கள் அற்பமும் களைக்கிறதில்லை. அநித்தியமான இகலோக பாக்கியத்தை, அவர்கள் நிஷேதிப்பதால், அவர்களுக்கு அந்தப் பாக்கியமில்லாமற் போவது குறைவல்ல.

உலக பாக்கியமே திரணம்

பூலோக பாக்கியமெல்லாங்கூடி மண்ணும், கல்லும், மயிரும், பஞ்சும், மலாதிகளுமேயன்றி வேறல்லவே. பொன்னும் வெள்ளியும் ஒருவகையான மண்ணேயன்றி வேறொன்றுமல்லவே. நவரத்தினங்கள் பலவகைக் கற்களே. கம்பளம், போர்வை, சால்வை முதலியவைகள் நாய், புலி, கரடி, ஆடு முதலிய மிருகங்களின் மயிர்களே. பட்டுகள் பட்டுப் பூச்சியின் வாய் நுரையே. வஸ்திரங்கள் பருத்தி நூலே. புனுகு, சவ்வாது, கஸ்தூரி முதலியவைகள் பூனை மலமே. தேனென்பது தேனீக்களின் உச்சிட்டமே. இப்படிப்பட்ட அசுசியான பதார்த்தங்கள் புண்ணியத்திற்குப் பிரதிப் பிரயோசனமாகுமா ? அந்தப் பொருள்கள் எவ்வளவிருந்தாலும், மனுஷனுடைய ஆசை யடங்காமலிருப்பதால், அந்தப் பொருள்கள் மனுஷனுக்குத் திருப்தியையும், சந்தோஷத்தையும் உண்டு பண்ணத் தக்கவைகளல்லவென்பது நிதர்சனமா யிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நம்முடைய ஆசைக்கு ஓர் அளவில்லை. அலெக்ஸாந்தர் என்கிற அரசனுக்கு சைதியர் என்கிற சாதியார் சொன்னதுபோல, நம்முடைய பேராசை எவ்வளவு பெரிதோ, அவ்வளவு பெரிய சரீரம் நமக்கிருக்குமானால், நம்முடைய தலைகள் அண்ட முகட்டை முட்டி, அப்பாற் செல்லும். பாதங்கள் பாதாள லோகமட்டும் பாயும். வலதுகை பூமியின் வடதிசைச் சுவரை ஊடுருவும். இடதுகை தென்றிசைக் கோடிமட்டும் செல்லும். பூலோகமெல்லாம் பிடித்த பின்பு, தேவர்களுடனே யுத்தஞ்செய்து தேவலோகத்தையும் பிடிக்க ஆரம்பிப்போம். இன்னுஞ் சில உலகங்களிருந்தால், அவைகளையும் பிடிக்கத் துவசங்கட்டுவோம். இப்படியாக

நம்முடைய ஆசை அளவற்றதாயிருப்பதால், பூலோக பாக்கியம் சுத்த அபதார்த்தமென்றும், பரலோக பாக்கியமே சிலாக்கியமென்றும் பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது.

பிள்ளை வரத்துக்குப் போய், புருஷனைச் சாகக்கொடுத்தது போலும், வட்டிக் காசைபட்டு முதலை இழந்ததுபோலும், குளிக்கப்போயும் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டதுபோலும், சிலர் புண்ணிய வேடந் தரித்துக்கொண்டு பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். வாயிலே தேனும், வாலிலே கொடுக்குமுள்ள தேனீக்கள்போல, உதட்டிலே உறவும், உள்ளத்திலே பகையும், கையிலே ஜெபமாலையும், கக்கத்திலே கன்னக்கோலும், கழுத்திலே தாழ்வடமும், அகத்திலே கரவடமுமாய் வேளைக்குத் தகுந்த வேஷம் பூண்டுகொண்டு வாசாஞானிகளாய்த் திரியாமல் உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கவேண்டும்.

யுவதி பதிவிரதையாயிருப்பது கற்பேயன்றி, விருத்த நாரி பதிவிரதையாயிருப்பதும், விசேஷமான பலவான் அடங்கியிருப்பது, அடக்கமேயன்றிப் பலமில்லாதவன் அடங்கியிருப்பது அரிதா ? சகல சாஸ்திர சம்பன்னன், வித்தியா கர்வமில்லாமலிருப்பது பெருமையே யன்றிப் படியாத மூடன் நிகர்வியாயிருப்பது ஆச்சரியமா ? பெண்டு பிள்ளை பண்ட பதார்த்தங்களையுடையவன் துறவியாவது துறவே யன்றி, ஒன்றுமில்லாதவன் துறவியாவது அபாவ விரக்தி தானே. அப்படியே நம்முடைய இளமைப் பருவத்தில், ஆரோக்கிய சரீரிகளா யிருக்கும்பொழுதே தெய்வ பக்தியும், புண்ணியாப்பியாசமும் நமக்கிருக்கவேண்டுமே யல்லாமல், சாகுங்காலத்தில் புண்ணியம் செய்யலாமென்று நினைப்பது, பசி எடுத்தபின்பு நெல் விதைப்பதுபோலும், தாகமெடுத்த

பின்பு நதி வெட்டுவதுபோலும், கப்பலேறினபின்பு மாலுமி சாஸ்திரங் கற்றுக்கொள்வதுபோலு மிருக்கின்றது.

பலநாள் பிரயாசைப்பட்டுக் கற்றுக்கொள்ளாமல் எந்தத் தொழிலையும் நிறைவேற்ற முடியாது. அப்படியே புண்ணியத் தொழிலும் முன்னமே பழக்கமின்றி நிரியாணதசையில் சித்திக்குமா? மரம், சாய்ந்த பக்கத்தில் விழுவதுபோல ஒருவனுக்கு எப்பொழுது அப்பியாசம் எதுவோ, அதுவே, அவனை அந்தியகாலத்திலும் விடாது. மேலும் சாகிற காலமும் சமயமும் ஒருவருக்கும் முன்னடித் தெரியாதே. இன்றோ, நாளையோ, இந்த நிமிஷமோ, மறு நிமிஷமோ, காலையோ, மாலையோ, பகலோ, இரவோ, இருக்கும் பொழுதோ, நடக்கும்பொழுதோ, உண்ணும்பொழுதோ, உறங்கும்பொழுதோ, வேலை செய்யும்பொழுதோ, இப்பொழுதோ, அப்பொழுதோ, எப்பொழுதோ மரணம் வருமென்பது நிச்சயமில்லாமலிருப்பதால், ஆரியக் கூத்தாடினலுங் காரியத்திற் கண்ணு யிருப்பவர்கள்போல், சதா ஈசுவரத்தியானமும் புண்ணிய சிந்தனையும் உள்ளவனு யிருக்கவேண்டும்.

காலம் ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதன் ஓட்டத்தைப் பிடிக்க ஒருவராலும் ஏலாது. அந்தக் காலத்துக்கு நாம் என்ன கொடுமை செய்தோம். அதன் செய்கையெல்லாம் விபரீதமாயிருக்கின்றது. அது தன்பாட்டிற் போகாமல், நம்முடைய ஆயுசையும் நிமிஷந்தோறும் திருடிக்கொண்டு போகின்றது. மூலையிலிருப்பவர்களை முற்றத்தில் இழுத்துவிடுவதுபோல, நடுவீட்டிலிருக்கிற நம்மைத் தினந்தோறும் இடுகாட்டிற்குச் சமீபத்தில் இழுத்துக்கொண்டு போகின்

றது. சிறு குழந்தைகளைப் பாலர்களாகவும், பாலர்களைக் குமாரர்களாகவும், குமாரர்களைக் கிழவர்களாகவும் செய்கின்றது. கல்லைப்போன்ற உடலை, வில்லைப்போல் வளைக்கின்றது. கன்னங்கறுத்த மயிரைப் பின்னமாக்கிக் கொக்குப் போல வெளுக்கச்செய்கின்றது. இரண்டு காலுள்ளவர்களை மூன்று காலாக்குவதுபோல, விருத்தாப்பியரைக் கோலூன்றி நடக்கப்பண்ணுகின்றது. காந்தி மேனியை ஒந்தி மேனியாக்கி, சுந்தர முகத்தை அந்தர முகமாக்கி, மீன் விழியை ஊன் விழியாக்கி, முகத்தைப் பழித்த பல்லைச் சொத்தைப் பல்லாக்கி, கட்டிபோல் மொழியை எட்டிபோலாக்கி, சீதேவி போலிருந்தவளை மூதேவியாக்கி அநர்த்தஞ் செய்கின்றது. இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமோ என்பதுபோல அசையாமல், ஆயுதமில்லாமல் இருந்துகொண்டு கோட்டை கொத்தளங்கள் மாடகூடங்கள் முதலியவைகளை எல்லாம் நாளாவட்டத்தில் இடித்துத் தகர்த்து நாசஞ் செய்கின்றது. இந்தக் கொடிய காலத்தை நம்பக்கூடாதாகையால், எப்பொழுதும் சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் புண்ணியத்தையே எவரும் அவலம்பிக்கவேண்டும்.

•

இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒரு பெரிய நாடகசாலையாயிருக்கின்றது. கூத்தாடிகள் இரா வேஷக்காரர்களாயிருக்கிறார்கள். நாமெல்லாரும் பகல் வேஷக்காரர்களாயிருக்கிறோம். உலகத்தில் அரசர்கள் தரிக்கிற கிரீடங்களும், பீதாம்பரங்களும், பல உத்தியோகஸ்தர்கள் தரிக்கிற சட்டை, தலைப்பாகை முதலியவைகளும், வேஷங்களேயல்லாமல் வேறல்லவே. கூத்தாடிகளுடைய நாடகத்தில், அரசர் முதலிய பல வேஷங்களைத் தரித்துக்கொள்வதுபோல், இந்தப் பிர

பஞ்ச நாடகத்தில் அரசரென்றும், குடிகளென்றும், பெரிய ரென்றும், பெற்றவரென்றும், பிள்ளைகளென்றும், புருஷ ரென்றும், பெண்சாதியென்றும், நாம் பல வேஷங்களைப் பூண்டுகொள்ளுகிறோம். அந்தந்த வேஷங்களுக்குரிய தொழில்களை நாம் குறைவற நிறைவேற்றினால் பிரபஞ்ச நாடகத் தலைவனாகிய கடவுள், நமக்கு நித்தியானந்த வெகு மானத்தை அளிப்பாரென்பது சத்தியமே. நாடகம் முடிந்து போவதுபோல் உலகமெல்லாம் அழிந்துபோகும். நாம் பூண்டுகொண்ட வேஷங்களும், நாம் படித்த சாஸ்திரங்களும், வித்தைகளும், சம்பாதித்த திரவியங்களும், கீர்த்திகளும், பட்டங்களும், பொறுமைகளும், மின்னல்போல் மறைந்து போகும். புண்ணியம் ஒன்றே சதா சர்வகாலமும் நம்மைப் பிரியாமல் பரலோகத்திலும் நம்மைத் தொடர்ந்துவந்து ஜக தீசனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சேர்க்குமாதலால், புண்ணி யத்தைப்போல் நமக்கு உற்ற துணை வேறொன்றுமில்லையே.

புண்ணியம் நமக்குப் பொருளா யிருப்பதுபோலவே பாவம் நமக்குப் பகையாயிருக்கின்றது. பாவம் பாம்பினுங் கொடிது. தீயினுங் கடிது. நஞ்சினும் பெரிது. நமனிலும் வலிது. பாம்பு, கடித்தாற் கொல்லும். நெருப்பு தொட்ட வர்களைச் சுடும். விஷம் உண்டவர்களைக் கொல்லும். நமன் ஆயுசு முடிந்தவர்களைக் கொல்வான். பாவமோவென்றால் நினைத்தமாத்திரத்திற் கொல்லுந் தன்மையுடையதா யிருக் கின்றது. ஒரு அந்நிய ஸ்திரீயை நாம் சேராமலிருந்தாலும் அவளை ஆசையோடு நாம் மனதில் நினைத்தமாத்திரத்தில் அவளைச் சேர்ந்ததற்குச் சமானமான பாவிகளாகிறோம். பிறர் பொருளைப் பார்த்து நாம் பொறாமைகொண்டால் உடனே

அந்தப் பொருளைத் திருடினவர்கள்போல தோஷக்ரஸ்தராகி றோம். பிறர் கெட்டுப்போகவேண்டுமென்று மனத்தில் நினைத் தால், உடனே அவர்களைக் கொலை செய்ததுபோல தோஷா ரூடராகிறோம். இப்படியே "உண்ணுமல் தின்னுமல் ஊரம் பலமானேன்" என்பதுபோல் யாதொரு பிரயோஜனமுமில் லாமல் மனத்தினுற் பல பாவங்களைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறோம். இன்னும் வாக்கினுலும் கிரியையினுலும் நாம் செய்கிற பாவங் களுக்குக் கணக்குண்டா? ஒரு அற்ப மனுஷன் நம்முடன் கூடவிருந்தால் அவன் முன்பாகத் துன்மார்க்கஞ் செய்யாமல் சர்வ ஜாக்கிரதையாயிருக்கிறோம். தேவாதிதேவனும், அர சர்க்கரசனும், அகண்ட பரிபூரணமாயெங்கும் நிறைந்திருப் பவனுமான கடவுள், எப்பொழுதும் நம்முடன்கூட இருப் பதை நினையாமல், நாம் பிரபஞ்சமாகிய மாயாந்தகாரத்தில் மதிமயங்கிப் பல பாவங்களைச் செய்வது தகுமா?

ஒரு கனவான் ஒரு பழத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு சிறு பாலனைக் கூப்பிட்டு "ஓ! குழந்தாய்! கடவுளிருக்கிற இடத்தை நீ சொன்னுல் உனக்கொரு பழந்தருவேன்" என்று சொல்ல, அதற்கு அந்தப் பையன் "கடவுள் இல்லாத இடத்தை நீர் சொல்வீராஞல் உமக்கு இரண்டு பழந்தருவேன்" என்று பிரதியுத்தரம் சொன்னுனும். அதுபோலக் கடவுள் இல்லாத இடமில்லையே. அவருக்கு மறைவான விஷயங்களுமில்லையே. நமக்குக் கண்களைக் கொடுத்த கடவுளுக்கு நம்முடைய செய்கைகளைப் பார்க்கக் கண்கள் இல்லாமலிருக்குமோ? நமக்குக் காதுகளைக் கொடுத்த கர்த்தாவுக்கு நாம் பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் காதுகள் இல்லாமலிருக்குமோ? நமது மனங்களில் வசிக்

கின்ற மனோதயனுக்கு நம்முடைய நினைவுகள் தெரியாமலிருக்கக்கூடுமோ? வேத சொரூபியாகிய கடவுள் வேதவிதிகளை அநுசரியாதவர்களைத் தண்டிக்காமல் விடுவானோ? பாபரகிதன் பாபிஷ்டர்களைத் துவேஷிக்காமலிருப்பானோ? ஆகையால் நாம் எப்போதும் தெய்வ சந்நிதானத்தில் இருப்பதை அடிக்கடி நினைவுற்று நம்முடைய ஆசாபாசங்களையும் மனோ விகாரங்களையும் அடக்கிச் சுகிர்தசாலிகளாய் விளங்கவேண்டும். கோட்டைக்குள் சத்துருக்கள் பிரவேசியாதபடி அரசர்கள் கோட்டை வாசலில் காவல் வைப்பதுபோலும், காமக்குரோத மோக லோப மத மாற்சரியங்களாகிய சத்துருக்கள், பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே நம்முடைய மனக்கோட்டைக்குள் நுழையாதபடி ஞானத்தையும், விவேகத்தையும் காவல் வைத்து அந்தச் சத்துருக்களை ஜயிக்க நாம் எப்போதும் யுத்த சந்நந்தர்களா யிருக்கவேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதா தர்மத்தையும் படிப்பிக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தைக் குறித்து நீதிநூலிலும், பெண்மதி மாலையிலும் இந்த வசன காவியத்திற் பலவிடங்களிலும், நாம் பிரஸ்தாபம் செய்திருப்பதால் அதைப் புநருக்தி செய்யாமல், அதற்குச் சம்பந்தமான சில விஷயங்களை மட்டும் சங்க்ஷேபமாக எடுத்துரைப்பது போதுமென்று நினைக்கிறோம். ஆதி மனுஷர் பாவஞ்செய்யாமல் பரிசுத்தமா யிருக்கும்பொழுது, கலியாணம் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்டதாகையால், உலகத்தில் நடக்கிற சகல காரியங்களிலும் கலியாணம், சர்வ சிரேஷ்டமாயிருக்கின்றது. உலகத்தில் ஜன சங்கம் விருத்தியாகும் பொருட்டும், ஒருவருக்கொருவர் உதவியா யிருக்கும்பொருட்டும் ஆதியில் ஆணையும் பெண்ணையும் சர்வேசுவரன் உண்டுபண்ணித் தம்முடைய திருக்கை

யால் அவர்களுக்கு விவாகமுகூர்த்தம் நிறைவேற்றி வைத்த போதே கலியாணம் எவ்வளவோ சிறப்புள்ளதா யிருக்கின்றது. ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒரு தேகமானதால் அவர்கள் யாவத் ஜீவபரியந்தம் கூடி வாழக்கடவார்களென்றும், அவர்கள் ஒருவரொருவரை அதிகப் பிரியமாக நேசிக்க வேண்டுமென்றும் வேதம் ஆக்ஞாபிக்கின்றது. வேத வாக்கியங்களின்படி, புருஷனுடைய பூர்ண பக்ஷத்திற்குப் பத்தினியும், பத்தினியினுடைய பூர்ண பக்ஷத்திற்குப் பர்த்தாவும் பாத்தியஸ்தராயிருக்கிறார்கள். பர்த்தாவை மனப்பூர்வமாக நேசிப்பதோடுகூட அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய சொற்படி நடக்கவும், ஸ்திரீ விசேஷமாகப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறாள். ஆயினும் புருஷனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்கிற இந்தத் தேசத்தாருடைய கொள்கை கேவலம் அசந்தர்ப்பமாயிருக்கின்றது. கடவுளே ஆண்டவர். நாம் அடிமை. அவர் எஜமானர். நாம் ஊழியக்காரர். அவர் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தர். அவரால் நாம் ஆக்கப்படுகிறவர்களும் காக்கப்படுகிறவர்களும் நீக்கப்படுகிறவர்களுமாயிருக்கிறோம். அவர் சூத்திரதாரி. நாம் அவரால் ஆட்டப்படுகிற சூத்திரப் பிரதிமை. இப்படிப்பட்ட கடவுளுக்குச் சமானமாகப் புருஷனைப் பத்தினி பாவிக்கவேண்டுமென்கிற விதியானது, கனமான தெய்வ தூஷணையாயிருக்கின்றது. பின்னும் இந்தக் கொள்கையானது சகல பொருள்களுக்கும் மேலாகவும், ஹிருதய பூர்வமாகவும் கடவுளை நேசிக்க வேண்டுமென்கிற வேத வாக்கியத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோதமாகவு மிருக்கின்றது.

தெய்வ பக்திக்குப்பின்பு புருஷ பக்தி விசேஷமென்பதும், ஸதிரீக்குச் சகல பாந்தவ்யங்களிலும் புருஷ பாந்தவ்வி

யம் அதி உத்க்ருஷ்டமென்பதும் சித்தமே. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கலியாணமானவுடனே, ஸ்திரீ தன்னுடைய தாய் தந்தை சகோதரர் முதலியவர்களேயும், பிதுரார்ஜிதங்களேயும் விட்டுவிட்டுப் புருஷனுக்கும் அவனுடைய திரவியங்களுக்கும் உரியவளாவதே போதுமான சாக்ஷியமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், பர்த்தாவிடத்தில் பரிபூரண நேசம் வைக்கவேண்டியது, பத்தினியினுடைய மாருத கடமையாயிருக்கின்றது. பர்த்தாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் நடக்கிற பத்தினிக்குச் சர்வாபீஷ்டமும் நிர்விக்நமாய்ச் சித்திக்குமென்பது சத்தியமே. உலகம் ஒன்றைக் கொடுத்து மற்ருென்றை வாங்குகிற வர்த்தகர்களுக்குச் சமானமாயிருப்பதால்,நமக்கு மரியாதை வேண்டுமானுல், நாம் மரியாதையைக் கொடுத்து மரியாதையை வாங்கவேண்டும். நமக்கு ஒருவருடைய பிரியம் வேண்டுமானுல் நாம் பிரியத்தைக் கொடுத்துப் பிரியத்தை வாங்கவேண்டும். அப்படியே ஒரு ஸ்திரீ, புருஷனிடத்தில் எவ்வளவு விசுவாசம் வைக்கிருளோ அவ்வளவு விசுவாசம், புருஷனிடத்திலிருந்து அவளுக்குங் கிடைக்கும். கிரமமான சகல விஷயங்களிலும் புருஷனுடைய அபீஷ்டப்பிரகாரம் பெண்சாதி நடந்தால், அவளுடைய அபீஷ்டப்பிரகாரம் புருஷனும் நடப்பான். ஆகையால், குடும்பத்துக்குப் புருஷன் எஜமானுயிருந்தாலும், அவனுக்குப் பிரியமாக நடக்கிற பெண்சாதியின் சொற்படி புருஷன் கேட்பானுதலால் அப்படிப்பட்ட பெண்சாதி, ஒரு பக்ஷத்தில் புருஷனுக்கு எஜமானியாயிருக்கிருள். இது ஸ்திரீயினுடைய வணக்கத்திஞலும் இணக்கத்திஞலும் வருகிற மேன்மையல்லவா? சில சமயங்களில் நிஷ்காரணமாய்ப் பெண்சாதியைப் புருஷன் கோபித்துக்கொண்டாலும், அதற்

குப் பிரதியாகப் புருஷனைப் பெண்சாதி, கோபிக்க எவ்வள வும் அதிகாரமில்லை. பெண்சாதி எப்போதும் வீட்டுக்குள் இருப்பவளாதலாலும், அவளுக்குப் புருஷனைத்தவிர வேறே எஜமான்கள் இல்லாதபடியாலும், அவள் அந்த ஒரு எஜமான னுக்குத் திருப்தியாக நடப்பது, எளிதாயிருக்கின்றது. புரு ஷன் எப்படிப்பட்ட அந்தஸ்துடையவனாயிருந்தாலும், அவன் பல எஜமான்களும் பல பேருடைய விரோதங்களும் பல கஷ்டமான தொழில்களும் உடையவனாகையால், தன்னையறி யாமல் அவனுக்குக் கோபம் வரக் காரணமாயிருக்கின்றது. அந்தச் சமயம் அறிந்து, பத்தினி ஒதுங்கவேண்டியதுகிரமம். பிரசண்டமாருதம் ஓங்கி வீசும்பொழுதும், அதிவேகமாய் ஜலப்பிரவாகம் வரும்பொழுதும், வளையாமல் எதிர்த்து நிற் கிற பெரிய விருக்ஷங்கள் வேரோடே சாய்ந்து வீழ்கின்றன. அந்தச் சமயத்தில் நிமிராமல் வளைந்துகொடுக்கிற சிறிய செடி களுக்கு ஒரு அபாயமுமில்லை. அப்படியே ஸ்திரீகளும், புரு ஷர்களுக்குக் கோபம் வரும்பொழுது எதிர்த்து உத்தாரம் சொல்லாமல், சமயானுகுணமாக ஒதுங்குவதே விவேகம். ஸ்திரீகள் எவ்வளவு நன்மையாக நடந்தாலும், அதற்குத் தானும் அனுசாரமாக நடவாமல், ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுமை செய்கிற சில புருஷர்களும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட நிர்ப் பாக்கியமான ஸ்திரீகளுக்குத் தெய்வம் சகாயம் செய்ய வேண்டுமேயல்லாமல், வேறு சகாயமில்லை. கைவிரலே கண் ணைக் குத்தினால் கையை என்ன செய்யலாம்? நம்முடைய பல்லே, நம்முடைய நாவைக் கடித்தால், பல்லை உடைக்க லாமா? கப்பலேறினபின்பு, கடல் யாத்திரைக்கு பயந்து காரியமென்ன? ஸ்திரீக்கும் புருஷனைத் தவிர வேறு பதியில் லாதபடியால், தன்னால் கூடியவரையில் புருஷனுக்குத் திருப்

தியாக நடக்கவேண்டியது ஸ்திரீயினுடைய கடமையாயிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும், தெய்வ பக்தியும், சாந்தமும், பொறுமையும், உண்மையும், அடக்கமும், வணக்கமும், கற்பு நெறியுமுள்ள ஸ்திரீகளுக்கு ஒரு நாளும் குறைவில்லை.

எண்சாணுடம்பிற்கும் சிரசே பிரதானமாயிருப்பது போல், ஸ்திரீகளுக்குச் சகல குணங்களிலும் கற்பு நிலையே முக்கியாபரணமா யிருக்கின்றது. கற்புநிலை தவறாதவளுக்கு முக அழகு இல்லாமலிருந்தாலும், கல்யாண வீட்டுப் பூமாலை போல், அவள் யாவராலும் கனப்படுத்தப்படுவாள். கற்புநிலை கெட்டவள், அதிசுந்தரியாயிருந்தாலும், அவள் சுடுகாட்டு மாலையைப்போல், யாவராலும் இகழப்படுவாள். உலகத்தில் ஒருவனுக்குத் தீங்கு செய்கிறவன், அவனுக்குமட்டுந்துரோகியாகிறான். அந்நிய புருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீயோவென்றால் பல் பேர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்கிறாள். அவள் தன்னையுங் கெடுத்து, அந்த அந்நிய புருஷனையுங் கெடுத்துத், தன்னுடைய சொந்தப் புருஷனுக்குத் துரோகியாகி, அந்த அந்நிய புருஷனுடைய பத்நிக்கும் பெரிய துரோகியாகிறாள்; அவளுடைய துன்மார்க்கத்தால், அவளுடைய புருஷனுக்கும் அந்நிய புருஷனுடைய பத்நிக்கும் உண்டாகிற சஞ்சலமும், பொறாமையும், கஸ்தியும், துக்கமும், அபரிமிதமல்லவா? அன்றியும் கோடாலிக்காம்பு குலத்துக்கீன மென்பதுபோல், கற்புநிலை கெட்டவள், தன்னுடைய உற்றார், பெற்றார் முதலியவர்களுக்கும், தன்னுடைய புருஷன் வழிச் சுற்றத்தாருக்கும், மாறாத அவமானத்தையும், இழிவையும், நிந்தையையும் உண்டுபண்ணுகிறாள். இந்த அநியாயமான உலகமானது,

அவள் செய்த குற்றத்திற்காக, அவளுடைய புருஷனையும், பிள்ளைகளையும் அவமானப்படுத்தி, நிரபராதிகளான அவர்களையும் தண்டிக்கின்றது. மற்றக் குற்றங்களெல்லாம், சிலகாலத்தில், மறைந்துபோகும். வியபிசார தோஷமோவென்றால், உலகமுள்ளமட்டும் மறையாது. அந்த வியபிசாரி இறந்தாலும், அவளுடைய அபகீர்த்தி இறவாமல், என்றும் சிரஞ்சீவிப் பட்டம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும். மற்றக் குற்றங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிராயச்சித்தமுண்டு. ஒருவனுடைய பொருளைத் திருடினால், அதற்குச் சரியான பொருளைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்யலாம். அப்படியே, நமக்குண்டாகிற நஷ்டங்களுக்கும், நாம் பிறருக்குச் செய்கிற தீங்குகளுக்கும், தகுந்த பரிகாரங்களைச் செய்யலாம். பதிவிரதா பங்கத்திற்கு ஒரு பிராயச்சித்தமும் இல்லையே! கெட்டுப்போன கற்பு, எட்டுநாள் அழுதாலும் வருமா? அரைக் காசுக்கு அழிந்த கற்பு, ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் வருமா? என்று பழமொழியும் இருக்கின்றதே. ஸ்திரீகளுக்குக் காவலாகிய நாணத்தையும், மானத்தையும் விட்டு ஒரு ஸ்திரீ பரபுருஷ ஸம்போகத்துக்கு எப்போது உடன் பட்டாளோ, அப்போதே அவள் எப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களுக்கும் பின் வாங்கமாட்டாள். பாதிவிர்த்திய லோபம், பல பாவங்களை விளைவிக்கிற வித்தாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில், பரபுருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீ, அந்தக் குற்றத்தை மறைப்பதற்காகப் பல தந்திரங்களையும், பொய்களையும், கபடமார்க்கங்களையும் உபயோகிப்பாள். அந்நிய புருஷனால் உண்டாகிற கர்ப்பத்தை அழிப்பதற்காக அவள் பல மருந்துகளை உண்டு, கொலை பாதகத்தையும் கட்டிக்கொள்வாள். அவள், சில சமயங்களில் தன் புருஷனைக் கொல்லவும் வழிதேடுவாள். காம விகாரத்தைத்

தூண்டிவிடுவதற்காக மது முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களையும் அருந்துவாள். அந்த வஸ்துக்களை விலைக்கு வாங்கவும், பர புருஷர்கள் பார்க்கத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளவும், கையிற் பொருளில்லாவிட்டால் திருடவும் ஆரம்பிப்பாள். ஒரு பரபுருஷன்போலப் பல புருஷர்களைச் சேர்ந்து பொருள் சம்பாதிக்கவும் துணிவாள். கருடன் காலிற் கச்சை கட்டினதுபோல், வியபிசார தோஷம் எப்படியும் பகிரங்கமாய் விடும். அந்தக் குற்றத்தை மறைக்க யத்தனிப்பது, ஆகாசத்தைப் படல்கொண்டு மூடுவதற்கும், பூனை தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, சூரியன் அஸ்தமித்து உலகம் முழுவதும் இருளால் மூடப்பட்டதென்று நினைத்துக்கொள்வதற்கும் சமானமாயிருக்கின்றது.

புருஷனும் பெண்சாதியும், ஜீவிய காலம் வரையில் அந்நியர் முகம் பார்க்கிறதில்லையென்று, கலியாண காலத்தில் தெய்வ சந்நிதியில் பிரமாணப் பூர்வமாகச் சங்கற்பஞ் செய்து கொள்ளுகிறார்களே! அந்தப் பிரமாணத்தை உல்லங்கனஞ் செய்து, அந்நிய சம்போகம் பண்ணுவது, மகா கொடிய பாவமாகையால், அப்படிப்பட்ட பாவிகள், மோக்ஷத்தை இழந்து, அவியாத அக்கினியில் பூத பைசாச கணங்களால், உபாதிக்கப் படுவார்களென்று, வேத சாஸ்திரத்தில் பலவிடங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த உலகத்திலும் வியபிசாரிகள் சகலராலும் கைவிடப்பட்டு, சோர நாயகனாலும் கைவிடப்பட்டு, தரித்திரமும் பல வியாதிகளும் துன்பங்களுங் கொண்டு, சந்தி சிரிக்கத் திரிகிறதை நாம் கண்ணாறப் பார்க்கிறோம். பின்னும் இந்த உலகத்தில் நடக்கிற கொலைகளுக்கும், சண்டைகளுக்கும் கலகங்களுக்கும், இந்த அகம்பிய கமனமே

பிரதான காரணமாயிருக்கின்றது. இந்தக் குற்றத்தினிமித்தம், சோதம் கொமோரா முதலிய பட்டணங்களைக் கடவுள் நிர்மூலஞ் செய்ததும் யாவர்க்குந் தெரிந்த விஷயந் தானே.

கள்ளப் புணர்ச்சியினால் உண்டாகிற இன்பம், அதி அற்பமாயிருக்கின்றது. அந்தக் கிஞ்சித்து போகத்தினால் உண்டாகிற ஆபத்துகளும், பாவங்களும், பழிகளும், அபாரமாயிருக்கின்றன. ஒருவனை, மதங்கொண்ட யானை பின்னே துரத்த முன்னே புலி வந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்துக்குப் பயந்து ஆற்றிலே குதிக்க, ஆற்றிலே முதலைகள் அவனைப் பிடித்து விழுங்க, இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியிலிருக்கிறவன், தாகத்துக்கு ஜலத்தை அள்ளிக் குடித்துச் சந்தோஷித்தால் எப்படியோ, அப்படியே கள்ளப்புணர்ச்சி செய்கிறவர்களுடைய நெஞ்சில், ஓயாத பயமும், நடுக்கமும், துன்பமும் குடிகொண்டிருக்குமே. இவ்வளவு அச்சத்தோடு அவர்கள் அடையும் இன்பம், துன்பமே யல்லாமல் வேறல்லவே. இந்த அற்ப சுகத்தை விரும்பி, மலைபோலே பாவங்களையும், பழிகளையும், துன்பங்களையும் சம்பாதித்துக்கொள்ளுகிற ஸ்திரீ, எவ்வளவு மதி கெட்டவளாயிருக்கிறாள்?

ஒரு ஸ்திரீ பரபுருஷனுக்குப் பெறுகிற பிள்ளைகளை, அவள் தன் சொந்தப் புருஷனுடைய ஆஸ்திகளுக்குப் பாத்தியஸ்தர்களாக்குவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்? ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டும், அவர்கள் பிள்ளைகளைப்பெற்று, நன்மார்க்கத்தில் கொண்டு வரும் பொருட்டும், கலியாணத்தைக் கடவுள் நியமித்தருளினார். அந்த விதிக்கு விரோதமாக, உலகத்தில் வியபிசார

தோஷங்கள் அதிகரிக்குமானால், புருஷனை பெண்சாதி மதியாமலும், பெண்சாதியைப் புருஷன் விரும்பாமலும், பிள்ளைகளைத் தாய் தகப்பன்மார்கள் பராமரிக்காமலும், தாய் தந்தைகளைப் பிள்ளைகள் பேணாமலும், கிரகஸ்தாச்சிரம தர்மங்கள் சரியாக நடவாமலும், உலகத்தில் பெரிய விபரீதம் உண்டாகுமே. ஆகையால், ஸ்திரீகள், கற்பு நிலையைக் கைவிடாது காக்கவேண்டும். இதர யுத்தங்களில், சத்துருவுக்குப் பின் வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பவர்களே, ஜயமடைவார்கள்; காமயுத்தத்திலோவென்றால், எதிர்த்து நில்லாமல் ஓடுகிறவர்களே, ஜயங் கொள்வார்களாகையால், பெண்டுகள் அந்நிய புருஷர்களுடன் பேசாமலும், அவர்களைச் சொப்பனத்திலும் நினையாமலும், காம நூல்களையும், கெட்ட கதைகளையும், படியாமலும், கேளாமலும் நிர்மலமா யிருக்கவேண்டும்.

உலகத்தில் அந்நிய ஸ்திரீகளைக் கெடுக்க உபாயஞ் செய்கிற புருஷர்களும் இருக்கின்றார்களாகையால், ஸ்திரீகள் தகுந்த துணையில்லாமல், ஒருபோதும் தனிமையாயிருக்கத் தக்கவர்களல்லர். புருஷன், வீட்டில் இல்லாதபோது, அவர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்டுகளைத் துணைதேடி வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் பிராணன் போனாலும், கற்பு நிலை தவறுகிறதில்லை யென்கிற வைராக்கிய சித்தம் உடையவர்களா யிருக்கவேண்டும். ஒரு அரசனுடைய கெட்ட எண்ணத்துக்கு, ஒரு உத்தமி இணங்காமல் நிராகரித்தபொழுது, அவன் வாளை உருவிக்கொண்டு, "என்னை நீ சேராதிருப்பாயானால் உன்னை வெட்டிக் கொள்வேன்" என்று, கோபத்தோடு மொழிந்தான். அதைக் கேட்ட பதிவிரதை அந்த அரசனை நோக்கி,

* நரபதி நீ யானூலு நண்பரின்பா தத்துகட்குன்
சிரமகுட நிகராமோ சேர்கிலேயேற் கொல்வனெனக்
கரவாளை யுருவிநின்றாய் கற்பினுக்கோர் குறைவின்றித்
தரமா நீ யெனைக் கொல்லிற் றந்தைதாய் குருநீயே. (16)

(ஓ! துஷ்டா! நீ அரசனானாலும் எனது பர்த்தாவி னுடைய திருப்பாதத்தில் ஒட்டிய தூசிக்கு உன்னுடைய தலையிலிருக்கின்ற கிரீடமும் சமானமாகுமா? உன்னைச் சேரவிட்டாற் கொல்வேனென்று கை வாளை உருவி நின் றாய்; என்னுடைய கற்புக்கு மட்டும் பங்கமின்றி என்னை நீ கொன்றுவிடுவாயானால், எனக்குத் தாயும், தந்தையும், குரு வும் நீயேயென்று பிரத்தியுத்தாரங் கூறினாள்.)

மானத்திற்குமுன் பிராணனைத் திரணப்பிராயமாக எண்ணிக் கற்பைக் காப்பாற்றின அந்த உத்தமியை, மற்ற ஸ்திரீகள் குருபீடமாகக் கொள்ளவேண்டும். அந்நிய புரு ஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீக்கும், அந்த அந்நிய புருஷனுக்கும், தோஷம் துல்லியமாயிருந்தாலும், ஸ்திரீக்கும் அந்நிய புரு ஷனால் கர்ப்பந் தரிப்பது முதலான தர்ம சங்கடங்கள் சம்ப விக்க இடமிருப்பதால், அவர்களுடைய குற்றத்தை உலகத் தார் பெரிதாக எண்ணுகிறார்கள். சில தருணங்களில், நிர்த் தோஷமான ஸ்திரீகளுக்கும், தோஷம் கற்பித்து, அவர்கள் வியபிசாரிகளென்று அபாண்டமான பொய்யைக் கட்டிவிடு கிற உலகமானது, வாஸ்தவத்தில் கெட்டுப்போனவளுடைய செய்கையை வெளிப்படுத்தாமலிருக்குமா? தாங்கள் கலவாத ஸ்திரீகளையும், கலந்ததுபோலப் பெருமையாகப் பொய் பேசு கிற புருஷர்களும் உலகத்திலிருக்கிறார்களே! இப்படிப்பட்ட

* நீதிநூல் புருடபாரிய ரியல்பு 30-வது பாடல்.

புருஷர்கள், தாங்கள் வாஸ்தவமாகச் சேர்ந்த பெண்களுடைய பழியை ஊரெங்கும் பறை சாற்றுமல் விடுவார்களா? ஆகையால், அந்நிய புருஷர்களுடைய காற்றும், தங்கள்மேல் வீசாமல் ஸ்திரீகள், சுத்தமனோ நிர்மலமாயிருக்கவேண்டும்.

தெய்வ பக்திக்குப் பின்பு, ஜீவகாருண்ணியம் சகல புண்ணியங்களுக்கும் ஆதியாகையால், ஜீவகாருண்ணியத்தையும் ஸ்திரீகளுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும், என்கிற தேவ வாக்கியமானது, சகல வேத சாஸ்திரங்களின் சாரசங்கிரகமாயிருக்கின்றது. மனுஷரால் செய்யப்பட்டிருக்கிற சட்டங்களும், சாஸ்திரங்களும், விஸ்தாரமாயும், புதைபொருளாயும், பல வியாக்கியான கர்த்தர்களை, அபேக்ஷிக்கின்றனவாயு மிருக்கின்றன. அந்த வியாக்கியானக் கர்த்தர்கள், ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பர விரோதமாக, ஒரு வாக்கியத்துக்குப் பல வியாக்கியானங்களைச் செய்கிறார்கள். தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்க வேண்டும், என்கிற வேத வாக்கியமானது மலைமேல் வைத்த தீபம்போல் யாவர்க்கும் எளிதிற் பயன், விளங்கத்தக்கதாயிருப்பதால், அதற்கு வியாக்கியாதா வேண்டுவதில்லையே. நியாயமான விஷயங்களில், எதை நமக்குப் பிறர் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ, அதை நாம் அவர்களுக்குச் செய்வதும், எதை அவர்கள் நமக்குச் செய்யக்கூடாதென்று நினைக்கிறோமோ, அதை அவர்களுக்கு நாம் செய்யாமலிருப்பதுமே, இதே வேத வாக்கியத்தின் பொருளாயிருக்கின்றது.

நாம் பசித்திருக்கும்போது, ஆகாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறோமாகையால், நாமும் பசித்தவர்களுக்கு ஆகாரங்

கொடுக்கவேண்டும். நாம் தாகமாயிருக்கும்பொழுது ஜலத்தை வேண்டுகிறோமாகையால், நாமுந் தாகமாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். நாம் வஸ்திரமில்லாதபோது வஸ்திரம் விரும்புகிறோமாகையால், நாமும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கு வஸ்திரம் அளிக்கவேண்டும். நாம் துக்கமாயிருக்கும்பொழுது, ஆறுதலை அபேக்ஷிக்கிறோமாகையால், நாமும் துக்கமுள்ளவர்களைத் தேற்றவேண்டும். எல்லாரும் நமக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஒருவரும் நமக்குத் தீங்கு செய்யக் கூடாதென்றும் நாம் விரும்புகிறபடியால், நாமும் ஒருவருக்குந் தீங்கு செய்யாமல், உபகாரமே செய்யவேண்டும். இவ்வாறாக இந்த வேத வாக்கியத்தில் அடங்காத நீதி ஒன்றுமில்லை. கடவுளைச் சகல பொருள்களுக்கும் மேலாக எண்ணி, அவரிடத்தில் முழு மனதோடு, அந்தக்கரண பக்தி செய்யவேண்டும் என்றும், தன்னைப் போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும் என்றும், குருமூர்த்தியாக அவதரித்த கடவுள், திருவாய் மலர்ந்தருளிய இரண்டு வாக்கியங்களும், எவ்வளவு பரமாற்புதமாயிருக்கின்றன. கடுகுக்குள் கடலையும், அணுவுக்குள் மலையையும் அடைத்தது போலக் கடவுள் விஷயமாகவும், பிறர் விஷயமாகவும், நம்முடைய சொந்த விஷயமாகவும், நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய சகல நெறிகளையும், அந்த இரண்டு வாக்கியங்களில் அடக்கிய ஐயனுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும் என்கிற விதியை, நல் விஷயங்களுக்குமட்டும் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமேயல்லாமல் துர் விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தக் கூடாது. சில சமயங்களில் நாம் துன்மார்க்கம் செய்ய விரும்புவோமாகையால், அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு பிறருடைய துன்மார்க்கத்துக்கு நாம்

இடங் கொடுக்கக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட தூர்விஷயம் நீங்கலாக, மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம், தன்னைப்போற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும், என்கிற விதியை நாம் சரியாக அனுசரிப்போமானால், உலகத்தில் தரித்திரமென்பது தலைகாட்டுமா? குற்றமென்பது குடியிருக்குமா? வஞ்சகமென்பது வாழ்ந்திருக்குமா? இந்த விதியை அநுசரியாத காரணத்தால், உலகத்தில் தீதுகளும், சூதுகளும், வாதுகளும், தரித்திரங்களும், கஷ்டங்களும் நிலைகொண்டிருக்கின்றன. பூமியில் கோடாநு கோடி ஏழைகள் படுங் கஷ்டங்களை, நாம் விவரிப்போமானால், கல்லான மனமுங் கரையாதிருக்குமோ? இரும்பான மனமும் இளகாதிருக்குமோ?

உண்ணச் சோறில்லாமலும், உடுக்க உடையில்லாமலும், இருக்க வீடில்லாமலும், படுக்கப் பாயில்லாமலும், தங்களுடைய இடுப்பிலிருக்கிற பழங் கந்தையும், கையிலிருக்கிற ஓடுந் தவிர, வேறு ஆஸ்தியில்லாமலும், உதராக்கினி உள்ளே சுட, வெயில் மேலே சுட, மழையினால் நனைந்தும், பனியினால் மெலிந்தும், காற்றினால் கலங்கியுந் தெருக்கள்தோறுந் திரிகிற ஏழைகளுக்குக் கணக்குண்டா? வீடு, வீடாகத் திரிந்தும், அன்னம் அகப்படாமல் பசியினால் வாய் வறண்டு, கண் இருண்டு, காதடைத்துக், கைசோர்ந்து, மெய் தளர்ந்து, எலும்புகளெல்லாம் எண்ணும்படி துரும்புபோல இளைத்துக் களைத்துப் பரிதபிக்கிற ஏழைகள் இலக்ஷாதிலக்ஷம் அல்லவா? அனேக குருடர்களும், செவிடர்களும், கூனர்களும், சப்பாணிகளும், கிழவர்களும், அலைந்து திரிந்து பிக்ஷையெடுக்கச் சக்தியில்லாமலும், அவர்களை விசாரிக்க ஒருவருமில்லாமலும், இருந்த இடத்திலேயே கிடந்து மடிந்துபோகிறார்களே!

தனவான்களாயிருந்து தரித்திரதசை அடைந்த மானிகள், கைப்பாடுபடத் தெரியாமலும், வெட்கத்தினால் வெளியே போய்ப் பிச்சையெடுக்கத் துணியாமலும், வீட்டிற்குள்ளிருந்துகொண்டு, பசியினால் தாய் முகத்தைப் பிள்ளைகள் பார்க்க, புருஷன் முகத்தைப் பெண்சாதி பார்க்கப் பெண்சாதி முகத்தைப் புருஷன் பார்க்க, அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்க்க ஒருவருமில்லாமல், பலநாள் பட்டினியாயிருந்து வருந்துகிறார்களே! அனேக பதிவிரதைகள் தாங்கள் சாப்பிடாமலிருக்கச் சாப்பிட்டது போல் புருஷருக்குப் பொய் சொல்லி, அகப்பட்ட அன்னத்தையெல்லாம் புருஷர்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் படைத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்தியோபவாசமாயிருந்து சாகிறார்களே! பிள்ளைகள் விளையாடும்பொழுது, தனவான்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள், பக்ஷணம் சாப்பிட்டோமென்று சொல்லி, ஏழை வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்குப் பக்ஷணமென்பது இன்னதென்று தெரியாமல், தாய்மாரை அர்த்தங் கேட்க, அதைக் கேட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அழுகிற எளிய தாய்மார்களும் அனந்தமே! அநேக ஏழைகள், இரவும் பகலும் ஓயாமல் கைப்பாடுகள் பட்டும், அவர்களுக்குக் கிடைக்கிற கூலி, அவர்களுக்கும், அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும், கால் வயிற்றுக்கும் போதாமல் கஷ்டப்படுகிறார்களே! பாதி உடல் வெளியிலும், பாதி உடல் உள்ளுமாயிருக்க, நிமிர்ந்தால் தலையிலும், குனிந்தால் முதுகிலும், இடிக்கும்படி குருவிக் கூடுபோல் அநேகர் சிறிய குடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, அந்தக் குடிசைகளில் சந்திர சூரியர்கள் வசிக்க, அடுப்பை விட்டு 'அக்கினி' அவர்களுடைய வயிறுகளில் வசிப்பது போல், உதராக்கினி பற்றியெரிய 'வருணன்' அவர்களுடைய கண்களில் வசிப்பதுபோல், தாலாதாரையாகக் கண்ணீர்

சொரிய, 'வாயு' அவர்களுடைய வாயிலும் மூக்கிலும் வசிப்பதுபோல், ஓயாமல் பெருமூச்சுவிட, இவ்வகையாகத் துன்பப் படுகிறார்களே! அன்னமென்பது இன்னதென்று தெரியாதவர்களாய்க் கீரைகளையும், இலைகளையும், இலுப்பைப்பூ அல்லிக் கிழங்கு முதலியவைகளையும், பிடுங்கி அவித்துக் கால் வயிறு சாப்பிட்டு, முக்கால் வயிற்றைத் தண்ணீரால் நிரப்புகிறவர்களும் பலரே! உண்ணுவதற்குப் பழங்கூழும் அகப்படாமல், நண்டுகளையும், நத்தை, முதலியவைகளையும் வேகவைத்துச் சாப்பிட்டு, அந்த ஜந்துக்களுக்கு யம சொரூபமாய்க் காலங்கழிக்கிற பள்ளர்களும், பறையர்களும், அனந்தமே! புலிக்குப் பயப்படாதவர்களும், கலிக்குப் பயந்து பல நாட் பசியைத் தாங்கமாட்டாமல், திருட்டுகளையும் புரட்டுகளையும் கற்றுக்கொள்கிறவர்களும், தங்களுக்குப் பிராணபதமான பிள்ளைகளையும் விற்கத்துணிகிறவர்களும் பலரே! பிச்சைக்காரன் சோற்றிலே சனீசுரன் புகுந்ததுபோல், எலிவளைகளையும் எறும்பு வளைகளையும் தோண்டி, அவைகளிலிருக்கிற தானியங்களை யெடுத்தும் களங்களிலும், மார்க்கங்களிலும், சிந்திக் கிடக்கிற தானியங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கியும், பாதி நெல்லும், பாதி கல்லும், பாதி உமியுமாய்க் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடித்து, அகன்னியானி காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்களும் அநேகரே! அநேக ஏழைகளுக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி அகப்பட்டாலும், அந்தக் கஞ்சிச் சட்டியை ஒரு பிள்ளை ஒரு பக்கத்திற் பிடித்திழுக்க, மற்றொரு பக்கத்தை மற்றொரு பிள்ளை பிடித்திழுக்க, அதில் சிந்துகிற கஞ்சிக்குப் பல பிள்ளைகள் கைநீட்ட, இவ்வகையாகக் கஞ்சியையெல்லாம், பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்திய விரதமாயிருக்கிற தாய் தந்தைமார்களும் சதகோடியே!

ஒரு நாள் ஒரு எளிய ஸ்திரீ, ஒரு பிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு பிள்ளையைத் தோளில் எடுத்துக் கொண்டு, சில பிள்ளைகளைக் கையிற் பிடித்து நடத்திக் கொண்டு, மிகுந்த பசி தாகத்துடனே வந்து பிக்ஷை கேட்டாள். அவள் பசியினால் வாடி மெலிந்து, பேசவும் சக்தி யில்லாமலிருந்தாள். அவள் முந்திச் சாப்பிடும்படி ஒரு இலை போட்டு அன்னம் படைக்கப்பட்டது. அவள் உட்கார்ந்து, ஒரு பிடிசாதம் எடுத்து வாயில் வைத்தவுடனே இரண்டு பிள்ளைகள் ஓடி, அவளுடைய இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டன. ஒரு பிள்ளை அவளுடைய தோளில் ஏறி, அவளுடைய வாயிலிருந்த சாதத்தைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கித் தன் வாயிற் போட்டுக்கொண்டது. மற்றப் பிள்ளைகள், இலையிலிருந்த சாதத்தை அள்ளி அள்ளிச் சாப்பிட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் சாதமிருந்த வாழையிலையை வெற்றிலையாக்கிவிட்டன. மலைத்துப் போய்ப் பேசாமலிருந்த அந்த ஸ்திரீ, மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு ஐயா! இப்படியே தினந்தோறும், இந்தப் பிள்ளைகளால் நான் பட்டினியாயிருக்கிறேன், என்று சொல்லி, உடனே பசிக் களையினால் மூர்ச்சையானாள். அப்போது, கூட இருந்தவர்கள், ஒருவராவது இதைக்கண்டு அழாமலிருக்கவில்லை. இப்படியே, எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் படுங் கஷ்டங்களைக் கண் கொண்டு பார்க்கக்கூடுமா! காதினால் கேட்கக்கூடுமா? ஐயையோ! இதென்ன பரிதாபம்! அந்த ஏழைகளும் கடவுளுடைய பிள்ளைகள் அல்லவா? அவர்களுக்காகவும் மழை பெய்யவில்லையா? அவர்களுக்காகவும் பூமி விளையவில்லையா? கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட சகல பொருள்களிலும் அவர்களுக்கும் பாகமில்லையா? இந்தப் பூமியில் விளையப்பட்ட

தானியங்களையும், மற்றப் பொருள்களையும் சகல மனுஷர்களுக்கும், சமபாகமாகப் பிரித்துக்கொடுத்தால், இந்த உலகத்துக்குங் கொடுத்து இன்னும் சில உலகங்களுக்குந் தானங் கொடுக்கலாமே. அப்படியிருக்கக் கோடாநுகோடி ஏழைகள், கஷ்டப்படக் காரணமென்ன? அதற்குத் தனவான்களுடைய பேராசையும் லோப குணமுமே காரணமாயிருக்கின்றன. பூமியும் பூமியில் அடங்கிய மற்றப் பொருள்களும், சகலருக்கும் சமுதாயமே தவிர, அவைகள் தனவான்களுக்கு மட்டும் சொந்தமென்று அவர்கள் கடவுளிடத்தில் சிலா சாசனம் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையே. பஞ்ச பூதங்களில் பூமி தவிர, மற்றப் பூதங்களையும், சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்களின் பிரகாசத்தையும், யாவரும் பொதுவாகவே அநுபவிக்கிறார்கள். அப்படியே, பூமியையும், பூமியில் உற்பத்தியாகிற தன தானியங்களையும், சகலரும், பொதுவில் அநுபவிக்கவேண்டியது நியாயமாயிருக்க, அவைகளைச் சில செல்வர்கள்மட்டும் கட்டிக்கொண்டு, மற்றவர்களுக்குப் பாகம் கொடாமையினால், அநேகர் தரித்திரப்பட ஹேதுவாயிருக்கின்றது.

ஒரு புண்ணியவான் தர்ம சத்திரங் கட்டி, அதற்குக் கிராமங்கள் விட்டு, அந்தக் கிராமங்களின் வரும்படியைக் கொண்டு, ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செய்யும்படி, காரியஸ்தர்களையும், கணக்கர்களையும், உக்கிராணக்காரர்களையும், நியமிப்பதுபோல், பரம கிருபாமூர்த்தியாகிய கடவுள், உலகமாகிய அன்ன சத்திரத்தைக் கட்டித் திரவியவான்களைக் காரியஸ்தர்களாகவும், பொக்கிஷக்காரர்களாகவும், நியமித்து, அவர்கள் மூலமாகத் தர்மம் நடக்கும்படி, அவர்களிடத்தில் பொருள்களைக் கொடுத்தருளினார். தர்ம விசாரணைக் கர்த்

தார்கள், சத்திரத்தின் வரும்படியில், தங்களுக்குள்ள மாசாந்தர வேதனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, மற்றதை ஏழைகளுக்கு உபயோகப்படுத்துவதுபோல், செல்வர்கள், தங்களுக்கும் தங்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வேண்டியமட்டில் வைத்துக்கொண்டு, சேஷத்தை, ஏழைகளுக்கு விநியோகஞ் செய்ய வேண்டு மென்பது கடவுளுடைய திருவுள்ளமாயிருக்கின்றது. அந்தப்படி, சத்விநியோகம் செய்யாத பரமலோபிகள், ஏழைகளுடைய சொத்தை அபகரிக்கிறவர்களாகையால், அவர்களைத் தீன பந்துவாகிய தெய்வம், சிக்ஷியாமல் விடுமா? உலகத்தில், கோடீசுரர்களும் லக்ஷாதிபதிகளும் அநேகர் இருக்கிறார்களே! அவர்களுடைய கைவசமாயிருக்கிற பொருள்களைப் பாகித்தால், எண்ணிறந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கலாமே! சாதாரணமாகத் தனித்தனியே ஆயிர வேலி நிலமுடைய பூபாலர்கள், அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஒரு எளிய குடும்பத்தின் சர்வ ஜீவ காலக்ஷேபத்திற்கு ஒரு வேலி நிலம் போதுமாகையால், ஆயிரம் வேலி நிலம் ஆயிரங் குடும்பங்களின் ஜீவனத்திற்குப் போதுமே. அவ்வளவு நிலங்களை, ஒருவன் வைத்துக்கொண்டு, மற்றவர்களைப் பறக்கவிடுவது தர்மமா? சீமான்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள், விசேஷ காலங்களில் வெளியில் புறப்படும்போது, தரித்திருக்கிற ஆபரணங்களையும், வஸ்திரங்களையும் மதிப்பிட்டால், ஒவ்வொருத்திக்கு லக்ஷ ரூபாய்க்குக் குறையாமல் இருக்கின்றனவே! குடும்பம் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் வீதம் பிரித்துக் கொடுத்தாலும், லக்ஷ ரூபாயை ஆயிரம் குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கலாமே! ஆயிரம் குடும்பங்களுடைய அன்னத்தைத் தூர்ப் பலமுள்ள ஒரு ஸ்திரீ, தன்னுடைய தேகத்தின்மேலே தூக்கிக் கொண்டு திரிவது, எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்? இன்னும்

தனவான்கள் வீட்டிலிருக்கிற சர்வாபரணங்களும், பல திர வியங்களும், வஸ்திரங்களும், துர்விஷயங்களிலும், டம்ப விஷ யங்களிலும், அவர்கள் விருதாவிரயம் செய்கிற தனங்களும், அநாவசியமாக அவர்கள் வைத்திருக்கிற பண்டம் பாடி முத லிய பாத்திரக் கோடிகளும், இவ்வளவென்று கணிதம் செய் யக்கூடுமோ ? அந்தப் பொருள்களையெல்லாம் பணமாக்கி வட்டிக்கு விட்டு, வட்டி வரும்படியில், அந்தச் செல்வர்க ளுடைய குடும்பங்களுக்குத் தற்காலத்திற்கு வேண்டிய மட் டும் வைத்துக்கொண்டு, மிச்சத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுத் தால், அவர்களுடைய கஷ்டம் விடியாதா ? பூமியைப் பார்த்து, 'பூமியே உனக்குப் பொன் எனக்கு மண்,' என்று சொல்வது போல, பூமியைத் தோண்டித் தோண்டி, மண்ணைத் தங்களி டம் இழுத்துக்கொண்டு பொன்னைப் பூமியில், புதைக்கிற செல்வர்கள், அந்தப் பொருளைத் தாங்களும் அநுபவியாமல், ஏழைகளுக்குங் கொடாமல் மண்ணுக்குத் தத்தம் செய்வது மார்க்கமா ? அண்டையிலும், அயலிலும் எண்ணிக்கையில் லாத ஜனங்கள், கொட்டைப்பாக்களவு அன்னமும் அகப் படாமல் கஷ்டப் படும்பொழுது, மிராசுதாரர்கள் களஞ்சியங் கள் தோறும் மலை மலையாகத் தானியங்களைக் கட்டி வைத்துக் கொண்டு, அதிக விலையை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்க லாமா ? அநேக ஏழைகளுடைய வயிறுகள், வறுமையினால் வெறுமையா யிருக்கும்பொழுது, நெற்கோட்டைகள்போல் பொற்கோட்டைகளைக் கட்டி வைத்திருக்கிற மகதைசுவரிய வான்கள், வெள்ளிக் கிண்ணியிலே பாலும், தங்கக் கிண்ணி யிலே சோறும் வைத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய வயிறுகளை மட்டும் நிரப்பலாமா ? அநேக ஏழைகள், வஸ்திரமில்லாமல் திகம்பரர்களாய்த் திரியும்பொழுது, பிரபுக்கள் பல வண்ணார்

வீடுகளை விலைக்கு வாங்கினது போல, மூட்டை மூட்டையாக வும் அடுக்கடுக்காகவும் வஸ்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கலாமா?

பரோபகாரமில்லாத ஜன்மமே பாழ். ஒருவன் சகல சாஸ்திர சம்பன்னனாயும், அசகாய சூரனாயும், ஜகப்பிரக் கியாதி உள்ளவனாயும் இருந்தாலும், அவன் பரோபகார சூனியனாயிருப்பானானால், அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தமே. நரர் சுரர் முதலிய சகலருடைய நாவுகளினால், நாம் பேசினா லும், பரோபகாரமட்டும் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருக்கு மானால், நம்முடைய வாசாலகம், அர்த்தமில்லாத வெண்கல ஓசைக்குச் சமானமே. கடவுள், நம்மை நேசித்ததுபோல், நாம் ஒருவரொருவரை நேசிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அந்தச் சர்வலோக குருவுக்கு, நாம் சீஷர்களென்று சகல மனுஷர்களும் அறிவார்கள். கடவுளே உபகார சொரூபியா யிருக்கிறார். நாம் பூமியைப் பார்த்தாலும், வானத்தைப் பார்த்தாலும், எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் நம்மை நாம் பார்த்தாலும், சகலமும் அவருடைய உபகாரமயமேயன்றி வேறில்லையே! அந்தப் பரம தயாளுபோல் நாம் ஒருவரொரு வரை நேசிப்போமானால், கடவுள் நம்மிடத்தில் வசிப்பார். அவருடைய கிருபையும் நம்மிடத்தில் பூரணமாயிருக்கும். சகலரும் தயாபரனுடைய பிள்ளைகளாதலால், நாம் ஒருவர்க் கொருவர் சகோதரர்களா யிருக்கிறோம். ஒருவன் கடவுளை நேசிப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு தன்னுடைய சகோதர னைப் பகைப்பானானால், அவன் பொய்யனே. ஏனெனில், தன் கண்ணால் பார்க்கிற சகோதரனை நேசியாதவன், தன் கண்ணால் பாரார்த கடவுளை எப்படி நேசிப்பான்? இம்மைச்

செல்வத்தை உடையவன், தன்னுடைய சகோதரன் தரித்திரப்படுவதைக் கண்டும் இரங்காதிருப்பானானல், அவனிடத்தில் தெய்வ பக்தி யெப்படிக் குடிகொண்டிருக்கும்? கடவுளே ஏழை வேஷங்கொண்டு வருவானாதலால், ஏழைகளுக்கு ஜனங்கள் கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளுக்கு இல்லை என்கிறவர்கள், கடவுளுக்கே இல்லை என்கிறார்கள். இதர விஷயங்களில் நாம் செலவிடுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போகின்றன. தர்ம விஷயங்களிற் செலவிடுகிற பொருள் மட்டும், அழியாமல் பரலோக ஆஸ்தியாகச் சேருகின்றது. நாம் அனுபவிக்கும் காயிக சுகங்களெல்லாம் அற்பமாயும், பின்பு துன்பங்களை விளைவிக்கத் தக்கவைகளாயுமிருக்கின்றன. நாம் பிறருக்கு உபகாரஞ்செய்து, அந்த உபகார பலனை அவர்கள் அனுபவிக்கும்பொழுது, நமக்கு உண்டாகிற ஆநந்தம் பிரமாநந்தமல்லவா? ஆகையால் பரோபகாரத்துக்குச் சமானமான இகபர பாக்கியம் வேறில்லையே!

ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி பரோபகாரம் செய்வது பாரமல்ல. தனவான்கள் தரித்திரர்களுக்கு அன்ன வஸ்திர தானங்களைச் செய்யலாம். வித்வான்கள் எளிய பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாதானஞ் செய்யலாம். பலவான்கள் துர்ப்பலமுள்ளவர்களுக்குத் துணை செய்யலாம். துக்கமுள்ளவர்களுக்கு யாரும் ஹித வசனங்களைச் சொல்லித் துக்க நிவர்த்திசெய்யலாம். வியாதிக்காரர்களை ஆரோக்கியமுள்ளவர்கள் அடிக்கடி விசாரித்து, வேண்டிய பரிகாரங்களைச் செய்யலாம். புத்தியுள்ளவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களுக்குச் சமயம்பார்த்துத் தகுந்த புத்திமதிகளைச் சொல்லித் திருத்தலாம். ஏழைகளும் தங்களுடைய

தேகம் வருந்தப் பிரயாசைப்பட்டாயினும், பிறருக்கு உதவி செய்யலாம். இவ்வாறே, ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி பரோபகாரஞ் செய்தால், ஏழைகளுக்கெல்லாம் தரித்திரம் ஹதமாகுமே. கோடை வெயிலைத் தான் தாங்கிக்கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு நிழல் கொடுக்கிற விருக்ஷம்போல, தங்களுக்கு வருகிற துன்பங்களைப் பாராட்டாமல், பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்கிறவர்களே குணோத்தமர்கள்.

கையிலே பொருளை வைத்துக்கொண்டு தரித்திரர்கள் போலப் பிக்ஷைக்கு வருகிற மாயப் புரட்டர்களுக்கும், பாடு படத்தக்க அரோக திட காத்திரர்களுக்கும், தப்பு ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்களுக்கும், பிக்ஷை கொடுப்பது துர்விநியோகமாயும், அவர்களிடத்தில் பொருளாசை, சோம்பல், பொய் முதலிய துர்க்குணங்களை விளைவிக்கத் தக்கதாயுமிருப்பதால், பாத்திரமறிந்து பிக்ஷையிடுவதே தகுதியாயிருக்கின்றது. ஆருமற்ற அகதேசி பரதேசிகளும், பாடுபடச் சக்தியில்லாத குருடர், முடவர் முதலிய அங்க ஹீனர்களும், வியாதியஸ்தர்களும், விருத்தாப்பியர்களும், தாய் தகப்பன் அற்ற பிள்ளைகளும், அநாத விதந்துக்களும், வாழ்ந்து வறியோரானவர்களும், நம்முடைய உபகாரத்துக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த ஜாதியாராயிருந்தாலும், எந்த சமயிகளாயிருந்தாலும், எந்தத் தேசத்தாராயிருந்தாலும், எவ்வளவும் வித்தியாசம் பாராமல் அவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதே பரம சுகிர்தம். சகலருக்கும் பிதாவாகிய கடவுள், நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் சரியாகச் சூரியன் பிரகாசிக்கவும், நீதிமான்களுக்கும் அநியாயக்காரர்களுக்கும்

சமானமாக மழை பெய்யவுஞ் செய்கிறாராதலால், அவருக்குப் பிள்ளைகளாகிய நாம், நம்முடைய பகைவர்களையும் நேசிக்கவும், வைவாரை வாழ்த்தவும், நம்மைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யவும், நமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி பிரார்த்திக்கவும், வேத வாக்கியங்களின்படி நாம் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறோம்.

> " இன்னா செய்தாரை யொறுத்த லவர்நாண
> நன்னயஞ் செய்து விடல் " (17)

என்று திருவள்ளுவரும் செப்புகின்றாரே!

பெற்ற தாய் பசித்திருக்கப் பிராமண போசனஞ் செய்வதுபோல், சிலர் தங்களுடைய சொந்தக் குடும்பங்களைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு, சொத்துக்களைப் பராதீனஞ் செய்கிறார்கள். இது, மநு நீதிக்கும் பிரகிருதி நியாயப் பிரமாணத்துக்கும் பொருந்தாததா யிருக்கின்றது. நம்முடைய மனைவி, பிள்ளைகள், தாய்தந்தை, சகோதரர், சகோதரிகள் முதலியவர்களை நம்முடைய வசத்தில் கடவுள் ஒப்புவித்திருப்பதால், அவர்களை முந்திச் சம்ரக்ஷிக்கவேண்டியது, நம்முடைய பொறுப்பாயிருக்கின்றது. அப்படியே ஏழைகளான நம்முடைய சுய பந்துக்களையும், நமக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற தரித்திரர்களையும், ஆதரிக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கின்றது. ஒருவனுடைய பொருளைத் திருடி வேறொருவனுக்குத் தானஞ் செய்வதுபோல், சிலர் வாங்கின கடனைக் கொடாமல், தங்களுடைய ஆஸ்திகளையெல்லாம் தர்ம விஷயத்தில் விரயஞ்செய்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தியாகிகள் திருடர்களாயும், அவர்களிடத்தில் தானம் வாங்குகிறவர்கள் திருட்டுச் சொத்தை வாங்குகிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் தானங் கொடுப்பதற்குமுன், கடன்களைத் தீர்ப்பதே நியாய முறைமையா யிருக்கின்றது.

வியாதியில்லாதவர்களுக்கு ஒளஷதங் கொடுப்பது போலும், வெள்ளத்தின்மேலே பெய்யும் மழையைப்போலும், சிலர் தனவான்களைக் கண்டால் விருந்து முதலிய ஷோடசோபசாரஞ் செய்கிறார்கள். தரித்திரர்களைக் கண்டால், தடியெடுத்துத் தூரத்துகிறார்கள். இது மகா தோஷமாயிருக்கின்றது. முகங் கோணாமலும், கைம்மாறு வேண்டாமலும், உள்ளன்போடு பிச்சையிடுவதே பெரிய புண்ணியம். ஏழைகளுடைய திட்டுக்கும் அலட்டுக்கும் பயந்து, அசமாதானத்தோடும் அசந்துஷ்டியோடும் ஐயங்கொடுப்பதானது, கொடுங்கோல் அரசர்களுடைய ஆக்ஞைக்குப் பயந்து, கடமை கொடுப்பதுபோலும், திருடர்களுடைய தடியடிக்குப் பயந்து அவர்கள் கையில் பொருளை, வாரிக்கொடுப்பதுபோலு மிருக்கின்றது. யாதொரு பிரதிப் பிரயோஜனத்தைக் கருதிப் பிச்சையிடுகிறவர்களைத் தாதாக்களென்று சொல்லுகிறதாயிருந்தால், உலகத்தில் சகலரையுந் தாதாக்களென்று சொல்லலாம். கடைக்காரர்களிடத்தில் சரக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு விலை கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே! கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு சரக்குகளைக் கொடுக்கிற வர்த்தகர்களும் தியாகிகளே! வேலைக்காரர்களிடத்தில், வேலை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களே! சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு சமையல் செய்து கொடுக்கிற சுயம்பாகிகளும், அன்ன தாதாக்களே! வீடுகள்தோறும் வஸ்திரம் வெளுத்துக் கொடுக்கிற வண்ணார்களும், வஸ்திர தாதாக்களே! தாசிகளுக்குப் பொருள் கொடுக்கிற காமா

துரர்களும், கொண்டையாளிகளே! அந்தக் காமாதுரர்களுக்குப் புண்களையும் வியாதிகளையும் கொடுக்கிற தாசிகளும், தியாகிகளே! இப்படிப்பட்ட தானம், அதானமாகையால் பிரதிபலன் வேண்டாது, பிக்ஷையிடுவதே பெருமை. மனுஷர்கள் பார்க்க அவர்கள் முன்பாக ஏழைகளுக்குப் பிக்ஷை கொடுக்கிறவர்களுக்கு மோக்ஷவரசனுடைய தயாப்பிரசாதங் கிடைக்கமாட்டாதாகையால், ஒருவருக்குந் தெரியாமலும் நரஸ்துதியை விரும்பாமலும், அந்தரங்கமாகச் செய்கிற தானமே பிரதானம். புஷ்பம் மறைவாயிருந்தாலும், அதனை வாசனையானது காட்டிவிடுவதுபோல், அநாத போஷகர்களை அவர்களுடைய ஔதாரியம் எப்படியும் காட்டிவிடும். பரோபகாரிகள் இறந்தும், இறவாமல் என்றும் பிரகாசிக்கிறார்கள். பரமலோபிகள் பிறந்தும், பிறவாதவர்களாயும், இருந்தும் இல்லாதவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். தர்மிஷ்டர்களுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் சகலருந் தங்களுக்கு வந்ததுபோல எண்ணி, அந்தத் துன்பம் நீங்கவேண்டுமென்று கோயில்கள் தோறும் கும்பிடுகிறார்கள். கிருபண சிரோன்மணிகளுக்குத் துன்பம் வந்தால், அவர்களை நினைப்பாருமில்லை. அவர்களுக்கு இரங்குவாருமில்லை. அகதிகளை ஆதரிப்பது, ஒவ்வொருவருக்குந் தனித்தனியே கடனாயிருப்பதுமன்றி, சர்வ ஜனோபகாரமாக அன்ன சத்திரங்கள் பாடசாலைகள், ஔஷதசாலைகள் ஆதுலர் சாலைகள், தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் முதலிய சாசுவதமான தர்மங்களை ஏற்படுத்துவது பெருஞ் செல்வருக்குக் கடமையாயிருக்கின்றது.

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை யோம்புகிற பரஸ்நேஹம் இல்லாமையினால், சில அரசர்கள் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காகவும், நிஷ்காரணமாகவும், எண்ணிக்கையில்லாத

ரதகஜ துரகபதாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு, ரணபேரிகள் முழங்க, யுத்தசன்னத்துடன் புறப்பட்டு, அந்நிய தேசாதிபதிகளுடனே சண்டை தொடுக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு சேனா சமுத்திரங்களும் கலந்து அஷ்ட திக்குகளும் நடுங்கும்படி அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டும், ஆலகால விஷம்போல் சீறிக்கொண்டும், கோடை யிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டும், வடவாமுகாக்கினிபோல் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறக்க, ஒருவரை யொருவர் பிடித்துக் கடித்து அடித்து இடித்து மடித்து முடித்துவிடுகிறார்களே! அப்போது சிரமற்று, உரமற்று, கரமற்று, காலற்று விழுகிற முண்டங்களும், துண்டங்களும், கண்டங்களும் அண்டங்களைப்போய் முட்டுகின்றனவே! ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் குவிகிற சவ மலைகள், நவமலைகளாகின்றனவே! சோரிப் பிரவாகம் வாரிப் பிரவாகத்திலும் அதிகமே! புலிக்குப் பயந்தவர்கள் எல்லாரும் என்மேலே படுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்பதுபோல், அந்த அரசர்கள் தாங்கள் வெளியே புறப்படாமல் மூலையில் பதுங்கிக்கொண்டு, ஏழைகளைச் சண்டைக்குவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். புத்தியிலும் சக்தியிலும் அதி மேதாவிகளென்றும், தர்மிஷ்டர்களென்றும் பெயர்கொண்ட அலெக்சாந்தர் போனபார்த்து, ஸீஸர் முதலிய சுத்த வீரர்கள் செய்த கொலைகளுக்குக் கணக்குண்டா? அவர்களுக்குத் தர்மிஷ்டர்களென்றும் பெயரா? இந்தத் தர்மிஷ்டர்கள்போல், பின்னுஞ் சில தர்மிஷ்டர்கள் உலகத்தில் இருந்திருப்பார்களானால், யுகாந்தகாலப் பிரளயம்போல், உலகத்தில் மனுஷப் பூண்டில்லாமல் சர்வ நாசஞ் செய்திருப்பார்களே. நம்முடைய பிதாக்கள் ஒருவரும் இறந்திருக்கமாட்டார்கள். இப்புஸ்தகத்தை எழுத நாமும் இருக்கமாட்டோம்.

உள்ளன்போடு உபசரித்தல்

சாந்தம், தணிய, தாக்ஷிணியம், பொறுமை, அடக்கம், வணக்கம் முதலிய நற்குணங்களைப் போதிக்கிற சத்திய வேதத்தினின்று பிரிந்த பல சமயத்தார், அந்த வேதத்தை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு யூரோப்பில் ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து, அந்தச் சண்டையில் மடிந்த ஜனங்களும், வடிந்த உதிரங்களும், ஒடிந்த கைகால்களும், இடிந்த ஆலயங்களும், பொடிந்த மடங்களும், முடிந்த பொருள்களும், படிந்த துன்பங்களும் இவ்வளவென்று சொல்லக் கூடுமா? இந்தத் தேசத்திலும் ஒவ்வொரு மத ஸ்தாபனமாகும்போது, நடந்த சண்டைகளும், கலகங்களும், பிராணவதைகளும் அபாரமே. ஒரு சமயத்தார், மற்றொரு சமயத்தைத் தூஷித்தும், ஒரு வித்வான் மற்றொரு வித்வானை நிந்தித்தும், செய்திருக்கிற கிரந்தங்கள் அபத்த புஞ்சமாயும், அசப்பிய வார்த்தைகளுக்கு அகராதிகளாயு மிருக்கின்றன. அவைகளைப் படித்தால், நம்முடைய வாயுங் கசக்கின்றது, நினைத்தால் மனமுங் கசக்கின்றது. தென்றல் முற்றிப் பெருங் காற்றுவதுபோல், சில சமயங்களில் எழுத்துச் சண்டையிலிருந்து, கழுத்துச் சண்டையிலும், வாய்ச் சண்டையிலிருந்து கைச் சண்டையிலும் பிரவேசஞ் செய்கிறார்கள். இவ்வளவு விபரீதங்களுக்கும் தன்னைப்போற் பிறரை எண்ணாத குணமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பின்னும் பரநேச மில்லாமையினால் உலகத்தில் திருட்டுகளும் புரட்டுகளும் அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. திருடர்கள் இரவில் எப்போதாவது அமாவாசை இருட்டில் திருடுகிறார்கள். பிரதி தினமும் பட்டப்பகலில் சகலரும் அறிய நடக்கிற திருட்டுகளுக்கு அளவில்லையே! பொருளா

சையினால் பொய்ச் சத்தியம்பண்ணுகிறவர்களும், பொய் சாக்ஷி சொல்லுகிறவர்களும் பொய்ச் சீட்டு உண்டுபண்ணு கிறவர்களும், பொய் வழக்குச் செய்கிறவர்களும், தங்களு டைய சக்திக்கு மேற்பட்ட கடன் வாங்குகிறவர்களும், வாங்கின கடனைக் கொடாதவர்களும், அநியாய வட்டி வாங்கு கிறவர்களும், அடைக்கலமாக வைத்த பொருளை அபகரிக் கிறவர்களும், வேலை செய்யாமல் கூலி வாங்குகிறவர்களும், ஏழைகளிடத்தில் வேலை வாங்கிக்கொண்டு கூலி கொடாதவர் களும், செல்லாப் பணத்தைச் செலுத்துகிறவர்களும், அள விலும் நிறையிலும் வித்தியாசஞ் செய்கிறவர்களும், சரக்கு களுக்கு அதிக விலை வாங்குகிறவர்களும், நல்ல சரக்குக்குக் கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு கெட்ட சரக்குகளைக் கொடுக்கிறவர் களும், சூதாடிப் பொருள் சம்பாதிக்கிறவர்களும், கண்டெ டுத்த பொருளைச் சொந்தக்காரரைத் தேடிக் கொடாதவர்க ளும், பிறர் பொருளைப் பார்த்துப் பொறாமை கொள்ளுகிற வர்களும், திருட்டுப் பொருளை வாங்குகிறவர்களும், திருட் டுக்குச் சகாயஞ் செய்கிறவர்களும், திருடும்படி பிறருக்குப் போதிக்கிறவர்களும், பிறருக்குப் பொருள் நஷ்டம் உண்டா கும்படி செய்கிறவர்களும், கையில் பொருளை வைத்துக் கொண்டு ஏழைகளுக்கு ஐயம் இடாதவர்களும், மாம்ஸக் கிர யம் வாங்கிக்கொண்டு பெண் கொடுக்கிறவர்களும், பட்டப் பகலில் கொள்ளை யடிக்கிற திருடர்களே! அன்றியும், ஏழை கள் தாங்கக்கூடாத நாட்டு வரி, காட்டு வரி, வீட்டு வரி, மாட்டு வரி, ஆட்டு வரி, ஏட்டு வரி, சீட்டு வரி, கூட்டு வரி, பாட்டு வரி, மேட்டு வரி, தீட்டு வரி, ரோட்டு வரி, கோட்டு வரி, ஈட்டு வரி, சாட்டு வரி, முதலிய கேட்டு வரிகளைச் சுமத்தி, அநியாயஞ் செய்த பூர்வீக அதிகாரர்கள் சதிகாரர்

களே! பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு பக்ஷபாதஞ் செய்கிற சில நியாயாதிபதிகள், அநியாயாதிபதிகளே! எங்கே கொலை நடக்கும், எங்கே களவு நடக்கும், எப்போது நமக்குப் பணம் வருமென்று சதா எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, குற்றவாளிகளை விட்டுவிட்டுக் குற்றமில்லாதவர்களைப் பிடித்து, உபத்திரவஞ் செய்கிற சில போலீஸ் வீரர்கள் சோரர்களே! எப்போது குடும்பங்களிற் கலகம் உண்டாகும், எப்போது வியாஜ்யம் வருமென்று சித்தமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற சில நியாயாதிபதிகள் அநியாய வாதிகளே! யாருக்குச் சுரம் வரும், யாருக்குப் பேதி வரும், யாருக்குத் தலை உடையும், யாருக்குக் கைகால் ஒடியும், என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, தங்களுடைய பிழைப்புக்காகப் பிள்ளை வளர்ப்பதுபோல், வியாதியை வளர்த்து விட்டுக்கொண்டு, ஜீவிக்கிற சில வைத்தியர்கள், வைத்தியர்களே! பிள்ளைகள் படித்துக்கொண்டால் தங்களுடை பிழைப்புக்கு மோசம் வருமென்று கருதிக் கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரன்போல் பிள்ளைகளுடைய அறிவை நாளுக்குநாள் குறைக்கிற சில போதகர்களும், பாதகர்களே! மேற்சொல்லிய உத்தியோகஸ்தர்களில் அநேகர் சர்வோத்தமர்களாயிருக்கிறார்களாகையால் அப்படியில்லாத சிலரைப் பற்றிமட்டும் நாம் பிரஸ்தாபித்தோம்.

அன்றியும் தன்னைப்போற் பிறரை எண்ணவேண்டும், என்கிற விதியைச் சகலரும் அனுஷ்டித்தால், சாமித்துரோகிகளும், குருத் துரோகிகளும், பிதுர்த் துரோகிகளும், மாதுர்த் துரோகிகளும், புத்திரத் துரோகிகளும், சகோதரத் துரோகிகளும், புருஷத் துரோகிகளும், பத்தினித் துரோகிகளும், பரதாரத் துரோகிகளும், பொய்யர்களும் வெய்யர்க

ளும், கொலைஞர்களும், புலைஞர்களும், கொடியர்களும், குடியர்களும், கோபிகளும், லோபிகளும், பாபிகளும், உலகத்தில் இருப்பார்களா? இரார்களே! ஆகையால், பரோபகாரம், பூததயை, பச்சாத்தாபம் முதலிய சுகுணங்களை ஸ்திரீகளுக்கு ஓயாமல் உபதேசிக்கவேண்டும்.

மிருகங்கள், பட்சிகள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன முதலிய சகல ஜீவராசிகளிடத்திலும், கிருபையாயிருப்பதே ஜீவகாருண்யமென்று சொல்லப்படுகின்றது. மனுஷருக்கு உபகாரார்த்தமாகவே ஸமஸ்த ஜீவகோடிகளையும் கடவுள் சிருஷ்டித்தருளினுரென்று, நாம் முன்னமே விவரித்திருக்கிறோம். சில ஜந்துக்கள் நமக்கு நேரே உபயோகமாயிராவிட்டாலும், நமக்கு உபயோகமான வேறே சில ஜந்துக்களுக்கு அவைகள் ஆகாரமாய் உபயோகப் படுகிறபடியால். பூமியில் ஒரு அற்ப ஜந்துவேனும் நமக்கு அநுபயோகமாயிருக்கவில்லை. விலங்கு, பறவை முதலியவைகள் ஞானமில்லாத அசேதன வஸ்துக்களாயிருந்தாலும், நம்மைப்போலவே அவைகளுக்கும் தேகமும், பிராணனும், பஞ்சேந்திரியங்களும், சுகதுக்கங்களை யறிகிற உணர்வும் உண்டாயிருக்கிறபடியால், அவைகளுக்குப் பரிச்சேதம், உபத்திரவம் செய்யக்கூடாது. அவைகளுக்கு ஞானத்தை குறைத்ததற்காக, வேறு சில விஷயங்களில் கடவுள் அவைகளுக்கு அனுகூலம் செய்திருக்கிறார். மனுஷன் ஞானத்மாவானதால், பலமான வீடு, போர்வை முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு உஷ்ணம், குளிர், முதலிய துன்பங்களைத் தடுத்துக்கொள்வனென்பதைக் கடவுள் எண்ணியே, அவனுக்கு மிருதுவான தோலையும், நிர்வாணமான தேகத்தையுங் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஞானம் விலங்குகளுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் இல்லாதபடியால், அவைகளுக்

குத் தடிப்பான தோலும், திரளான மயிருமுள்ள தேகங் களைக் கொடுத்திருக்கிறார். சத்துரு பய நிவர்த்திக்குத் தகுந்த ஆயுதங்களைச் செய்துகொள்ள மனுஷன் தெரிந்தவ னகையால், அவனுடைய தேகம், ஆயுதமில்லாமல் நிராயுதமா யிருக்கின்றது. ஆயுதஞ் செய்யத் தெரியாத அசேதன ஜந் துக்களுக்குக் கொம்புகள், கூரான மூக்குகள், நகங்கள், தந் தங்கள், வால்கள், கால்கள் முதலிய ஆயுதங்களை, அவை களுடைய தேகங்களிலே கடவுள் அமைத்துவைத்திருக்கின் றார். மிருகங்களும், பக்ஷிகளும், தங்களுடைய கருத்துக்களை ஒன்றுக்கொன்று தெரிவித்துக்கொள்ளும்படி, ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொரு பாஷையைக் கடவுள் கற்பித்திருக்கிறு ரென்பது அநுபவ சித்தமாய்த் தெரிகின்றது. மனுஷக் குழந் தைகள் பிறந்து வெகு காலம் வரையில், தங்களைத் தாங்களே சம்ரக்ஷணை செய்துகொள்ளத் தெரியாமல், பெரியவர்களு டைய உதவியை அபேக்ஷிக்கின்றன. மிருகங்களின் குட்டி களும், பறவைகளின் குஞ்சுகளும், பிறந்த உடனேயும் அல் லது பிறந்து சில தினங்களுக்குள்ளாகவும் தங்களுடைய ஆகா ராதிகளைத் தாங்களே தேடிக்கொள்ளவும், வளை, கூடு முத லிய இருப்பிடங்களைச் செய்துகொள்ளவும், சுபாவமாகவே தெரிந்துகொள்ளுகின்றனவே! மிருகங்கள் தகுந்த இடந் தேடிக் குட்டிகளைப் பெற்று வளர்க்கிற அருமையும், பறவை கள், ஊர்வன, முதலியவைகள், கூடுகளில் முட்டையிட்டு நெடுநாள் அடைகாத்துக் குஞ்சுபொறித்துக் குஞ்சுகளை வளர்க்கிற அருமையும், மனுஷரும் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக் கின்றதே!

நாம் வஸ்திர பூஷணுதிகளைத் தரித்துக்கொள்ளாமல் பிறந்த ஸ்வரூபமாயிருப்போமானல், நம்முடைய தேகங்

களைப் பார்க்க, நமக்கே அருவருப்பாயிருக்கும். பக்ஷிகளுக்கும், விலங்குகளுக்கும், இயல்பாகவே சர்வாலங்காரங்களும் பொருந்தியிருப்பதால், அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க, நமக்கு நேத்திரோற்சவம் செய்வது போலிருக்கின்றதே! திவ்ய ரூப விசித்திராலங்காரமுள்ள மயில், பஞ்சவர்ணக்கிளி, முதலிய பக்ஷிகளுக்கு, நவரத்ன கசிதமான சர்வ பூஷணங்களையும் கனகாம்பரங்களையுந் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ராஜ ஸ்திரீகளும் அழகில் சமானமாவார்களா? சில பட்சிகள் சித்திரம் போல் தேகம் அசையாமலிருந்துகொண்டு, ஆரோகண அவரோகணக் கிரமம் தப்பாமலும், அபஸ்வரம் இல்லாமலும், கேட்பவர்கள் சிரவணானந்தங்கொண்டு தேக பரவசமாகும்படி அதிமாதுரியமாய்ப் பாடுகின்றன. கரத்தை நீட்டிக்கொண்டும், சிரத்தை ஆட்டிக்கொண்டும் சுரத்தைக் கூட்டிக்கொண்டும், பல்லைக் காட்டிக்கொண்டும் பாடுகிற நம்முடைய சங்கீத வித்வான்கள், அந்தப் பக்ஷிகளுக்குச் சமானமாவார்களா? நாம் அலட்சியமாக எண்ணுகிற ஈக்கள், எறும்புகள் முதலிய பூச்சிகளையும், பூதக்கண்ணாடியிற் பார்த்தால், அவைகளுடைய தேகங்களில் பலவகையான அழகிய வர்ணங்களும், புள்ளிகளும், தோன்றுகின்றனவே! அகடித கடனா சாமர்த்தியமுள்ள கடவுள், இவ்வளவு அருமையாகச் செய்திருக்கிற ஜீவஜந்துக்களை, நாம் உபத்திரவம் செய்வதும் நிர்நிமித்தமாய்க் கொல்லுவதும் நீதியா? ஒருவன் எழுதிய சித்திரத்தை வேறொருவன் கலைத்துப் பழுதுபடச் செய்தால் அந்தச் சித்திரக்காரனுக்கு எவ்வளவு கோபம் ஜனிக்கும்? அதுபோல் சர்வஜீவ நிர்மாண கர்த்தாவாகிய கடவுளுக்கு ஜீவஹிம்ஸை செய்கிறவர்மேல் கோபம் வராமலிருக்குமோ?

ஜீவ ஹிம்ஸை

பசு, காளை, எருமை, ஆடு, குதிரை, நாய், பூனை, கழுதை, ஒட்டகம் முதலிய மிருகங்கள், மனுஷருக்கு எவ்வளவோ உதவியுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகள் இல்லாவிட்டால், மனுஷருடைய சுகங்களில் பாதிச் சுகங்கள் போய்விடுமென்பது சந்தேகமா? எஜமான் எவ்வளவு அடித்தாலும் அந்த அடியையும் பட்டுக்கொண்டு, அவன் தீனி போட்டாலும் போடாவிட்டாலும் வெளியேயாவது போய் உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து, எஜமானனுக்குச் சகல ஊழியங்களும் செய்கிற அந்த மிருகங்களுடைய பொறுமையும் சாந்தமும் விசுவாசமும் மனுஷருக்கு வருமா? குரங்கின் கையிற் பூமாலை அகப்பட்டதுபோல், சிலர் கையில் அந்த மிருகங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டு படுகிற வருத்தம் சாமானியமல்லவே! திருவையாற்றான் குதிரை வளர்த்த கதைபோல் அநேகர் மாடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களிடத்தில் சகல வேலைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவைகளுக்குத் தகுந்த தீனி போடாமல் கொல்லுகிறார்கள். குருவியின் தலையில் பனங்காயைக் கட்டுவதுபோல, அவைகள் தாங்கக்கூடாத சுமைகளையும் பாரங்களையும் சுமத்தி நடத்துகிறார்கள். அவைகள் நடக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கும்போது, சாட்டையினாலும், கழிகளினாலும், ஓங்கி ஓங்கி அடித்தும், இரத்தம் பீறிட்டு ஒழுகும்படி தாற்றுக்கோலால் தாறுமாறுக் குத்தியும் கொடுமை செய்கிறார்கள். சிலர், பசுவுக்கு ஜேஷ்ட புத்திரர்போல், பாலையெல்லாம் கறந்துகொண்டு கன்றுக்குத் துரோகஞ் செய்கிறார்கள். அவர்கள் கன்றுக்குச் சகோதரர்களாயிருக்கிற பட்சத்திலும், அவர்களோடுகூடக் கன்றுக்கும சமபாகம் உண்டே! அப்படியிருக்க, எவ்வளவும் கன்றுக்குப் பால் விடாமல் ஒட்டக் கறந்துவிடுவது, எவ்வளவு

அநியாயம்? தம்பாட்டில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற கழுதை முதலியவைகளைச் சிலர், நிஷ்காரணமாய்க் கல்லால் எறிந்தும், கழியால் அடித்தும் அவைகளுடன் யுத்தஞ்செய்து, அந்தக் கழுதைகள் கொடுக்கும் உதைகளையும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். சில பிள்ளைகள், ஈ, எறும்பு முதலிய பூச்சிகளைப் பிடித்துக் கொல்லுகிறதும், குருவிக் கூண்டுகளைக் கலைத்துக் குருவிகளுக்கும், குஞ்சுகளுக்கும் உபத்திரவம் செய்கிறதுமே வேலையா யிருக்கிறார்கள். இவ்வகையாக, வாயில்லாப் பிராணிகளுக்குத் துன்பம் செய்து கைபழகுகிறவர்கள், மனுஷரையும் உபத்திரவம் செய்யக் கற்றுக்கொள்வார்களென்பது சந்தேகமா? மிருகங்களுக்கும் பட்சிகளுக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகும்போது அவைகள் எவ்வளவோ ஆநந்தமாகக் குதித்துக் கூத்தாடி விளையாடுகின்றன. அவைகளுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்போது கூக்குரலிட்டு அழுது பிரலாபிக்கின்றனவே! இப்படியாக மனுஷரைப்போலவே, சுகதுக்கங்களை உணருகிற மிருகாதிகளுக்குத் தீங்கு செய்கிறவர்கள் பரம சண்டாளர்களே. ஆனால் மனுஷர்களில் துஷ்டர்களா யிருப்பவர்களைத் தண்டிப்பது எப்படி முறையோ, அப்படியே சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களையும், பாம்பு, தேள் முதலிய விஷ ஜந்துக்களையும் கொல்வது தோஷமன்று.

மிருகாதிகளிடத்தில் மனுஷரும் கற்றுக்கொள்ளும்படியான சில நற்குணங்களுமிருக்கின்றன. மாடு, ஆடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களும், காக்கைமுதலிய பட்சிகளும் தங்களுடைய இனத்துடன் சேர்ந்து இரையெடுக்கப் பிரியப்படுகின்றன. கூட்டத்துடன் சேர்ந்து மேய்ந்துகொண்டிருக்

கிற ஒரு ஆட்டையாவது மாட்டையாவது பிடித்துத் தனியே நல்ல புல்லிருக்கிற இடத்திலே கொண்டுபோய் விட்டாலும், அந்த இடத்தைவிட்டுக் கூட்டங்கள் மேய்கிற இடம், நல்ல புல்லில்லாத இடமாயிருந்தாலும், அந்த இடத்தையே நாடுகின்றது. ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த மிருகங்கள் இல்லாத பட்சத்தில், பல ஜாதி மிருகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கூட்டுறவாயிருக்கின்றன. எப்படியென்றால், ஒரு வீட்டில் ஒரு குதிரையும் கோழியும் மட்டும் இருந்தால், அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபமாயும் சௌக்கியமாயும் இருக்கப் பிரியப்படுகின்றன. சாதுவான மிருகங்களும் அவைகளுக்குப் பிராண சத்துருக்களான துஷ்ட மிருகங்களும், பழக்கத்தினால் ஒரு கூண்டில் விரோதமில்லாமல் சிநேகமாயிருப்பதை, அநேகர் பார்த்திருக்கிறார்கள். யானை, சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்களையும், மனுஷன் பிடித்துத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானென்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது? ஏகாந்தச் சிறையில் வைக்கப்பட்ட சிலர், தாங்கள் தனியாயிருக்க மனம் சகியாமல், தங்களுக்குச் சமீபத்தில் வரப்பட்ட எலி முதலியவைகளுக்கு இரை கொடுத்து, அவைகளுடன் சிநேகம் செய்துகொண்டதாகவும், அந்த ஜந்துக்களும் அவர்களிடத்தில் அதிகப் பிரியமாயிருந்ததாகவும் சிலர் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னும், நாம் மேலே விவரித்தபடி, நாய், மாடு முதலிய வீட்டு மிருகங்கள், எஜமானன் என்ன துன்பம் செய்தாலும், அதையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு, அவனை விட்டுப் பிரியாமல், அவனுக்குச் சகல ஊழியங்களும் செய்கின்றனவே! இப்படிப்பட்ட பலவகை மிருகாதிகளிடத்தில் பரஸ்நேஹம், பரோபகாரம், நன்றி மறவாமை, அடக்கம்,

பொறுமை, முதலிய சற்குணங்களை மனுஷர் கற்றுக்கொள் வது உசிதமாயிருக்கின்றது.

சைவ வைஷ்ணவர்களுடைய மத சித்தாந்தப்படி, மாம்ஸம் புசிப்பது தோஷமாயும், கிறீஸ்துமத சித்தாந்தப்படி நிர்த்தோஷமாயுமிருக்கின்றது. லோகாசாரத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், மாம்ஸ பக்ஷணிகள் அநேகராயும், அதைப் புசியாதிருப்பவர்கள் சிலராயுமிருக்கிறார்கள். கிறீஸ்துமத முறைமைப்படி, மாம்ஸம் புசிப்பது தோஷரஹிதமாயிருந்தாலும், தபசுகாலத்திலும், விரத தினங்களிலும், மாம்ஸத்தைத் தள்ளிச் சுத்த போஜனமாகச் சாப்பிடுவது, புண்ணியமென்று கிறீஸ்துவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சில காலங்களில் மாம்ஸங்களைத் தள்ளுவது, புண்ணியமாயிருக்குமானால், எக்காலத்திலும் அதைத் தள்ளிவிடுவது விசேஷ புண்ணியந்தானே! ஆதி மனுஷர் பூங்காவனத்திலிருக்கும் போது, மாம்ஸம் புசிக்கும்படி அவனுக்கு உத்தரவு கொடுக்கவில்லை. ஜலப் பிரளயத்துக்குமுன் உலகத்தில் சகல அக்கிரமங்களும் நிறைந்திருந்தாலும், மாம்ஸம் சாப்பிடுகிற வழக்கம், அப்போது இருந்ததாக ஒரு கிரந்தத்திலும் தெரியவில்லை. ஜலப் பிரளய காலத்துக்குப் பிற்பாடு, மாம்ஸம் அருந்தும்படி அநுமதி கொடுக்கப்பட்டதைக்கொண்டே, மாம்ஸ பக்ஷணம் மனுஷனுடைய பாவ அந்தஸ்துக்கு உரியதே தவிரப், புண்ணிய அந்தஸ்துக்கு உரியதல்லவென்று பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது. ஆகையால் கூடியமட்டும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மாம்ஸ உணவை நிக்கிரகஞ்செய்வது, சர்வோத்தமமென்று நமக்குத் தோன்றுகின்றது. மாம்ஸம் புசிப்பது பாபரஹிதமாய் மட்டுமிருக்கிறதே தவிர, அது புண்ணிய

சகிதமென்று ஒருவரும் சொல்லத் துணியார்கள். கலியாணம் செய்துகொள்வது சாஸ்திரோக்தமா யிருந்தாலும், ஒருவன் தன்னை முழுவதும் தெய்வ ஊழியத்துக்கே ஒப்புவித்துக், கலியாணமில்லாமல் நித்திய பிரமசாரியாயிருப்பானுனால், அது புண்ணியந்தானே! ஒருவன் பாவஞ் செய்தாலும், பிற்பாடு மனஸ்தாபப்பட்டுத் தகுந்த பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்வானுனால், அவனுக்குப் பாவ விமோசனமாகுமென்று, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு, மனுஷன் பாவஞ்செய்யும்படி கடவுள் உத்தரவு கொடுத்ததாகச் சொல்லலாமா? பாவஞ்செய்து பிராயச்சித்தஞ் செய்து பாவமே செய்யாமலும், ஒவ்வொருவனும் கூடியவரையில் பாவமே செய்யாதிருக்கப் பிரயாசைப்படுவது நன்மைதானே! அப்படியே மாம்ஸம் புசிப்பது வேதோக்தமாயிருந்தாலும், அது ஜீவ வதைக்கு ஏதுவாயும், இரக்கம் ஜீவகாருண்ணியம் முதலிய புண்ணியங்களுக்கு விரோதமாயும் இருப்பதால், அப்படிப்பட்ட ஜீவ வதை செய்வதைப் பார்க்கிலும் செய்யாமலே இருப்பது, அதிக உத்தமந்தானே. ஆடு, கோழி முதலியவைகளைப் பிடித்துக் கொல்லும்பொழுது, அவைகள் படுகிற பாடும், துடிக்கிற துடிப்பும், இடுகிற கூக்குரலும், படுகிற மரண அவஸ்தையும், இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடுமா? ஒரு பிராணிக்கு இவ்வளவு துன்பஞ் செய்து, மாம்ஸம் புசிப்பதைப் பார்க்கிலும், மாம்ஸமே புசியாமல், விட்டுவிடுவது சர்வோத்தமம் என்பதை, யார் தாம் ஒப்புக்கொள்ளார்கள்? உலகத்தில் மாம்ஸத்தைப்போல் அசுசியும் அருவருப்பும் உள்ள பதார்த்தம் வேறொன்றும் இல்லையே! மாம்ஸத்தை மனுஷன் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான் என்பதைக் கடவுள் எண்ணியே, அதைத் தோலினுல் மூடி மறைத்துவைத்தார்! மூக்கைக்

கையால் மூடிக்கொள்ளாமல் இருப்போமானால், மாம்ஸத்தினுடைய துர்நாற்றம் வீசி, தலைமண்டையிலேறி மூளையையும் குழப்பிவிடுமே! அசுத்தத்தைச் சுத்தஞ் செய்வதுபோல், பல வாசனை வஸ்துக்களைச் சேர்த்துச் சமைத்தும், மாம்ஸத்தின் துர்நாற்றம் நீங்காமல் சாப்பிட்டவர்களுடைய வாய் நாறிக் கைநாறி, உடம்பெல்லாம் நாறி, ஊரெல்லாம் நாறுகின்றதே! ஐயையோ!! இப்படிப்பட்ட அஸஹ்யமான பதார்த்தத்தைச் சாப்பிடவும் தலைவிதியா? ஆத்தும சுத்தத்துக்கும் தேகசுத்தத்துக்கும் விசேஷ ஸம்பந்தமிருப்பதால், ஆத்தும சுத்தத்தை அபேட்சிக்கிறவர்கள், அசுத்தங்களுக்கு ஆலயமான மாம்ஸ உணவை, நிஷேதமாகத் தள்ளிவிடவேண்டும். மாம்ஸத்தைத் தள்ளினால், அதற்குத் தோழனான மதுபானமும் தொலைந்துவிடும். மதுபானம் தொலைந்தால், அதற்குத் தோழர்களான சகல குற்றங்களும், தொலைந்துவிடுமென்பது வாஸ்தவமே.

இந்த வசனகாவியத்தில் பெண் கல்வியைப்பற்றின இந்தப் பாகத்தை முடிப்பதற்குமுன், சிறியவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்கிற போதகர்களுக்கு ஒரு விஞ்ஞாபனஞ் செய்ய விரும்புகிறோம். என்னவெனில், தெய்வ பக்தியையும், பரோபகாரம் முதலிய புண்ணியங்களையும், பிறருக்கு உபதேசஞ் செய்கிறவர்கள், தாங்களே நன்மார்க்கத்தில் நடந்து வழிகாட்டவேண்டும். உபதேசத்தைப் பார்க்கிலும் நடந்து வழிகாட்டுவது, அதிஉத்தமம், என்று இங்கிலீஷில் ஒரு பழமொழியுமிருக்கின்றது. மார்க்கங்களில் சகலருக்கும் வழிகாட்டித் தான் ஒரு அடியேனும் எடுத்து வையாமலிருக்கிற கைகாட்டி மரம் போலவும், ஜபஞ் செய்வதற்காக மற்றவர்

களைக் கோயிலுக்கு வரும்படி கூப்பிட்டுத் தான் ஜபஞ் செய்யாமலிருக்கிற கோயில் மணிபோலவும், தாங்கள் உபதேசஞ் செய்கிறபடி அநுஷ்டானஞ் செய்யாதவர்கள், சகலராலும் இகழப்படுவார்கள். அவர்களுடைய உபதேசத்தையும் ஒருவரும் அங்கீகரியார்கள். பசியாமல் மருந்து கொடுக்கிறேன், பழஞ்சோறிருந்தால் போடுங்கள், என்று ஒருவன் சொன்னால் அவன் வார்த்தையை யார் நம்புவார்கள்? வைத்தியனே வியாதியஸ்தனாயிருந்தால், அவன் வைத்தியத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? மதுபானஞ் செய்வது தோஷமென்று குடியன் பிரசங்கித்தால், அவனுடைய உபந்நியாசத்தை யார் கேட்பார்கள்? அக்கினி தேவனுக்கு அபிஷேகம் செய்தது போல் கோபாவேசங்கொண்டிருக்கிற ஒருவன், அந்தச் சமயத்தில் கோபம் பாபம் என்று உபந்நியாசித்தால், அந்த உபந்நியாஸத்துக்கு யாராவது செவி கொடுப்பார்களா? ஒரு பெரியவர், பிரசங்காசனத்தில் இருந்துகொண்டு கடவுளைமட்டும் ஸ்துதிக்கவேண்டுமென்றும், நரஸ்துதி செய்யக்கூடாதென்றும் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தால், அந்தப் பிரசங்கத்தின் மத்தியில் அவரே ஒரு பிரபுவை ஸ்துதி செய்யத் தொடங்கி, அந்தப் பிரபுவினுடைய குணாதிசயங்களை யோசிக்குமிடத்தில், அவரைப் பூலோகத்தில் ராஜ ராஜர்கள் மத்தியில் ரத்ந பீடத்தில் வைக்கலாமா, அவரைப் பக்தர்களுக்குச் சிரோபூஷணமாக வைக்கலாமா, தேவலோகத்தில் தேவ சபைக்கு நடுநாயகமாக வைக்கலாமா, அல்லது கடவுளுடைய மடியில் வைக்கலாமா, என்று இவ்வகையாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பலதரம் சொல்லிப் பிரசங்கித்தார். அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு கனவான், திடீரென்று தன்னுடைய நாற்காலியைவிட்டு எழுந்து, ஓ! பெரியவரே!

நீர் சொல்லும் பிரபுவை வைக்க இடமில்லாமல் ஏன் அவஸ்தைப்படுகிறீர், என்னுடைய நாற்காலியில் வைத்துவிடும், நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன், என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். மற்றவர்களும் கைகொட்டிப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டு, பிரசங்கம் முடிவதற்கு முன், வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். இப்படியே, வார்த்தை ஒருவிதமாகவும், அநுஷ்டானம் ஒருவிதமாகவும் இருக்கிறவர்களை, உலகம் பழிக்குமாதலால், ஆடல், பாடல் கற்பிக்கிறவர்கள், தாங்களே ஆடியும் பாடியும் மற்றவர்களுக்குக் கற்பிப்பது போலும், சிறு பிள்ளையினுடைய கையைத் தாய் பிடித்துக் கொண்டு தான் முன்னே நடந்து, பிள்ளைக்கு நடை பழக்குவதுபோலும், தர்மோபதேசஞ் செய்கிறவர்கள், தாங்களே தர்மாத்மாக்களாய்ப் பரிமளிக்கவேண்டும். அப்போது, அது அவர்களுக்குத் துணைசெய்யுமென்பது சத்தியமே. வானத்திலிருக்கிற சூரியன் பிரகாசித்தால், உலகமும் பிரகாசிக்கும். சூரியன் அப்பிரகாசமாயிருந்தால், உலகமும் அப்பிரகாசமாயிருக்கும். அதுபோல், பெரியவர்களும் கல்விமான்களும் எப்படி நடக்கிறார்களோ, அப்படியே சிறியவர்களும் அவிவேகிகளும் நடப்பது சகஜம். துர்வழியில் நடக்கிற பெரியோர்கள், தாங்கள் கெட்டுப்போவதுமன்றி, மற்றவர்கள் கெட்டுப் போகவும் ஆஸ்பதமாயிருப்பதால், அவர்களுக்கு இரண்டு விதமான தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. தெரியாதவர்களுடைய அஞ்ஞான கிருத்தியங்களைப் பார்க்கிலும், தெரிந்தவர்களுடைய துஷ்கிருத்தியங்கள், அதிக தண்டனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றன. எந்தச் சாதியாராயிருந்தாலும், எந்த அந்தஸ்து உடையவர்களாயிருந்தாலும், நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவர்கள்மட்டும் பெரியவர்களேயன்றி,

நற்குணங்கள் இல்லாமல், தனத்தினுலும், கனத்தினுலும், இனத்தினுலும், வயதினுலும், வித்தியா பட்டங்களினுலு மட்டும் ஒருவனைப் பெரியவனென்று சொல்வது எத்தன்மைய தென்றால், ஒருவன் குட்டிச்சுவரின்மேல் ஏறிநின்றுகொண்டு, தான் மற்றவர்களுக்குப் பெரியவனென்று சொல்வதுபோல வும், சிறு பிள்ளைகள் தகப்பனுடைய தோளின்மேல் ஏறிக் கொண்டு, தாங்கள் தகப்பனிலும் பெரியவர்களென்று சொல் வதுபோலவும், காலையும் மாலையும் நீண்ட நிழல் உள்ளவர்கள் உயர்ந்தவர்களென்று சொல்வதுபோலவும் இருக்கின்றது. ஆகையால் மேலான பதவியுடையவர்கள் சுகுணசாலிகளாய் ஜீவிக்கக்கடவார்கள்.

பெண் கல்வி முற்றிற்று

பெண் மானம்

ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வி போதிக்கவேண்டியது முக்கியமென்று பல உதாரணங்களைக்கொண்டு நாம் நிரூபணம் செய்தோமாகையால், இனி வேறொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்து அடியிற் பேச ஆரம்பிக்கிறோம். அதைச் சகலரும் கிருபைகூர்ந்து சிரத்தையுடன் வாசிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

இந்தத் தேசத்தில் பெண்களை அடிமைகளைப்போலவும், மிருகங்களைப்போலவும், நடத்துவது மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்க விஷயமாயிக்கின்றது. ஜாதியும், செல்வமும், எவ்வளவு உயர்வோ, அவ்வளவும் ஸ்திரீகளுடைய நிர்ப்பாக்கியம் பெரிதாயிருக்கின்றது. உயர்ந்த குலத்தாராகிய பிராமணர் முதலானவர்கள், ஸ்திரீகளை விலைக்கு வாங்குவதுபோல் வாங்கி நிஷ்டூரமாக நடத்துகிறார்கள். நாயே, பேயே, கழுதையே, மாடே என்கிற பேச்சைத்தவிர, வேறே ஒரு பேச்சும் ஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்கள் பேசுகிறதில்லை. உதைப் பிரயோகந்தவிர ஹிதப் பிரயோகமில்லை.

சில குடும்பங்களில், மாமியாருடைய உத்தரவில்லாமல் புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும், பேட்டியே கிடையாது. அவர்கள் சந்தித்தாலும், கல்லுந் தேங்காயும் சந்திப்பது போலும், எலியும் பூனையும் சந்திப்பதுபோலுமேயல்லாமல்,

குளிர்ந்த தரிசனமில்லை. ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போயும் சோற்றுப் பிச்சை எடுப்பதுபோல, அநேகர் கலியாணஞ் செய்தும், நித்திய சந்நியாசிகளாயிருக்கிறார்கள். அத்திப்பூத்ததுபோல், தப்பித்தவறிப் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்தில் ஒரு மிருதுரமான வார்த்தையைப் பேசிவிட்டாலோ, மாமிக்குக் கடுப்பு, மாமனாருக்கு மனஸ்தாபம், நாத்திக்கு வயிற்றெறிச்சல், ஊரெல்லாம் ஓமல், மகன் செத்தாலும் சாகட்டும், மருமகள் தாலி யறுத்தால் போதுமென்று நினைக்கிற நல்ல குணமுள்ள மாமிமார்களும் அநேகரிருக்கிறார்கள். புருஷன் பெண்சாதியைத் திட்டி அடித்தால், மாமியாருக்கு இறந்துபோன தன் புருஷன் மறுபடியும் பிழைத்து வந்ததுபோல், உற்சாகம் உண்டாகும். மாமியாருடைத்தால் மண் கலம், மருமகளுடைத்தால் வெண்கலம், என்பதுபோல், மருமகள் மேலே மாமியார் தோஷஞ் சொல்லாத நேரமில்லை. மாமிக்குக் கொடுமைசெய்கிற மருமக்கள்மாருஞ் சிலருண்டு.

நாய், பசு, மாடு முதலிய மிருகங்களை எவ்வளவோ தயையாக நடத்துகிறார்கள். அவ்வளவு பக்ஷங்கூட ஸ்திரீகளிடத்தில் காட்டுகிறதில்லை. கஷ்ட நிஷ்டூரமெல்லாம் ஸ்திரீகளுடைய பாகமாகவே இருக்கின்றன. ஒரு ஸ்திரீக்கு எவ்வளவுதான் வயிறு பசித்தாலும், புருஷன், மாமன், மாமி முதலானவர்களெல்லோரும் சாப்பிட்டு, எல்லா வேலைகளும் முடிந்த பிற்பாடு, புருஷனுடைய எச்சிலுக்காகப் பெண்சாதி காத்திருக்க வேண்டியதேயல்லாமல், அவள் முந்தி சாப்பிடக் கூடாதாம். இது எவ்வளவு பெரிய அநீதி! தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு என்பதுபோல, ஸ்திரீக்குப் பசித்தபோது அவள் முந்திப் புசித்தால் குற்றமென்ன?

புருஷன் பாதி, பெண்சாதி பாதி, ஆக இருவரும்கூடி ஒரு தேகமென்பது, சகல மத சம்மதமாயிருக்கின்றது. சில மதஸ்தர்களுடைய கலியாணம் இகலோகமட்டும் சம்பந்தமாயிருக்கின்றது. சைவ வைஷ்ணவர்களுடைய கலியாணங்கள், இகபர மிரண்டுக்கும் சம்பந்தமாயிருக்கின்றன; ஏனென்றால், புருஷனுக்குப் புத்தென்கிற நரக நிவிர்த்தியாவதற்குப் புத்திரன் அவசியமானமையினாலும், ஸ்திரீயில்லாமல் புத்திர உற்பத்திக்கு மார்க்கமில்லாமையினாலும், புருஷர்கள் இகபரசாதகம் அடைவதனாலும், ஸ்திரீகள் முக்கியமென்று தர்மசாஸ்திரம் முறையிடுகின்றது. அல்லாமலும், பெண்சாதியில்லாதவன், ஔபாசனம், வைசுவதேவம் முதலான நித்திய கர்மங்கள் செய்யக்கூடாதென்றும், பிரமசாரியும், விதுரனும், புத்திர ஸ்வீகாரமும், யாகாதிகளும் செய்யக்கூடாதென்றும், புருஷனுடைய பாவ புண்ணியங்கள் ஸ்திரீயையும், ஸ்திரீயினுடைய பாவ புண்ணியங்கள் புருஷனையும் சேருமென்றும், இந்து சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருவருடைய பாவ புண்ணியங்கள், மற்றொருவரைச் சேருமென்கிற விதியை, நாம் தலை போனாலும் அங்கீகரியோம். இது நிற்க, இந்து சாஸ்திரம், பெண்கள் பட்சத்தில் இருக்கிறதென்பதற்கு, மேற்கண்ட விதிகளே பிரத்தியக்ஷ நிதரிசனங்களாயிருக்கின்றன.

•

சாஸ்திரத்தையுந் தவிர, உலகத்தில் நடக்கிற அநுஷ்டானங்களும், பெண்களுக்கு அனுகூலமாகவே யிருக்கின்றன. எப்படியென்றால், ஒரு பெண்ணை ஒருவன் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யும்பொழுது, ஊருக்கெல்லாம் தாம்பூலம் வைத்தும், பந்துக்கள் முதலிய சகல ஜனங்களையும் வரவழைத்துப்

பந்தல் அலங்கரித்து, மகரதோரணங்கள் கட்டி, வாழை கமுகு கள் நாட்டி, சங்கீத மேளவாத்தியங்கள் சமுத்திரம்போலக் கோஷிக்க, அநேக சூரியர்கள்போல் தீபகோடிகள் பிரகாசிக்க, அன்ன தானம், சொர்ன தானம், பூதானம், கோதானம் எல்லாம் வழங்கி, சுகந்த புஷ்பம், சந்தனம் முதலான வாசனைத் திரவியங்கள் பரிமளிக்கப் பெரியவர்கள் ஆசிகூறப் பெண்கள் சுபசோபனங்கள் பாட, வெகு சம்பிரமத்துடன் கலியாண மஹோற்சவம் நடக்கின்றதல்லவா? ஒரு ஏழையி னுடைய கலியாணமாயிருந்தாலும், எவ்வளவோ விருந்துக ளும், சிறப்புகளும், வேடிக்கை விநோதங்களும், நடக்கின்றன. இராச கிரகங்களிற்கூடக் கலியாணத்தைத் தவிர, வேறெந்தச் சமயங்களினும் இவ்வளவு ஆடம்பரங்களும், ஆநந்தமும், குதூகலமும் இல்லையே? மேலும், கலியாண காலத்தில் ஸ்திரீக்கும் புருஷனுக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லாமல், ஏகாசனமும், சமான உபசார மரியாதைகளும், நடப்பது மன்றிப் பெண்ணினுடைய காலைப் புருஷன் தூக்கி அம்மி மேல் வைக்கிறதும், வழக்கமாயிருக்கின்றது. காரியமாகிற வரையில் காலைப் பிடித்து, பிற்பாடு குடுமியைப் பிடிப்பது போலக் கலியாணம் முடிந்தபின்பு, ஸ்திரீகளுக்கு நடக்கிற மரியாதை யெல்லாம் அவமரியாதையே! மானமெல்லாம் அவமானமே! உபகாரமெல்லாம் அபகாரமே! இது, ஏற விட்டு ஏணியை வாங்குவதற்குச் சமானமல்லவா?

கலியாணமில்லாத பிரமசாரியானவன், கச்சம் வைத்து வேஷ்டி கட்டக்கூடாது. தோளில் அங்கவஸ்திரம் போடக் கூடாது. தாம்பூலம், புஷ்பம், சந்தனம் இவைகளைத் தரிக் கக்கூடாது. ஒற்றைப் பூணூல் தரித்துக்கொண்டு பிட்சை

எடுக்கவேண்டும் என்கிற தர்மசாஸ்திரப்படி, பிரமசாரிகள் அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். விவாகஞ் செய்த பின்பு, வேஷ்டி கட்டியறியாத இடுப்புக்கு நல்ல வேஷ்டியும், புழுதி படிந்த உடம்புக்குப் புஷ்ப சந்தனாதிகளும், நாறிக் கிடந்த வாய்க்குத் தாம்பூலமும், இன்னும் அநேக சுகங்களும் உண்டாகின்றன! அதைப்பற்றியே, பாக்குக் கொடுத்த பூாக்கியவதி, புஷ்பங் கொடுத்த புண்ணியவதி, சந்தனங் கொடுத்த சரஸ்வதி, என்று பலவாறாகப் பிராமணர்களுடைய கலியாணங்களில் பெண்களை வாழ்த்துவது வழக்கமாயிருக்கின்றது. அன்னமிட்ட வீட்டிற் கன்னமிடுவது போலத் தங்களுக்குச் சகல சுகங்களையுங் கொண்டுவந்த ஸ்திரீகளைப், புருஷர்கள் அலக்ஷயஞ்செய்வது எவ்வளவு அநியாயம்!

பாக்கியம், ஞானம், கல்வி, வீரம் முதலியவைகளைப் பெண்பாலாகப் பேசுவது, சகல பாஷைகளிலும் வழக்கமாயிருப்பதுபோலவே, இந்துக்களும் லட்சுமி, துர்க்கை, சரஸ்வதி முதலானவர்களைப் பாக்கியம், சௌரியம், கல்வி முதலியவைகளுக்குத் தெய்வங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். சகல பிராணிகளையும் தாய்போலத் தாங்குகிற பூமிதேவியும் பெண்ணாயிருக்கிறாள்! பூமியைவிட்டுத் திக்குகளிற் பறப்போமென்றாலோ, திக்குகளும் பெண்களாம். ஆறுகளிற் குதிப்போமென்றாலோ, கங்கை, காவேரி கிருஷ்ணை, கோதாவரி, பெண்ணை முதலிய நதிகளும் பெண்களாயிருக்கின்றன! இவ்விதமாகப் புருஷர்களுடைய வாழ்வுகளெல்லாம், பெண் மூலமாகக் கிடைத்திருக்க, புருஷர்கள் பெண்களை அவமானப்படுத்துவது கிரமமா?

பூர்வீக ராசர்களும், வித்வான்களும், ரிஷிகள் முதலானவர்களும், தங்களுடைய பத்தினிகளை எவ்வளவோ கௌரவ

மாக நடத்தினார்களென்றும், ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தைகளை, அவர்கள் ஒருகாலும் தட்டினதில்லையென்றும், இராமாயணம், பாரதம், நைடதம் முதலிய காவியங்களால் தெரிய வருகிறதுமன்றி, இந்துக்களுடைய தேவர்கள், தங்களுடைய ஸ்திரீகளைக் கீழேவிட மனமில்லாமல், தங்களுடைய தேகங்களில் வைத்துக்கொண்டதாகவும், புராணாதிகளில் சொல்லப் படுகின்றது. சிவன் தனது பாரியைப் பாகத்திலும், மற்றொரு பெண்ணைத் தலையிலும் வைத்துக்கொண்டதாகவும், விஷ்ணுமார்பிலும், பிரம்மா நாவிலும், இந்திரன் தொடையிலும், தங்களுடைய பத்தினிகளை வைத்துக்கொண்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். குதிரை எட்டடி பாய்ந்தால், குட்டி பதினாறடி பாயுமென்கிற பழமொழிப்படி, இந்துக்கள் அவர்களுடைய தேவர்களையும் இராசர்களையும் பார்க்கத் தங்களுடைய ஸ்திரீகள்மேல், அதிக பட்சம் பாராட்டவேண்டியதாயிருக்க, அவர்களை அடிமைபோல நடத்துவது பெரிய பெண் துரோகமல்லவா?

பிரபலமான கவீசுரர்களும், பக்தர்களும், தங்களை நாயகிகளாகவும், கடவுளை நாயகனாகவும் பாவித்து, ஸ்தோத்திரங்கள் செய்கிறது சர்வத்திர சதாரணமாயிருக்கின்றது. புருஷர்கள் தெய்வத்தை அடைவதற்குக்கூடப் பெண் ஸ்வரூபம் காரணமாயிருக்கப், பெண்களைப் புருஷர்கள் நிகிருஷ்டம் செய்வது, தெய்வ சம்மதமாகுமா?

மனுஷாவதாரஞ் செய்த கடவுளை ஈன்றெடுத்த உலக மாதாவும் பெண்தானே! இந்தத் தேசமெல்லாம் ஆண்ட விக்டோரியா என்கிற மகாராணியவர்களும், ஸ்திரீதானே; இதுவுமன்றி நம்மைப் பத்து மாதம் உதரத்தில் சுமந்து பெற்

றெடுத்துப் பாலூட்டித் தாலாட்டிச் சிராட்டி வளர்த்த தாய்மார்களும் பெண்களல்லவோ? இரவெல்லாங் கண் விழித்து, அடிக்கடி பால் கொடுத்து, மருந்து கொடுத்து, தாங்களும் மருந்துண்டு, பத்தியம்பிடித்துப் பிள்ளைகளுடைய மலஜலாதிகளை யெல்லாம் சகித்து, தங்களுடைய பிராணனெல்லாம் பிள்ளைகள் மேல் வைத்து, வாயைக்கட்டி, வயிற்றைக்கட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காகத் தாய்மார்கள் படுங் கஷ்டம், இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியுமா?

நாம் கலியாணமாகிறவரையில், தாய், தமக்கை முதலானவர்கள் கைகளில் வளருகிறதுந்தவிர, தாய்க்குப்பின் தாரமாதலால், விவாகமானபின்பு, பத்தினிகளால் சகல சம்ரக்ஷணையு மடைகிறோமல்லவா? திரவியமும், கீர்த்தியும், சம்பாதிப்பதில் நாம் நம்முடைய எண்ணமெல்லாஞ் செலுத்துகிறோம். தாய், சகோதரி, பத்தினி முதலானவர்கள், நம்முடைய சுகத்தையும், பிரியத்தையும் தேடுவதில், அவர்களுடைய நினைவுகளையெல்லாம் வைக்கிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதுவது மிகவும் அரிது. அவர்கள் நம்முடைய க்ஷேமத்தை நினையாத நேரமில்லை. அவர்களுடைய பேச்செல்லாம் நம்முடைய பேச்சே. அவர்களுடைய நினைவெல்லாம் நம்முடைய நினைவே. அவர்கள் செய்யுந் தேவதாப் பிரார்த்தனைகளெல்லாம் நமக்காகவே. அன்றியும் நாம் நம்முடைய ஊரையும், வீட்டையும், விட்டுச் சில நாள் பிரிகிறதாயிருந்தால், எவ்வளவோ மனஸ்தாபப் படுகிறோம். நம்முடைய பத்தினிகள் பிறந்த ஊரையும், வீட்டையும், தாய் தந்தை, சகோதரர் முதலான பந்துக்களையும் விட்டு, நம்மை நம்பி வருகிறபடியால், அவர்களை மிகவும் பிரீதியாய் நடத்தவேண்டியது, நம்முடைய கடமையல்லவா?

பெண்கள் செய்யும் நன்மைகள்

பெண்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள மாத விடாய், கர்ப்பம், பிரசவம், பிள்ளை வளர்த்தல், பாகஞ்செய்தல், புருஷன், மாமன், மாமி முதலியோரை உபசரித்தல், விருந்தோம்பல் முதலாகிய கஷ்டங்களையும், துன்பங்களையும் சற்று நினைத்தால், மண்ணும் இரங்கும், மலையும் உருகுமே! அதைப்பற்றியே பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும், என்று சொல்லுகிறார்கள். மழை, பனி, வெயில், காற்று முதலியவைகளைத் தன் மேல் தாங்கிக்கொண்டு, குஞ்சுகளைச் சிறகுக்குள் வைத்தணைக்கும் பக்ஷிபோல், சகல கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையும் ஸ்திரீகள் தாங்கிக்கொண்டு, சுகங்களைமட்டும் நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். புருஷர்கள் எவ்வளவுதான் படித்தாலும், ஸ்திரீகளுக்குள்ள அடக்கமும், பொறுமையும், சாந்தமும், உண்மையான விசுவாசமும் புருஷர்களுக்கு வருமா? இறந்துபோன பெண் சாதியின் பிரேதத்தை, வெளியிலே கொண்டுபோவதற்கு முன்னமே, நாம் வேறே பெண் விசாரித்துப் புனர்விவாகத்திற்கு அடிபோடுகிறோம். புருஷ வியோகமான ஸ்திரீகள் வேறு கலியாணமில்லாமல், ஆயுள்நாளெல்லாம் போக்குகிறார்களே; சில பெண்கள் புருஷனோடு உடன் கட்டை யேறவும் சம்மதிக்கிறார்கள். சில பெண்கள், புருஷர்கள் இறந்துபோன துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், அதே ஏக்கமாயிருந்து சில நாளைக்குள் இறந்து, புருஷர்களைப் பின்பற்றுகிறார்கள். மேலே நாம் சொல்லியபடி, கல்வி யில்லாமையாலும், சுபாவ துர்க்குணத்தினாலும், துஷ்ட ஸ்திரீகளும் உலகத்தில் இருக்கிறார்களென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும், நல்ல ஸ்திரீகளையும் கெட்ட ஸ்திரீகளையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில், நல்ல ஸ்திரீகளுடைய தொகை அதிகமாயிருக்குமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

பெண் மானம்

அந்நிய புருஷர்களுடைய தந்திரங்களால் ஸ்திரீகள் விய பிசாரிகளாகிறார்களென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக 'இந்தியன் பினல்கோட்' என்கிற ஆக்ஞாப்பிரமாண சட்டமானது, அந்நிய ஸ்திரீயுடன் சேருகிற புருஷனுக்குமட்டும் தண்டனை சொல்லி, ஸ்திரீகளுக்குத் தண்டனை சொல்லாமலிருக்கிறது. இது நியாய விரோதமாயிருந்தாலும், சட்டசாஸ்திரங்களெல்லாம், ஸ்திரீகளுக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது.

ஸ்திரீகளுக்கு உள்ள மற்ற கௌரவங்களோடுகூட, அவர்களுடைய தேகசௌந்தரியமும் அவர்களுக்கு விசேஷ யோக்கியதையை உண்டுபண்ணுகின்றது. மிருகங்களுக்குள் பெண் மிருகங்களும் பெண் பக்ஷிகளும் அழகில்லாமலிருக்க, ஆண் மிருகங்களையும், ஆண் பக்ஷிகளையும், அழகாகப் படைத்த ஸ்வாமி, மனுஷர்களுக்குள் புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களை அதிக ரூபவதிகளாகப் படைத்திருக்கிறாரென்பது கண்ணுள்ள யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க விஷயமே. ஸ்திரீகள் சுகுமார தேகமும், மிருதுவாக்கியமும், துர்ப்பலமும், நாணமும், அச்சமும் உடையவர்களானதால், கண் முதலிய மிருதுவான அவயவங்களை அதிக ஜாக்கிரதையுடனே பாதுகாப்பதுபோல, அவர்களிடத்திலும் அதிக கிருபை பாராட்டவேண்டியது, புருஷர்கள்மேல் விழுந்த பாரமாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் நடக்கிற சகல சுபசோபனாதிகளிலும், கலியாணமே சர்வ சிலாக்கியம் என்பதை, யாவரும் நிராடங்கமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆயிரம், பதினாயிரம் லட்சம் பொன், கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறார்கள். விஸ்தாரமான

காணி, பூமி, முதலியவைகளைக் கிரயத்துக்கு வாங்குகிருர்கள். அந்தச் செய்கைகளெல்லாம் ஒரு சாக்ஷி அல்லது இரண்டு சாக்ஷிகள் முன்பாக நடக்கின்றன. கலியாணமோவென்ருல், தெய்வ சாக்ஷியாகவும், குரு சாக்ஷியாகவும், சமஸ்த சாக்ஷியாகவும், நடப்பதினுல், கலியாணம் எவ்வளவோ உத்கிருஷ்டமென்று விசதமாகின்றது. கலியாண சம்பிரமத்துக்கு முக்கிய காரணமான ஸ்திரீயைப், பிற்பாடு அப்பிரியமாகவும், அசிரத்தையாகவும் நடத்துவது தர்மமா ?

ஸ்திரீயும் புருஷனும் உடலும் உயிரும்போல், மாருத நேசத்துடன் எப்பொழுதும் ஒத்து வாழ்கிறதென்று, கலியாண காலத்தில் பிரமாண பூர்வமாக, உடன்படிக்கையும் செய்துகொள்ளுகிருர்கள். ஒரு சாட்சி அல்லது இரண்டு சாட்சிகள் முன்பாக நடக்கிற கிரய விக்கிரய முதலிய நிபந்தனைகள், எவ்வளவோ ஊர்ஜிதமாயிருக்க, தெய்வம் அறிய, குரு அறிய, சகல ஜனங்களும் அறிய, வானம் பூமி அறிய, ஸ்திரீ புருஷர்கள் செய்துகொண்ட கலியாண உடன்படிக்கையை மீறி, கீரியும் பாம்பும்போல அவர்கள் அடித்துக் கொள்வதும், புருஷர்கள் பரஸ்திரீ கமனம், தாசி கமனம், செய்வதும் பரம பாதகமல்லவா ? ஒரு புண்ணியவானை ஒரு தாசி விரும்பி, அவனைத் தன் வலையில் மாட்டப் பிரயத்தனஞ் செய்தபொழுது, அந்த மகா புருஷன் அவளை நோக்கி,

* இந்த வுடலுள மைம்பொறி யின்னுயிர் யாவு மணஞ்செயு
மந்தநன் ளுளிலென் னில்லவட்கன்போ டளித்தனன்யான்
[பொதுப்

* நீதிநூல் புருடபாரிய ரியல்பு 23-வது பாடல்.

பைங்தொடி யேயுனைச் சேர்ந்திடப்பாரிலெ னக்குடல்
[வேறிலே
சிந்தை புலன்களும் வேறிலே சீவனும் வேறிலேசெல்
[வையே. (18)

(பொருள்) பச்சை வளையல்களை யணிந்த பொதுமாதே! என்னுடைய உடல் மனம், பஞ்சேந்திரியங்கள், உயிர் முதலிய யாவையும், கலியாண காலத்தில் என்னுடைய மனைவிக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்; இப்பொழுது உன்னைச் சேர வேறு தேகமுமில்லை, வேறு மனமுமில்லை, வேறு புலன்களும் உயிருமில்லை, என்றான்.

அந்த உத்தமன்போல் காம நிக்கிரகஞ்செய்து, சொந்த ஸ்திரீகளையே சிரேஷ்டமாக மதிப்பவர்களே புருஷ சிரேஷ்டர்கள்! அவர்களே புருஷோத்தமர்கள்.

சில புருஷர்களுக்கு தாசி கமனம், தண்ணீர் குடித்த பாடமாயிருக்கின்றது. அதில் சங்கோசமுமில்லை; அவமானமுமில்லை; பொக்கைவாயன் பொரிமாவை மெச்சிக் கொள்வதுபோலவும், கோழி குப்பையை மெச்சுவதுபோலவும், தாசி கமனஞ் செய்வதைத் தங்களுக்குக் கௌரவமாக எண்ணுகிற ஞானசூன்யர்களும் அநேகர் இருக்கிறார்கள்! இது பெரிய பத்நித் துரோகமல்லவா?

ஒன்றுந் தெரியாத மூடாத்மாவாயேனும், அல்லது புருஷன்மேல் உண்மையான விசுவாசமில்லாதவளாயேனும், இருக்கிற பெண்சாதி, புருஷன் எக்கேடு கெட்டாலும் நமக்கென்னவென்று அலக்ஷ்யமாயிருப்பாள். உத்தம ஸ்திரீயோ, எந்தத் துன்பத்தைச் சகித்தாலும் புருஷனுடைய பரஸ்திரீ

போகத்தைமாத்திரம், ஒருநாளும் சகிக்கமாட்டாள். உத்தம ஸ்திரீயானவள், தனக்குச் சகல பாக்கியமும் கணவனே யென்று நினைப்பதனால், அவ்விதமாகவே புருஷனுந் தன்னை நேசிக்க வேண்டுமென்றும், புருஷனுடைய தயைக்குத் தன்னைத்தவிர வேறொருத்தியும் பாகஸ்தியா யிருக்கக்கூடா தென்றும், எண்ணமுள்ளவளா யிருப்பாள். அன்றியும், பரஸ்திரீ சம்பந்தத்தால், புருஷனுக்குண்டாகிற சௌக்கிய நஷ்டம், ஆயுசு நஷ்டம், கீர்த்தி நஷ்டம், இகபர நஷ்டம், பொருள் நஷ்டம் முதலியவைகளையும் நினைத்து நினைத்து மனம் வருந்துவாள்.

புருஷனுடைய துன்மார்க்கத்தை வெளியிலும் சொல் லாமல், அவனையுங் கோபியாமல், அல்லும்பகலும் ஓயாத விசனமும், துக்கமும், பொறுமையுங் கொண்டு, சரியான ஆகாரம் நித்திரையில்லாமல், மனம் புண்ணாகி மடிவாளென் பது நிச்சயமே. சித்திரக்காரர் சுவரில் எழுதும் சித்திரங் களை வந்து பார்க்கும்படி, ஒரு புருஷன் தன் பத்நியை யழைக்க, அவள் ஆண் சித்திரமாயிருந்தால் நான் பார்க்க மாட்டேன், பெண் சித்திரமாயிருந்தால் நீரும் பார்க்கச் சம்மதிக்கமாட்டேனென்று உத்தரம் சொன்னாள்.

* ஓவியர் நீள்சுவரெழுது மோவியத் தைக்கண் ணுறுவான்
றேவியை யாமழைத் திடவாண்சித்திர மோநான் பாரேன்
பாவையர் தம்முரு வெனினீர்பார்க்க மனம்பொறேனென்
[றாள்
காவி விழிமங் கையிவள்கற்புவெற் பின்வற் புளதால். (19)

சித்திரத்திற்கூட, பெண் ரூபத்தைப் புருஷர்கள் பார்க் கக்கூடாதென்கிற தீர்க்க வைராக்கியமுள்ள பதிவிரதா சிரோ

* நீதிநூல் புருடபாரிய ரியல்பு 27-வது பாடல்.

மணிகள், தம்முடைய புருஷர்கள் அந்நிய ஸ்திரீகளைக் கூடிச் செய்யும் அக்கிரமங்களை எப்படிச் சகிப்பார்கள்? ஆகையால் தாசிகள் முதலிய ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் சொப்பனத்திலும் நினைக்காமலிருப்பது சர்வோத்தமம்.

புருஷர்கள், வெளி வியாபாரங்களும் பல வேலைகளு முள்ளவர்களாகையால், அவர்களுக்கு யாதொரு விசனம் வந்தாலும் சீக்கிரத்தில் மாறிப்போகும். எப்போதும் மனோ வியாபாரமும், இளகின சித்தமும், உள்ள ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகிற வியாகூலம் சாமாணியமல்லவே! அவர்களுடைய மனோவியாதி புருஷனுடைய கிருபையென்கிற ஒளஷதப் பிரயோகத்தினால் தீருமே யொழிய, வேறொன்றினாலுந் தீர மாட்டாது. கர்ப்பம், பிரசவம், முதலிய பிராண சங்கடமான துன்பங்களில் வருந்துகிறதற்குரிய ஸ்திரீகளை, நாமும் உபத் திரவப்படுத்தாமல், ~~அவர்களுடைய~~ துக்கம் நம்முடைய துக்கமாகவும், அவர்களுடைய சந்தோஷம் நம்முடைய சந் தோஷமாகவும், நினைத்து அன்பு பாராட்டவேண்டியது நம் முடைய கடமையாயிருக்கின்றது.

சொந்த ஸ்திரீகளை வெறுத்துவிட்டு, பரஸ்திரீ நேசஞ் செய்கிற புருஷர்கள், தங்களுடைய புத்திரிகைகளையும், சகோதரிகளையும், அவர்களுடைய புருஷர்கள் கைவிட்டு மேற்சொன்ன துர் வியாபாரத்தில் திரிந்தால், தங்களுக்கு எவ்வளவு மனோவியாகூலம் உண்டாகும்? அதைச் சற்று நினைக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

இல்லறம், குடும்பம், சம்ஸாரம், என்று பெருமையாகப் பேசிக்கொள்வதெல்லாம் ஸ்திரீயைப்பற்றியே யொழிய, புரு ஷனைப்பற்றி யல்லவே! உலகத்தார் கலியாணமில்லாத ஏகாங்

கிக்குச் செய்கிற உபகாரத்தைப் பார்க்கிலும், ஒருவன் குடும்பியாயும், சமுசாரியாயுமிருந்து கஷ்டப்பட்டால், அவன் விஷயத்தில் அதிக பச்சாத்தாபமும், இரக்கமும் வைத்து உப சரிக்கிறார்களே! இதுவும் ஸ்திரீகளால் வருகிற நன்மை தானே!

அகராதி, திவாகரம், நிகண்டு, முதலிய புஸ்தகங்களில் பெண்சாதிக்குச் சொல்லப்பட்ட பல பெயர்களாலும், அவ ளுடைய அருமையும் பெருமையும் விளங்குகின்றன. வீட் டுக்கு உடையவளானதால், இல்லாள், மனையாள், மனைவி, கிரகிணியென்றும், புருஷனுக்குப் பிரியமும் நேசமுமுள்ளவ ளானதால், காதலி, பிரியை என்றும், சகல பந்து வர்க்கங் களைப் பார்க்கிலும், புருஷனுக்கு அதிக உரிமையுள்ளவளான தால், கிழத்தியென்றும், குடும்பப் பிரதிஷ்டை செய்பவ ளானதால், குடும்பினியென்றும், குடும்ப பாரங்களையெல் லாம் வகிப்பவளாதலால் பாரியென்றும், வீட்டுக்கு எஜமானி யாதலால், தலைவி, நாயகி யென்றும், பதிவிரதையானதால் பத்நியென்றும், இகபரம் இரண்டிலும் புருஷனுக்குத் துணை செய்பவளானதால், துணைவி, வாழ்க்கைத்துணையென்றும், பத்தினிக்குப் பல நாமங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன.

அப்படியே, புருஷனுக்குப் பெண்சாதிமேலிருக்கவேண் டிய அன்பையும், ஆசையையும், நேசத்தையும் காட்டவேண் டியதற்காக அன்பன், ஆர்வலன், உரியோன், காதலன், நேசன், பிரியனென்று புருஷனுக்குப் பல பெயர்கள் உண்டா யிருக்கின்றன. அவலக்ஷணமே அவதரித்ததுபோ லிருக்கிற வர்களுக்கு அழகம்மையென்றும், அதர்மத்துக்கு ஆலயமான வனுக்குத் தர்மராயனென்றும் பெயர் கொடுத்ததுபோல்,

பிரியமென்கிற பிரசக்தியே யில்லாத ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு மேற்கண்ட பெயர்கள் பொருந்துமா? புருஷ பாரியர் என்கிற அபிமானமில்லாதவர்களுக்குப் பிரியன், பிரியை யென்கிற பெயரை மாற்றி, அப்பிரியன் அப்பிரியை யென்கிற பெயர்களைக் கொடுப்பது உசிதமாயிருக்கின்றது.

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக இராஜா, மந்திரி, முதலானவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், அந்த விஷயந் தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் இராஜா மந்திரி முதலான அதிகாரிகளும் மற்ற ஜனங்களும் ஸமானஸ்தர்கள் தாமே! அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காகப் புருஷனுக்கு, எஜமானப் பட்டங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், அந்த விஷயந் தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம், புருஷனும் பெண்சாதியும் சமானஸ்தர்களா யிருக்கிறார்கள். நாடகத்தில் இராஜாவைப்போலப் பட்டந் தரித்துக்கொண்டவனுடைய அதிகாரம், வேறெங்கேயாவது செல்லுமா? அவனுடைய பட்டம் பைத்தியக்கார பட்டந்தானே! தேச நன்மைக்காக இராஜாதிகாரம் பெற்றுக்கொண்டவன், தேச நன்மையில் தவிர, வேறு தூர் விஷயங்களில் அவனுடைய அதிகாரத்தை எப்படிச் செலுத்தக்கூடாதோ, அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காக நாயகப் பட்டந் தரித்துக்கொண்ட கணவன், குடும்பினிக்குக் கொடுமை செய்வதில், முற்றும் அதிகாரியாயிருக்கிறான்.

ஸ்திரீகளைப் பிரீதியாக ஆதரணை செய்யவேண்டியது, புருஷர்களுக்கு எப்படிக் கடமையோ, அப்படியே ஸ்திரீகளுக்கு நல்ல புத்தி கற்பிக்கவேண்டியதும் புருஷர்களுடைய முக்கிய கடமையாயிருக்கின்றது. இந்தத் தேசத்தில், அதி

பாலியத்தில் பெண்களுக்குக் கலியாணமாய்ப் புருஷர்களுடைய வீட்டிற்கு வருகிறபடியால், அவர்களுக்கு ஹிதோபதேசஞ்செய்து திருத்துவது, புருஷர்களுக்குப் பிரயாசையாயிராது. யானை, குதிரை, மாடு முதலிய மிருகங்களையும், மனுஷன் திருத்தித் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானே! சூக்ஷ்ம புத்தியும் ஞானமுமுள்ள ஸ்திரீகள் விஷயத்தில், புருஷன் கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களைத் திருத்துவது அதிக சுலபமே.

முக்கியமாகப் புருஷர்கள் தாங்களும் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து, ஸ்திரீகளுக்கும் நல்ல வழிகாட்டவேண்டும். குரு ஒரு குற்றஞ் செய்தால், சிஷர்கள் ஒன்பது குற்றஞ் செய்யத் துணிவதுபோல, வயதில் மூத்தவர்களும், படித்தவர்களுமான புருஷர்கள் துன்மார்க்கஞ் செய்தால், ஒன்றுந் தெரியாத சிறு பிராயமுள்ள ஸ்திரீகளும், அந்தப்படியே நடக்க ஆரம்பிப்பார்களல்லவா?

வீட்டுக்கு வெளியில், அந்நியர் முன்பாக ஒருவரும் தங்களுடைய துர்க்குணங்களைக் காட்டுகிறதில்லை. வெளியில், தங்களுக்கு மேற்பட்டவர்களும் சமானமானவர்களும் அநேகரிருப்பதினால், தேகத்தைச் சட்டை, போர்வை முதலானவைகளால் மூடிக்கொண்டு, புறத்தில் சஞ்சரிப்பது போலத் தங்களுடைய சுபாவ குணங்களை மறைத்துக் கொண்டு, கோபமின்மை, இன்சொல், முகமலர்ச்சி, அறங் கூறல், முதலிய தர்ம வேஷந் தரித்துக்கொண்டு திரிகிறார்கள். வீட்டில் வந்தவுடனே, புருஷர்கள் தேகத்தின் வெளி வேஷத்தைக் கலைத்துப்போடுவதுபோல, உள்வேஷத்தையுங் கலைத்துத் தங்களுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை ஏழைப்

பெண்சாதியிடத்திலும், பிள்ளைகளிடத்திலும காட்ட ஆரம்பிக்கிறபடியால், புருஷர்களுடைய துர்க்குணங்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளையுஞ் சேருகின்றனவே! யதாராஜா ததாப்பிரஜா, ராஜா எப்படியோ அப்படியே குடிகளும் என்பதுபோல, பெரும்பாலும் புருஷன், மாமன், மாமி எப்படியோ அப்படியே, பெண்சாதியும் பரிணமிக்கிறளென்பது, நம்மெல்லோருக்கும் சகஜமாயும் அனுபோக சித்தமாயுமிருக்கின்றது.

பக்ஷி ஆகாசமெல்லாம் பறந்து திரிந்தாலும், கடைசியில் கூடுகளிலும், மரம் செடிகளிலும் வந்து சேர்ந்து ஆறுதல் அடைவதுபோல, புருஷர்கள் வெளியில் படுகிற கஷ்டங்கள் சிரமங்களெல்லாம், வீடுகளில் பெண்சாதிகளால் நிவர்த்தியாகி, அவர்களால் சுகமடைய வேண்டியவர்களாதலால், பெண்சாதிமார்களை அதற்குப் பாத்திரர்களாகவும், விவேகிகளாகவும், புண்ணியவதிகளாகவும் ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டியது, புருஷர்களுடைய சொந்தப் பிரயோசனமாகவும், அப்படிச் செய்துகொள்ளாமலிருப்பது, தங்களுடைய ஸ்வயங்கிருத அபராதமாகவுமிருக்கின்றன.

புருஷர்கள், ஸ்திரீகளுக்கு எப்போதுங் கொடுமை செய்வதனுல், நல்ல ஸ்திரீகள்கூட மனமும் வெறுத்துக் கெட்டுப்போவதற்கு இடமுண்டாகிறது. நம்மை நேசிப்பவர்களை நேசிக்கிறதும், விரோதிப்பவர்களை விரோதிக்கிறதும், மனுஷசுபாவமாயிருக்கிறது. புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகளிடத்தில் பிரியமில்லாவிட்டால், ஸ்திரீகளுக்குமட்டும் புருஷர்கள் மேல் எப்படிப் பிரீதியுண்டாகும்? நிரபராதிகளான ஸ்திரீகளை, நிஷ்காரணமாய் துஷ்டையென்றும், வியபிசாரியென்

றும், நாயே, பேயே யென்றும் புருஷர்கள் தூஷிப்பதனால், பிராமணா, உன் வாக்குப் பலித்தது என்பதுபோல, புருஷர்களுடைய வாக்குப் பலித்து, நல்ல ஸ்திரீகளும் துஷ்டைகளாய் விடுகிறார்கள்.

ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் கைநீண்டி அடிப்பது, மகா கொடிதான வழக்கமாயிருக்கிறது. அணுவை மலை யெதிர்த்ததுபோலவும், எலியைப் புலி யெதிர்த்ததுபோலவும், துர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் திட்டி அடிப்பதனால், புருஷர்களுக்கே அவமானமல்லாமல், மற்றப்படியல்லவே! சண்டைக்குப்போய்த் திரும்பின சிப்பாய்களில் ஒருவன், எதிரியினுடைய காலைத் தான் வெட்டினதாக வீரம் பேசிக்கொண்டானும்; அதைக்கேட்ட புத்திமானொருவன், எதிரியினுடைய தலையை வெட்டுவதல்லவோ வீரம், காலை வெட்டவேண்டிய தென்னவென்று கேட்க, அதற்கு மேற்படி சிப்பாய், நான் என்ன செய்வேன், எதிரியின் தலையை வேறொருவன் முதல்நாளே வெட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான், நான் மறுநாள், காலை வெட்டினேனென்று சொன்னானும்; பிரேதத்துடனே சண்டைசெய்த மேற்படி சுத்தவீரன் போலவும், செத்த பாம்பைத் துணிந்து பிடிக்கும் தைரியசாலிகள்போலவும், ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் திட்டி அடித்துச் செய்கிற வாதமெல்லாம் அபவாதமே. அதனாலுண்டாகிற ஜயமெல்லாம் அபஜயமே! கீர்த்தியெல்லாம் அபகீர்த்தியே!

பக்ஷிகள் மிருகங்கள்கூடப் பெண்ணுக்காக ஆணும் ஆணும் அடித்துக்கொள்ளுகிறதே யல்லாது, பெண்ணை அடித்து உபத்திரவஞ் செய்கிற ஆண் பட்சியையாவது, மிரு

கத்தையாவது, நாம் கண்டதுமில்லை, உண்டெனக் கேட்டதுமில்லை. ஸ்திரீகளை அடிக்கிற புருஷர்கள், பட்சி மிருகங்களையாவது குருவாக வைத்துக்கொண்டு, அவைகளிடத்தில் ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியது கிரமம். ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயும் என்பதுபோல, ஸ்திரீகளிடத்தில், கையின் பலத்தைக் காட்டுகிறதுமல்லாமல், அவர்களிடத்தில் தங்களுடைய கவிச் சாதுரியத்தைக் காட்டுகிற மஹா வித்வான்களும் அநேகர் உளர். ஸ்திரீகளெல்லாம் கெட்டவர்களென்றும், நமன் வடிவமென்றும், அவர்களை நம் பக்கூடாதென்றும் வாய் கூசாமல் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் அநேக வித்வான்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

ஊமைகளிடத்தில் உளறுவாயன் தர்க்கத்துக்கு ஆரம்பித்ததுபோலவும், செவிடனிடத்தில் தெந்தினப் பாட்டுக்காரன் சங்கீத சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவதுபோலவும், கவி என்கிற நாமதேயத்தைக் கனவிலும் கேட்டறியாத ஸ்திரீகளைத் தூஷித்துக் கவி பாடுவதனால் என்ன பிரயோசனம்? சகவாச தோஷத்தினாலோ அல்லது வேறென்ன காரணத்தினாலோ, சாரதா பீடமாகிய ஔவைகூடப் பெண்ணென்கிற மானமில்லாமல், தையல் சொற் கேளேல் (பெண் வார்த்தையைக் கேளாதே) என்று ஆத்திசூடியில் சொல்லியிருக்கிறாள். பெண்கள் நல்ல புத்தி சொல்லுகிற பட்சத்தில், அதைக் கேட்டால் பாதகமென்ன? பெண்கள் படித்தால் ஔவையைப்போலவே விவேகிகளாவார்கள் என்பதற்கு, ஔவையே சாட்சியல்லவா? ஔவையினுடைய நீதி நூல்களைப் படித்துப் பயன் அடையாத புருஷர்களுண்டா? இல்லையே! ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் ஔவை சொல்

வது அநுசிதமானதால், பெண் வார்த்தையைக் கேளாதே என்னும் ஔவையின் வாக்கியத்தை, ஔவைக்கே உபயோகப்படுத்தி, இந்த விஷயத்தில் அவள் சொல்லும் வார்த்தையைத் தள்ளி, பெண்கள், சமயத்தில் நல்ல புத்தி சொன்னால் கேட்போமாக.

இந்தத் தேசத்தார் ஸ்திரீகளை மானமாகவும், விசுவாசமாகவும் நடத்தவேண்டுமென்பதற்கு வேறொரு முக்கிய காரணமு மிருக்கிறது. யூரோப் முதலான கண்டங்க தேசங்களில் புருஷ வியோகமாகிற ஸ்திரீகளுக்குப் புநர் விவாகஞ் செய்ய விதியிருப்பதுபோல, இந்தத் தேசத்தில் இல்லாமையினாலும், அதிபால்யத்தில் கலியாணஞ் செய்கிற வழக்கமிருப்பதனாலும், எண்ணிக்கையில்லாத ஸ்திரீகள், பால விதந்துக்களாய்ப்போய், அன்ன வஸ்திரத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல், நிராதரவாய்க் கஷ்டப்படும்படி சம்பவிக்கின்றது. ஆகையால், புருஷன் உள்ளவரையில் ஸ்திரீயை, அன்பாக ஆதரிக்க வேண்டியதும், தனக்குப் பிற்காலம், அவளும் அவளுடைய பிள்ளைகளும் தெருவில் அலையாதபடி சீவனத்துக்குத் தகுந்த மார்க்கம் செய்யவேண்டியதும், புருஷனுடைய பிரதான தன்மையாயிருக்கின்றது.

புருஷனுக்குப் பாதி உடலாயும், துணைவியாயும், கிரக நாயகியாயும், அவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு மாதாவாயும், குல விளக்காயும், புருஷனுக்குப் புத்திர சந்தானமும், பெயரும், பிரபலமும், கொடுப்பவளாயும், இகபர சாதகியாயு மிருக்கிற பத்நியைப் புருஷன் எவ்வளவு கண்ணியப்படுத்துகிறானோ, அவ்வளவு புருஷனுக்குக் கண்ணியம். அவளை எவ்வளவு தாழ்த்தி வருகிறானோ அவ்வளவு, தன்னையுந் தாழ்த்திக் கொண்டதற்குச் சமானம்.

பெண் மானம்

கடவுள் ஒருவர்மட்டும் மாசற்றவரே தவிர, மனுஷரா கிய நாமெல்லோரும் பாவாத்மாக்களா யிருக்கிறோம். ஒரு வர் மற்றொருவருடைய குற்றங்களைப் பொறுக்காவிட்டால், நம்முடைய குற்றங்களைக் கடவுள் எப்படிப் பொறுப்பார்? ஸ்திரீகள் தெரிந்தும், தெரியாமலும், யாதொரு பிழை செய் தாலும், அதைப் புருஷர்கள் பொறுத்துக்கொண்டு சாந்த மாகவும், நயமாகவும் ஸதிரீகளுக்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்தவேண்டுமே தவிரக் கோபங்கொண்டு கொடுமை செய் யக்கூடாது. கோபம் வந்தபோது மூக்கை யறுத்துவிட்டுச் சந்தோஷம் வந்தபோது அறுத்த மூக்கை ஒட்டிக்கொள் ளச் சொன்னால் ஒட்டுமா?

கடவுள் அவருடைய அடியார் சபையை நேசிப்பது போலவும், ஒவ்வொருவனும் தன்னைத்தான் நேசிப்பது போலவும், தன்னுடைய பத்நியை நேசிக்கவேண்டுமென்றும், ஒருவனும் தன்னுடைய பத்நியிடத்தில் விரோதமாயிருக்கக் கூடாதென்றும், வேதம் விதிக்கின்றது. தன்னுடைய பத்நி யைப் பிரியமாக நேசிப்பதாகக் கலியாண காலத்தில் புரு ஷன் முந்தி வாக்குத்தத்தஞ் செய்கிறபடியால், அந்த வாக்கை நிறைவேற்றவேண்டியது, அவனுடைய முந்தின கடமையா யிருக்கின்றது. ஒருவன் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதும், செய்துகொள்ளாமலிருப்பதும் அவனுடைய இஷ்டமேயன்றி, கலியாணம் செய்துகொள்ளுவது அகத்தியம் அல்ல. கலியா ணம் செய்துகொள்ளாமலிருப்பது தோஷமுமல்ல. ஆனால் கலியாணம் செய்துகொண்டவனே, மேற்படி வேத வாக்கி யங்களின்படி பெண்சாதியைப் பிரியமாக நேசிக்கப் பாத்தி யப்பட்டிருக்கிறான். தன்னைத்தான் நேசிப்பதுபோலத் தன்

னுடைய பத்தினியை நேசிக்கிறவன், பத்னிக்கு ஹிதமான காரியம் எதுவோ அதைமட்டும் செய்வான். அவளுக்கு அஹிதமான காரியங்களை ஒருநாளும் செய்யமாட்டான். தான் எப்படி சுய காரிய துரந்தரனுயிருக்கின்ருனே, அப்படியே, பெண்சாதியினுடைய காரியங்களிலும், ஸர்வ ஜாக்கிரதையுள்ளவனுயிருப்பான். ஒருவன் தன் பெண்சாதியை எவ்வளவு பிரியமாக நேசிக்கிருனே, அவ்வளவு பிரியமாகப் பெண்சாதியும் புருஷனை நேசிப்பாளாகையால் பெண்சாதியை நேசிக்கிற புருஷன், தன்னைத்தானே நேசிக்கிறவனுக இருக்கிருன். இப்படியாக ஒருவரை ஒருவர் பிரியமாக நேசிக்கிற புருஷனும் பெண்சாதியும், மகா பாக்கியசாலிகளாயிருக்கிருர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு துக்கம் நேரிட்டாலும், அந்தத் துக்கத்தை இருவரும் சமபாகமாகத் தாங்கிக்கொள்வதனுல், அந்தத் துக்கத்தினுடைய பாரம் குறைந்துபோகின்றது. அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டாகிற சந்தோஷத்தை இருவரும் சமமாக அநுபவித்தால், அவர்களுடைய சந்தோஷம் இரட்டிப்பாகின்றது. துக்க ரூபமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சத்தில், பல ஆபத்துகளும் நேரிடுகிறபடியால், அந்தச் சமயத்தில் நமக்குத் திடஞ் சொல்லித் தேற்றவும், சந்தோஷ காலத்தில்கூட இருந்து சுகிக்கவும், பெண்சாதியைப்போல் நமக்கு உற்ற துணை, யார் இருக்கிருர்கள்? ஸ்திரீயும் புருஷனும், ஒருவரை ஒருவர் எவ்வளவு நேசிக்கிருர்களோ, அவ்வளவு பிறராலும் அவர்கள் மதிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசியாவிட்டால், அவர்களைப் பிறரும் மதியார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அவர்களை மதியாமலும், அவர்களுடைய சொற்படி நடவாமலும், தன்னரசு நாடுபோற் கெட்டுப்போவார்களென்பது சந்தேகமா?

ஒரு நாளல்ல, இரண்டு நாளல்ல, அநேக வருஷகாலம், ஸ்திரீயும் புருஷனும் கூடி வாழ்ந்து வம்ச விர்த்தியும், குடும்பப் பிரதிஷ்டையும் செய்யவேண்டியவர்களானதால், அவர்கள் தரித்திரர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் மனமொக்கக் கலந்து வாழ்வதே பெரிய பாக்கியம். அந்தப் பாக்கியமில்லாவிட்டால், மற்றவகைப் பாக்கியமெல்லாம் அபாக்கியம் தான். ஆகையால், உடலும் உயிரும்போலவும், நகமும் சதையும் போலவும், மணியும் ஒளியும்போலவும், பூவும் வாசமும்போலவும், கரும்பும் ரசமும்போலவும், ஸ்திரீ புருஷர்கள் அந்நியோந்நியமாய்க் கூடி வாழக்கடவார்கள். அப்படி வாழ்ந்தால், இகபர சுகங்களை அடைவார்களென்பது நிச்சயமே.

புருஷர்கள் தத்தமக்குரிய பல தொழில்களைக் கற்றுக்கொண்டு, சரீரப் பிரயாசைப்பட்டு பெண்சாதி பிள்ளைகள் முதலிய குடும்ப விசிஷ்டத்தையும், தகுந்தபடி சம்ரக்ஷணை செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாம் மேற்சொல்லியபடி, இந்தத் தேசத்தில் அநேக ஜாதியார்களுக்குள் விதந்துக்களுக்கு மறு விவாகஞ் செய்கிற வழக்கமில்லாதபடியால், புருஷர்கள் தாங்கள் சம்பாதிக்கிற பொருள்களை டம்பம், காமம், குடி, சூது முதலிய துர் விஷயங்களில் வீணே செலவழிக்காமல், ஸ்திரீகளுக்குப் பொருள் சேர்த்து வைக்க வேண்டியது அகத்தியமாயிருக்கின்றது. அப்படிச் செய்வது, சாஸ்திர சம்மதமாயுமிருக்கின்றது. எப்படியென்றால், ஒரு ஸ்திரீக்கு அவளுடைய தாய், தந்தை புருஷன் முதலியவர்களால் கொடுக்கப்படுகிற தனமே ஸ்திரீ தனம், அல்லது சௌதாயகம் என்றும், அந்தச் சொத்துக்கு அவளே பூர்ண சுதந்தரையென்றும், பிரமாதமான குடும்ப நிர்ப்பந்தங்களை

நிவர்த்தி செய்யும்பொருட்டுப் பெண்சாதியினுடைய ஸ்திரீ தனத்தைப் புருஷன் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில், பிற்பாடு முதலும் வட்டியுமாகப் பெண்சாதிக்கு அவன் உபகரிக்கக்கடவனென்னும், மிதாக்ஷரம், ஸ்மிருதி சந்திரிகை, சரஸ்வதி விலாசம், வியவகாரம், யூகம் முதலிய தர்ம சாஸ்திர புஸ்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்திரீகளுக்குப் பிற்காலத்தில் உதவும்படிக்கும் பிரத்தியேகமாகப் பொருள் வைக்கவேண்டியது, அகத்தியமென்பதற்கு மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களைத் தவிர, வேறே சாக்ஷியும் வேண்டுமா? அந்தச் சாஸ்திர விதியைச் சர்வசாதாரணமாக இந்தத் தேசத்தார், அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவராமலிருப்பது, ஸ்திரீகளுடைய தெளர்ப்பாக்கியமாயிருக்கின்றது.

யூரோப்பியர்களும், மகமது மதஸ்தர்களும், கலியாண காலத்திலாவது, அதற்கு முன்னாவது, பின்னாவது ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றித் தப்பாமல் வியவஸ்தை செய்துகொள்ளுகிறார்கள். விதந்துக்களுக்கு, மறு விவாகஞ் செய்கிற ஸம்பிரதாயமுள்ள யூரோப்பியர்களும், மகமது மதஸ்தர்களுமே, ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி ஏற்பாடு செய்துகொள்ளுவார்களானால், ஸ்திரீகளுக்கு மறு விவாகஞ் செய்கிற சம்பிரதாயமில்லாத இந்தத் தேசத்துப் பிராமணர்கள், வேளாளர்கள் முதலிமார்கள் முதலாகியவர்கள், ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி நிபந்தனை செய்துகொள்ளவேண்டியது, எவ்வளவு அகத்தியமென்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவர்கள் வெகு காலத்துப் பிற்பாடு நடக்கவேண்டிய காரியங்களையெல்லாம், முன்னமே சீரிட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். நிலம், மனை முதலியவைகளை வாங்குகிறவர்கள், பிற்பாடு எந்தக்காலத்திலும் ஆக்ஷேபம்

உண்டாகாதபடி, தகுந்த சாஸனங்களையும், பட்டையங்களை யும், பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள், மறுநாள் இறக் கிறவர்களாயிருந்தாலும், சந்திர சூரியர்களும், கல்லும் காவே ரியும், புல்லும் பூமியும் உள்ளவரையில், சொத்துகளை அநுப விக்கிறதென்று, சங்கேதஞ் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அநேக வருஷங்களுக்குப் பிற்பாடு, உபயோகமாகவேண்டிய பொருள் களை, முன்னமே சேகரஞ்செய்து வைத்துக்கொள்ளுகிறார் கள்.

கலியாணத்துக்கு வெகு காலத்துக்கு முன்னமே, இன் னான் மாப்பிள்ளை, இன்னாள் பெண்ணென்று நிச்சயதார்த்தஞ் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். வியாதியாயில்லாமல் திடகாத்தி ரர்களாயிருக்கிறவர்களும், தங்களுக்குப் பிற்காலம், தங்களு டைய தன ருணங்களுக்கு இன்னார் பாத்தியஸ்தர் என்பதை யும், தங்களுடைய கர்மங்களும், தர்மங்களும் நடக்கவேண் டிய கிரமத்தையும், லிகித ரூபமாகப் பதிந்து வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வண்ணமாகப் பின்பு நடக்கவேண் டிய விஷயங்களெல்லாவற்றையும் முன்னமே ஆலோசித்து நிச்சயஞ் செய்துகொள்ளுகிறவர்கள், தங்களுடைய பத்நிகளை மட்டும் நினைக்கிறதில்லை. பத்நி ஜீவவதியாயிருக்கும்பொழுது, புருஷன் யாதொரு வியவஸ்தையும் செய்யாமல் இறந்து போனால், அவள் என்ன செய்வாள்? எங்கே போவாள்? எப்படி ஜீவிப்பாள்? அநேக இடங்களில், இறந்துபோன தனவான்களுடைய ஆஸ்திகளை, அவர்களுடைய தாயாதி முதலானவர்கள் கட்டிக்கொண்டு, அந்தத் தனவான்களு டைய பத்நிகளை அந்தரத்தில் விடுவதை நாம் பார்க்கவில் லையா? கதாசித்து, புத்திரர்களும், சகோதரர்களும், தாயாதி

களுமின்றி இறந்துபோகிறவனுடைய சொத்துக்குமட்டும் பத்நி பாத்தியஸ்தையாகிறாள். அப்படியில்லாமல், அபாத்தியஸ்தையாய்ப் போகிறவளுடைய கதி, அதோ கதி தானே! பெற்ற தாய்க்குச் சோறு போடாத பிள்ளைகளும், அநேகர் இருக்கிறார்களே! பிள்ளைகளுடைய நிலை வரமே இப்படி இருக்கும்பொழுது, தாயாதிகளுடைய தன்மையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

பாகம் பிரியாமல் ஏகயோக க்ஷேமமாயிருக்கிற சகோதரர்களில் ஒருவன், இறந்துபோகிற பக்ஷத்தில் அவனுடைய பாரியையானவள், கொழுந்தன்மார்களிடத்திலும், அவர்களுடைய பத்நிகளிடத்திலும், அன்ன வஸ்திரத்துக்காகக் கையேந்திக்கொண்டு அவர்கள் செய்கிற சகல கொடுமைகளையும் சகிக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது. அவள் அந்தக் கொடுமைகளைச் சகிக்கமாட்டாமல், கொழுந்தன்மேல் ஜீவனாம்ச வியாஜ்யம் தொடர்ந்தால், அவள் வியபிசாரியென்றும், தான் விபக்தனென்றும், சொத்துகள் தன் ஸ்வயார்ஜிதமென்றும், கொழுந்தன் ஸர்வாபத்தமான துர்க்கக்ஷிகளைப் பேசி, அவளுடைய ஜீவனாம்சத்தைக் கெடுக்க முயற்சி செய்கிறான். அவள் பகிரதப் பிரயத்தனஞ் செய்து ஜீவனாம்சம் பெற்றுக்கொண்டாலும், அது நிறைவேறாதபடி கொழுந்தன் செய்கிற தந்திரங்கள் அநந்தமே! நாம் நியாயாதிபதி ஆகையால், நாம் சொல்வது உண்மை என்பதற்கு, நாமே சாக்ஷியாயிருக்கிறோம். புருஷனை இழந்து நிர்க்கதியாய்ப்போன ஸ்திரீ, சகோதரர்கள் வீட்டுக்குப் போனால், அங்கே அண்ணியார் செய்கிற கொடுமை எண்ணிமுடியாது. நாத்தனாரைக் கண்டால், நாய்போல் விழுகிற அண்ணியார்கள், அநேகர் இருக்கிறார்கள்.

பிச்சை போட்டது போதும், நாயைப் பிடித்துக் கட்டு என்பதுபோல், அண்ணியாரிடத்தில் அரை நாழிகை இருப்பதைப்பார்க்கிலும், மண்ணை யள்ளி வாயிலே போட்டுக்கொள்ளலாமே! இப்படியாக அண்ட இடமில்லாமல் அகதியாய்ப் போகிற ஸ்திரீ, என்ன செய்வாள்? அவள் வேலை செய்யத் தெரிந்தவளாயிருந்தால், கைப்பாடு பட்டாயினும் பிழைப்பாள். மரியாதையுள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகள் என்ன செய்வார்கள்? பூ முடித்த தலை புல்லெடுக்க அறியுமா? தங்க வளையிட்ட கை சாணந்தட்ட அறியுமா? தண்டையிட்ட கால் சகதி மிதிக்க அறியுமா? உசிதமான வலக்கை, உலக்கை பிடிக்க அறியுமா? இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுக்குச் சிறு பிள்ளைகளும் இருந்துவிட்டால்; அவர்களுடைய கஷ்டத்துக்குமட்டும் பிரமாணமுண்டா? விதந்துக்களில் அநேகர் கெட்டுப்போவதற்குத் தரித்திரமே முக்கிய காரணமாயிருப்பதால், புருஷர்கள் எப்படியாவது பிரயாசப்பட்டு தங்களுடைய பத்நிகளுக்குப் பிரத்தியேகமாகப் பொருள் வைக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வது நாம் முன்னமே விவரித்தபடி சாஸ்திர சம்மதமாயிருக்கின்றது. புருஷன் முன்னே இறந்தால் புருஷனுக்கும் அந்தச் சௌதாயகம் உபயோகமாகுமே.

இந்தத் தேசத்தில் விதந்துக்களுடைய ஸ்திதி அதி நிர்ப்பாக்கியமாயும் இரக்கத்துக்குரியதாயும் இருக்கின்றது. விதவையென்கிற பதமே தூஷியமாயிருக்கின்றது. ஒருவனைப் பார்த்து மற்றொருவன் "விதவா" என்று சொன்னால் அவனுக்கு ரௌத்திராகாரமாய்க் கோபம் ஜனிக்கின்றது. ஒரு விதவையைப் பார்த்து "விதவை" என்று சொன்னால்,

அவளுக்கும் மனஸ்தாபமுண்டாகின்றது. அவள் புருஷ ளுேடுகூடச் சகல சுகங்களையும் இழந்துபோகிருள். சிவப்புச் சேலை வெள்ளைச் சேலையாகவும், இருகால போஜனம் ஒருகால போஜனமாயும், மயிர்த்தலை மொட்டையாயும், சுகமெல்லாந் துக்கமாயும் மாறுகின்றன. அவளுக்கு நகையுமில்லை, தொகையுமில்லை, வகையுமில்லை; அவளுக்கு அலங்காரமில்லை, ஆதிக்கமில்லை, யாதொன்றுமில்லை; கூலியில்லாவிட்டாலும் வேலைக்குக் குறைவில்லை என்பதுபோல், வீட்டிலுள்ள கஷ்ட மான வேலைகளுக்கெல்லாம் அவளே உத்தரவாதியாகிருள். கலியாணக்காரர்கள் அவளைக் கண்ணுல் பார்க்கக்கூடாதாம். அவள் சந்தோஷங்களுக்கெல்லாம் தள்ளுபடியாகிருள்; துக் கங்களுக்கெல்லாம் சொந்தக்காரியாகிருள்; துர்க்குறிக் கெல் லாம் முற்குறியென்று அவளை வீணே தூஷிப்பார்கள். ஒரு வன் வெளியே போகும்பொழுது விதவை எதிரே வந்தால், துர்நிமித்தமென்று நிர்நிமித்தியமாக அவளைக் கோபிக்கிருன். கைம் பெண்டாட்டியே கழிபட்ட ஜன்மம் என்று அவளை யாவரும் அநியாயமாக இகழுகிருர்கள். ஊருக்கு இளைத்த வன் பிள்ளையார் கோயிலாண்டி என்பதுபோலச் சகலப் பிரதி கூலங்களுக்கும் அவளே காரணமென்று சொல்லுகிருர்கள். குதிரை தூக்கிப்போட்டதுமல்லாமல், மேலேயேறியும் மிதித் ததுபோல், கணவனை இழந்து கதியற்று நிற்கிற விதந்துவைச் சகலரும் கூடித் துன்பப்படுத்துவது தர்மமல்லவே! பர்த்தா இருக்கமாட்டாமல் பரலோகம் போனுல், அதற்குப் பத்நி என்ன செய்வாள்? ஆகையால், விதந்துக்களைக் கண்ணிய மாக நடத்துகிறவர்களே புண்ணிய புருஷர்கள்!

ஸ்திரீகள் பட்சத்தில் எழுதத்தொடங்கிய நாம் இன்னும் இரண்டொரு விஷயங்களைப்பற்றி எழுதாமல் விட்டுவிடுவோ

மாகுல், இந்த வசன காவியம் குறையுள்ளதா யிருக்கு மாகையால், அந்த விஷயங்களையும் எடுத்துரைக்க அபேட்சிக்கின்ருேம்.

பிராமணர்களுக்குள் பெண் வீட்டுக்காரர்கள் புருஷன் வீட்டுக்காரர்களிடத்தில் பெண்ணுக்குக் கிரயம் வாங்கிக் கொண்டு, பெண்ணைக் கொடுப்பது இக்காலத்திலும் சில ஜாதியாருள், பெரும்பாலும் இன்னும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. இது துர்வழக்கமாயும், அசாஸ்திரீயமாயுமிருக்கின்றது. எட்டுவகைக் கலியாணங்களில், பிராம்மியம், தெய்வதம், ஆரிஷம், பிராஜாபத்தியம் என்கிற நான்கு வகைக் கலியாணங்கள் மட்டும் சாஸ்திரப்படி பிராமணர்களுக்குரியவைகளாயும், மற்ற நான்கு வகைக் கலியாணங்களும், மற்ற வர்ணத்தார்களுக்கு உரியவைகளாயும் இருக்கின்றன. புருஷனிடத்தில் யாதொரு பொருளும் வாங்காமல், அக்கினி சாக்ஷியாக அவனுக்குக் கன்னிகையைக் கொடுப்பதே, பிராமணர்களுக்குரிய மேற்படி நான்கு வகை விவாகங்களின் தாற்பரியமென்று தர்ம சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக்கொண்டு பெண்ணைக் கொடுப்பது ஆஸுர விவாகமாயும், அது சாஸ்திரப்படி வைசியர்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்குமட்டும் உரியதாயும் இருக்கின்றது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் ஆஸுர விவாகம் அக்கிரமமென்று தள்ளிப் பிராம்மிய விவாகம் செய்கிருர்கள். * அப்படியிருக்கப் பிராமணர்கள் தங்

---

* இந்நூலாசிரியர் இந்நூலை எழுதிய காலத்தில் பிராம்மணர்கள் வழக்கம், இவ்வாறிருந்ததுபோய், இப்போது பெண் வீட்டாரிடம் எதிர் ஜாமீன் ஆயிரம் ஆயிரமாக வாங்கும் வழக்கம் பிரபலமாயிருக்கின்றது. பிராம்மணர்களில் ஏதோ இரண்டொரு ஜாதியார் முன் வழக்கத்தை விடாதிருக்கின்றனர்.

களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஆஸுர விவாகத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு புருஷன் இனத்தாரிடத்தில் கன்னியாசுல்கம் வாங்குவது சுத்த அக்கிரமமாயும், சாஸ்திர விரோதமாயுமிருக்கின்றது. பொருள் வாங்கிக்கொண்டு பெண் கொடுக்கிறவர்களும், கலியாண காலங்களில் கன்னிகாதானத்துக்கு உரிய மந்திரங்களையும் அநுஷ்டானங்களையும் அநுசரிக்கிறார்கள். இது பிரத்தியக்ஷமான மோசமல்லவா? மாம்ஸ விக்கிரயஞ்செய்கிற துர் வழக்கத்தினால் பல தீங்குகள் விளைகின்றன. பெண் வீட்டுக்காரர்கள் தங்களுக்கு அதிகப் பணம் வருகிற வழியைப் பார்க்கிறார்களேதவிரப், பெண்ணினுடைய க்ஷேம லாபத்தை எவ்வளவும் யோசிக்கிறதில்லை. பரிதானம் வாங்குகிற நியாயாதிபதிகள் யுக்தா யுக்தங்களையும், கிரமாக் கிரமங்களையும் பாராமல், உபய கக்ஷிக்காரர்களில் எவன் அதிகப் பொருள் கொடுக்கிறானோ, அவன் பக்ஷமாய்த் தீர்மானம் செய்வதுபோலவும், ஒரு சொத்தை ஏலங்கூறுகிறவன், யார் அதிகக் கிரயம் கொடுக்கிறார்களோ, அவர்களுக்குக் கிரயம் செய்வதுபோலவும், மாம்ச விக்கிரயம் செய்கிறவர்கள், கொள்ளுகிறவனுடைய யோக்கியதையையாவது, வயதையாவது, அந்தஸ்தையாவது யோசியாமல், எவன் அதிகத் தொகை கொடுக்கிறானோ, அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். ஒருவன் யௌவன புருஷனாயும், குலத்திலும் குணங்களிலும் சிறந்தவனாயுமிருந்தாலும், அவனைப் பார்க்கிலும் ஒரு விருத்தாப்பியன், அதிகப் பணம் கொடுக்கிற பட்சத்தில், அவன் அயோக்கியனாயும், ரோகஸ்தனாகியும் இருந்தாலும், அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். நான்கு, ஐந்து அல்லது ஆறு வயதுள்ள பெண்ணை, அவளுக்குத் தகப்பனாயும், பாட்டனாயும், சிலவிசை முப்பாட்டனாயும்

இருக்கத்தக்க பிராயமுள்ள ஒரு கிழவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதிக வயதுள்ளவர்களும், அயோக்கியர்களுமே, அதிகப் பணம் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறபடியால், அவர்களுக்கே சிறு பிராயமுள்ள பெண்கள் கிடைக்கிறார்கள். அக்காரணத்தைப்பற்றியே, அம்மாள் தேருளுவதற்குமுன், ஐயா உருளுவார் என்கிற உலக வாக்கியமுண்டாயிருக்கின்றது. பிராமணர்களில் பெண்கள் ருதுவாகிறதற்குமுன் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டுமென்றும், விவாகம் செய்வதற்கு முன் ருதுவாகிற ஸ்திரீ ஜாதிப்பிரஷ்டையென்றும், தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கச் சிலர், அந்த சாஸ்திரத்தைக் கட்டித் தூரத்தில் எறிந்துவிட்டு, அதிக வயதுள்ள பெண்களுக்கு அதிகப் பணம் வாங்குவதற்காகப் பதினன்கு அல்லது பதினைந்து வயதுவரையில் கலியாணம் இல்லாமல் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய வயதையும் குறைத்துச் சொல்லிக்கொண்டு, பெண்ணை ஏலங் கூறிக்கொண்டிருப்பதுமன்றி, பெண்கள் ருதுவாகாதபடி ஆகாராதிகளைக் குறைத்து, அவர்களைச் சகல அசௌக்கியங்களுக்கும் உட்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் தாம் பணத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். ருதுகாலமும் அவர்களுக்காகக் காத்திருக்குமா? காத்திராதாகையால், அநேக சமயங்களில் பெண்கள் கலியாணத்திற்குமுன் ருதுவாய்விடுகிறார்கள். அந்த வெட்கக்கேடு வெளியாகாதபடி, பைஷ்டையான பெண்ணை அப்புறப்படுத்தாமல் வீட்டுடனேயே வைத்துக் கொண்டு, தங்களுடைய வர்ணாசாரத்தைக் கெடுக்கிறார்கள். அநேகர் சீக்கிரத்தில் பெண்ணைக் கொடுத்துப் பணம் வாங்குவதற்காக, அதிபால்லியத்தில் பெண்களுக்குக் கலியாணஞ் செய்கிறார்கள். புருஷன் எப்படிப்பட்டவனென்று பாராமல்

னும், அவனிடத்தில் பெண்கள் க்ஷேமமாயிருக்குமோ, அல்லது வருத்தப்படுமோ என்பதை நினையாமலும், தாய் தகப்பன் மார்கள் தங்களுடைய வருமானத்தைமட்டும் பெரிதா யெண் ணிப் பெண்களைப் பலியிடுவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்?

ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் கன்னியா சுல்கம், கலி யாணச் செலவு முதலியவைகளுக்காக சுமார் ரூபாய் ஆயிரம் வரையில் அவனுக்குச் செலவாகிறபடியால், அதனால் அவனு டைய குடி முழுகிப்போகின்றது. அப்படிப்பட்டவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுகிற பெண்ணுக்கு என்ன சுகம் உண்டு? அஷ்ட தரித்திரம் ஆத்தாள் வீடு, அதிலும் தரித்திரம் மாமியார் வீடு என்பதுபோல், புருஷன் சௌக்கியமாயிருந்த காலத் தில் அவனிடத்தில் இராமல், எளிய தாய் தகப்பன்மார்க ளோடுகூடக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பெண், அவர்க ளுக்குத் தன்மூலமாக சௌக்கியம் உண்டாகுங் காலத்தில், அவர்களைவிட்டு நீங்கி, இனிமேல் கஷ்டப்படப்போகிற புரு ஷனுக்கு அவள் வாழ்க்கைப்படுவது எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கி யம்? புருஷன் பொன்னைக் கொடுத்துப் பெண்டாட்டி கொண்டு, திண்டாட்டப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து, அவளை எப்போதும் சீறுமாறாக நடப்பிக்கிறான். அவனுடைய மாம னார், மாமியார், நாத்தனார் முதலானவர்களும், சமயம் வரும் போதெல்லாம், அடியே! எங்களுடைய குடியைக் கெடுத்த வளே! என்று சொல்லிச் சொல்லி, அவளை ஓயாமல் ஏசுகி றார்கள். இப்படியாக ஸ்திரீகளுக்குண்டாகிற பல துன்பங் களுக்கும், மாம்ஸ விக்கிரயமே காரணமாயிருக்கின்றது.

பொருள் கொடுத்துப் பெண் கொள்வதினால், புருஷ னுக்குண்டாகிற கஷ்டங்களும் அமிதமே. உலகத்தில் பணங் கொடுக்க நிர்வாகமில்லாத ஏழைகளே அதிகமாயிருப்பதால்,

பிள்ளையாருக்குப் பெண் அகப்படாமலும், அநேகருக்குப் பெண் கிடைக்காமலும், ஆயுசுகாலம் முழுமையும் பிரமசாரிகளாகவே இருந்துவிடுகிறார்கள். பிற்பாடு ஒருக்கால் அவர்களுக்குப் பொருள் அகப்படாமலும், விருத்தாப்பியம் மேலிட்டு சம்ஸாரத்துக்குத் தகாதவர்களாய்ப் போகிறார்கள். அநேகர் வீட்டை விற்று, நிலத்தை விற்று, கைப்பொருளையெல்லாம் கலியாணத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு, சுத்த ஏழைகளாய்ப் போகிறார்கள். பல பிள்ளைகளையுடைய ஒருவன் தனிகனாயிருந்தாலும், ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் தனித்தனியே பணம் கொடுத்துக் கலியாணம் செய்வதில், அவனுடைய ஆஸ்தி முழுவதும் தோற்றுவிடுகிறான். ஒருவனுக்கு நான்கு பெண்கள் பிறந்தால் அவன் சீமானாகிறான். ஒருவனுக்கு நான்கு ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தால், அவன் தரித்திரனாய்ப் போகிறான். தனவான்களுக்குக் கன்னிகாதானமாயாவது அல்லது சொற்பப் பொருளை வாங்கிக்கொண்டாவது சிலர் பெண் கொடுக்கிறார்கள். ஏழைகளிடத்தில்மட்டும் அதிகப் பணம் கேட்கிறார்கள். வீடு, மாடு, நிலம் முதலிய சொத்துக்களெல்லாம் கிரயம் நிஷ்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கன்னியா சுல்கத்துக்கோ கணக்கில்லை. ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய இஷ்டப்படி வாய் கொண்டமட்டும் பணம் கேட்கிறான். நாளுக்குநாள் பெண்களுக்குக் கிரயம் அதிகரித்து வருவதாகச் சகலரும் முறையிடுகிறார்கள். பிரதம தாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் வாங்குகிற பணத்தைப் பார்க்கிலும், இரண்டாந் தாரம் கொள்ளுகிறவனிடத்தில் அதிகப் பணம் வாங்குகிறார்கள், மூன்றாந் தாரக்காரனிடத்தில் அதிலும் அதிகப் பணம் வாங்குகிறார்கள். இப்படியே தாரம் அதிகரிக்கப் பணமும் அதிகரிக்கின்றது.

அதிபால்ய விவாஹம்

கடை வியாபாரிகள் எவ்வளவு சரக்கு வேண்டுமானு லும் கடனுகக் கொடுக்கிறார்கள். பெண் வியாபாரிகளோ என்றால், மாம்ஸ விக்கிரய பணத்தைப் பூர்ணமாகக் கையில் வாங்கிக்கொள்ளாமல், பெண் கொடுக்கிறதில்லை. கடன் பத் திரம், பந்தகம், பிணை முதலியவைகளை அவர்கள் அங்கீகரிக் கிறதேயில்லை. நாளைக்குப் பெண் போய் வாழவேண்டிய இடம் என்பதை யோசிக்காமல், அஸ்த ரொக்கமாகப் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டுதான் பிற்பாடு பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். இவ்வளவு நிர்த்தாக்ஷிண்யமாகப் பெண் ணுக்குக் கிரயம் வாங்குவதற்கு நியாயம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. கலியாணம் ஆணுக்கு எப்படி அவசியமோ, அப்படியே பெண்ணுக்கும் அவசியந்தானே. பெண்ணுக்குக் கிரயம் வாங்குவது நியாயமாயிருந்தால், ஆணுக்காகவும், பெண் வீட்டுக்காரனிடத்தில் கிரயம் வாங்குவது நியாயந் தானே. கலியாணமானது புருஷனைப்பார்க்கிலும், பெண் ணுக்கு அகத்தியமாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால், புருஷன் கலியாணமில்லாமல் எப்போதும் பிரமசாரியாய் இருந்துவிட லாம். பிராமண ஸ்திரீகள் கலியாணம் இல்லாமல் இருப்பது முறையல்லவே! ஆகையால், புருஷர்களெல்லாரும் கட்டுப்பாடு பண்ணிக்கொண்டு, பெண்களுக்குக் கிரயமே கொடுக்கிறதில்லை யென்று நிராகரணஞ் செய்தால், பெண்களுடைய தாய் தகப் பன்மார்கள் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வார் கள்? அவர்களே புருஷர்களுடைய கால்களில் விழுந்து பெண் களைக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுக்கத் துரிதப்படுவார்களல் லவா? பிராமணர்களைத்தவிர, வேறெந்த ஜாதியிலும், எந்தத் தேசத்திலும் மாம்ஸ விக்கிரயம் செய்கிற வழக்கமே இல்லை. முன்னே நாம் தெரிவித்தபடி ஆசுர விவாகத்துக்கு உரியவர்

களான வைசியர்களும், சூத்திரர்களுமே அந்த விவாகத்தை நிஷேதித்துத் தள்ளியிருக்கத், தாங்கள் குலசிரேஷ்டர்க ளென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற பிராமணர்கள், மற்ற ஜாதி யாரால் நிஷித்தம் செய்யப்பட்ட அந்த அதிகாரத்தை அநுஷ் டிக்கலாமா? புருஷப் பிரஜைபோல், பெண்ணுக்குத் தகப்ப னுடைய ஆஸ்தியில் பாகம் இல்லாமையால், அவளுக்கு ஸ்திரீ தனம் கொடுப்பது தேசாசாரமாயும், சாஸ்திர சம்மதமாயு மிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல் பெண்ணை விற்றுத் தாய் தகப் பன்மார்கள் பணம் சம்பாதிப்பது நியாயமா? உடம்பு வேண் டாம், கையை விட்டாற் போதும் என்பதுபோல், அவர்கள் ஸ்திரீதனம் கொடாவிட்டாலும், பெண்ணை விக்கிரயப்படுத் தாமல் சும்மா கொடுத்துவிட்டாற் போதுமே!

பெண்களுக்கு அதிபால்லியத்தில் கலியாணம் செய்கிற ஆசாரம் துராசாரமாயிருக்கின்றது. ஸ்திரீகளுக்கு விவாகம் செய்யத்தக்க பருவம் ஏழாவது வயது என்று தரும சாஸ் திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க, அதற்கு விரோதமாக ஒன்று அல்லது இரண்டு பிராயமுள்ள பெண்களுக்கும் விவாகம் செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வதனால், தாய் தந்தையர் களுக்கு மாம்ஸ விக்கிரயப் பணம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கிற பிர யோஜனத்தைத்தவிர, பெண்ணுக்காவது புருஷனுக்காவது என்ன சாதகம் இருக்கின்றது? அதனால் உண்டாகிற பாதக மட்டும் பெரிதாயிருக்கின்றது. பாலப் பருவமே அம்மை முதலிய வியாதிகளுக்கு உரிய காலமாகையால், அதிபால்லி யத்தில் கலியாணமாகிற பெண்கள், அந்த வியாதிகளுக்கெல் லாம் தப்பி இருப்பார்களென்பது நிச்சயம் அல்லவே. இரண்டு வயதுள்ள பெண்ணை ஒருவன் கலியாணம் செய்தால், பெண்

புஷ்பவதியாகிப் புருஷன் வீட்டுக்குப் போகக் குறைந்த பக்ஷம் பன்னிரண்டு வருஷம் கிரமிக்கவேண்டுமே! அவ்வளவு காலத்திற்குள்ளாகப் பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் எவ்வளவோ ஆபத்துகளும் சம்பத்துகளும், சம்பவிக்கும்படியா யிருக்குமே! அந்த ஆபத்துகளுக்கெல்லாம் தப்பிப் புருஷன் வீட்டுக்குப் பெண்சாதி போனாலும், புருஷன் முதிர்ந்த வயதுள்ளவனாயிருக்கிற பட்சத்தில் ஆயுசு விஷயத்திலும், மற்ற விஷயங்களிலும் அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சமானமாயிராமல், நபும்ஸகன் கையில் அரம்பை அகப்பட்ட கதையாய் முடிகின்றதே? இப்படிப்பட்ட அநேக முகாந்தரங்களால், பிராமணர்களுக்குள் விதந்துக்களும் அதிகமாயிருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் சற்றேறக்குறையச் சமான வயதுள்ள ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் கலியாணம் செய்கிற பட்சத்தில், பெண்கள் சீக்கிரத்தில் வளர்ந்துவிடுவார்கள். புருஷர்களுக்குப் பக்குவ காலம் வரத் தாமசப்படுகிறபடியால், அதுவரையில் ருதுவான பெண்கள் காத்திருக்கும்படி சம்பவிக்கின்றது.

இத்தன்மையான பல விபரீதங்களுக்கு, அதிபால்லிய விவாகமே காரணமாயிருக்கின்றது. பால் குடிக்கிற பிள்ளைகளைப் பிடித்து, மணவறையில் வைத்துப் பல அலங்காரங்கள் செய்யும்பொழுது, அவர்கள் சகிக்கமாட்டாமல் போடுகிற கூக்குரல், ஊரெல்லாம் எதிரொலி பாய்கின்றது. கலியாண ஆரம்ப முதல், முடிவு வரையில் அந்தக் குழந்தைகள் அழுத வண்ணமாயிருக்கின்றன. அழுகையை நிறுத்துவதற்காக, அந்தப் பெண் குழந்தைகளைத் தாய்மார்கள் மடியில் வைத்துப் பால் கொடுத்துக்கொண்டு மணவறையில் உட்காருகிறார்

கள். மாப்பிள்ளையும் சிறு பிள்ளையானதால், மங்கிலியத்தை மணவறையிலிருக்கிற குழந்தைக்குக் கட்டுகிறதென்றும், அதன் தாய்க்குக் கட்டுகிறதென்றும், விவரம் தெரியாமல் சில சமயங்களில் தாய் கழுத்திலே கட்டிவிடுகின்றது! மாப்பிள்ளை மாமியாருக்குத் தாலி கட்டின அதிசயத்தைப் பார்த்து, யாவரும் சிரித்தாலும், அந்தப் பெண் குழந்தைமட்டும் சிரியாமல் அழுதுகொண்டேயிருக்கின்றது. பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்த கதைபோல், கலியாண சம்பிரமத்துக்கு ஆரம்பித்து, அழுகைக்குரலாய் முடிவது வேடிக்கை அல்லவா? ஆகையால், அதிபால்ய விவாகம் அநுசிதமாயிருக்கின்றது.

இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷாந்தர கிரந்தங்கள், புருஷர்களிடத்தில் ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும், அப்படியே ஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும், நிஷ்பக்ஷபாதமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திரவிட பாஷா ரூபமான கிரந்தங்களோ, புருஷர்களால் செய்யப்பட்டன. ஆதலால், அக்கிரந்த கர்த்தர்கள், புருஷர்கள் விஷயத்தில் ஸ்திரீகள் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளைமட்டும் நிர்த்தாக்ஷண்யமாகச் சொல்லி, ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷர்கள் அவலம்பிக்கவேண்டிய நெறிகளைச் சொல்லாமலும் விட்டுவிட்டார்கள். அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு, வசன ரூபமான இந்தக் கிரந்தத்தை நாம் செய்ததே ஒழிய, ஸ்திரீகளிடத்தில் பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு நாம் வக்கீலாகத் தீக்ஷித்துக்கொண்டு புறப்படவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய புத்திரிகள், சகோதரிகள், முதலானவர்களை அவரவர்களுடைய புருஷர்

கள் பிரியமாக நடத்தவேண்டுமென்று விரும்புவார்களே தவிர, துன்பப்பட நடத்த ஒருவரும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். அந்த விஷயத்தையே நாம் ஸவிஸ்தாரமாய் எழுதியிருப்பதினால், அதற்காக நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களாயின், அவர்கள் தங்களுடைய தாய்மார்கள், சகோதரிகள், புத்திரிகள், பத்தினிகள் முதலானவர்களைக் கோபிக்கிறவர்களேயன்றி, நம்மைக் கோபிக்கிறவர்களல்லரெனத் துணிகிறோம். ஆகையால், இந்த விஷயங்களையெல்லாம் புத்திமான்கள் தீர்க்காலோசனை செய்து, இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக், குணத்தை மாத்திரம் கிரகித்துக்கொள்வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை யெனவும் நம்புகிறோம்.

முற்றிற்று

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், பெண்மதி மாலையைப்பற்றி சில அபிப்பிராயங்கள்

செந்தமிழ் வைகாசிமாஃ பெண்மதிமாலை :—இப்புத்தகம் மாயூரம் மாஜி முனிசீபு வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களாற் பெண்பாலர்களுக்கு நல்லறிவை யூட்டத்தக்க பல கற்பனைகளமைந்த எளிய நடையிலெழுதப்பட்டுப் பிரஸித்தி பெற்றதென்பது யாவர்க்கும் தெரிந்ததே. அதனை அவர்கள் புத்திரர் ஸ்ரீமத். ஞானப்பிரகாசம் பிள்ளை அவர்கள் மூன்றாவது பதிப்பாகப் பிழையறப் பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

சுதேசமித்திரன் பத்திரிகை எழுதுகிறது 18-11-1910.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் :—இது மாயூரம் மாஜி முனிசீப் வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. புருஷர்கள் எல்லாரும் படிக்கத்தக்க எளிய தமிழ் நடையில் நன்றாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்கள் இயற்கையில் உள்ளபடி எடுத்துக் காட்டப்படாமல், நல்லொழுக்கத்திற் சீலர்களா யிருப்பவர்களையே இச்சரித்திரத்தில் முக்கியஸ்தர்களாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தென்னிந்தியர்களின் குடிவாழ்க்கையைப் பற்றியும், நடையுடை பாவனைகளைப் பற்றியும் இதில் விவரங்கள்காண்கிறோம். சில உயர்ந்த நீதிகளைப் போதிக்க அற்புதமான சிறு கதைகள் இடையிடையே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. * * * * * * * * * * * * இப்போது புதிதாய் 3-ம் பதிப்பு வெளிவந்திருக்கிறது. இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் வேதநாயகம் பிள்ளையின் குமாரராகிய ஞானப்பிரகாசம் பிள்ளை, மாயூரம் என்ற விலாசத்தாருக்கு எழுதவும்.

சில அபிப்பிராயங்கள்

செந்தமிழ்

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் :—இது, மாயவரம் டிஸ்டிரிக்ட் முன்சீபாய் விளங்கிய ஸ்ரீமாந். வேதநாயகம் பிள்ளை யவர்களால் இயற்றப்பெற்ற கற்பனைச் சரிதம் என்பதும், "நாவல்" என்று தமிழில் வெளியிடப் பெற்றவைகளில் முதலானதென்பதும் பலரு மறிவர். இஃதியற்றிய பிள்ளையவர்கள், திரிசிரபுரம் மஹா வித்வான் ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை முதலிய மேதாவிகளாற் கொண்டாடப்பெற்றவராய், தம் வாக்கினிமையால் தமிழ் நாடெங்கும் தம் புகழ் பரப்பிச்சென்ற பெருமை வாய்ந்தவரென்பதை அறியாதார் அரியர். இவரியற்றிய வேறு நூல்கள் நீதிநூல், பெண்மதிமாலை, சமரஸ கீர்த்தனம் முதலியன. இச்சரித்திரம், உலகியல்களையும் நீதிகளையும் பிறவுயர்ந்த விஷயங்களையும் இனிய கதா சந்தர்ப்பங்களுடன் கலந்தூட்டிப் படிப்பவர் மனங்களைப் பரவசமாக்கவல்லது. மற்றும் இதனருமைகள் நம்மவர் அறிந்தவைகளேயாதலால், அவற்றை நாமும் கூறுவது மிகையாம். இதற்கு முன் இரண்டு பதிப்புகள் பெற்ற இந்நூல், மூன்றாமுறையாக, இதனாசிரியர் குமாரர் ஸ்ரீமத். துரைப் பிள்ளை யவர்களாற் பதிக்கப் பெற்றுளது. இப்பதிப்பு, நல்ல காகிதத்திற் சிறக்க அச்சிடப் பெற்று, 342 பக்கங்களில் முடிந்திருக்கிறது.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் 19—12—1910.

இந்து நேசன்—சென்னை

மாயூரம் மாஜி டிஸ்டிரிக்ட் முனிசீப் வேதநாயகம் பிள்ளையும் அவரியற்றிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தையுமறியாதார் யார்? எளிய தமிழ் வாசக நடையினால் தமிழுலகத்தை மகிழ்விக்க முதன் முதலில் ஆரம்பித்தவர் இவரேயென்னலாம். பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்றால் இக்காலத்துச் சிறு குழந்தைக்கும் தெரியும். மஹா வித்வான் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையும், வேதநாயகம் பிள்ளை

சில அபிப்பிராயங்கள்

யவர்கள் இயற்றிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தையும், ஒரு சேர அவரியற்றிய நீதிநூல் முதலிய செய்யுள் நூல்களையும், பெண்மதிமாலைபோன்ற செய்யுள்களும் கொண்ட வசன நூல்களையும், அவரியற்றிய சுகுண சுந்தரி போன்ற வசன நூல்களில் பொதிந்த நவீன கருத்துக்களையும் நடையையும்பற்றி சிலாகித்துச் சிறப்புப்பாயிரங்களும் தந்திருக்கிறார்கள். இந்நூல்கள் படிப்போரை ஆநந்தமூட்டி அவர்களை நல்வழியிற் செலுத்துமாதல் பற்றி ஆடவரும், பெண்டிரும், இளஞ்சிறார்களும் அகமகிழ்ந்து போற்றிப் படிக்கத்தக்கனவென்றேசொல்லுவோம். தற்காலத்திய வெர்னாக்குலர் காம்போஸிஷனுக் குதவியாதும் வசன பாடமாய், இதனை ஹை ஸ்கூல் கிளாசுகளில் சில சில பள்ளிக்கூடங்களில் உபயோகப்படுத்துகிறார்களென ஸந்தோஷிக்கிறோம். புதிதாகப் பதிப்பித்த இப் புத்தகத்தைப் பதிப்பாசிரியராகிய வேதநாயகம் பிள்ளையின் திருக்குமாரர் ஞானப்பிரகாசம் பிள்ளை இதன் விலையை ஒரு ரூபாயிலிருந்து 12 அணுவுக்குக் குறைத்திருப்பது, இப்புத்தகம் எல்லாருடைய கையிலிருக்கவேண்டிய உத்தேசத்துடனேயே என்று எழுதுகிறார். வேதநாயகம்பிள்ளையின் சர்வ சமய சமரஸ கீர்த்தனையின் தாற்பர்யம், அநுபவத்திலேயே அவர் செய்த எந்நூல்களிலும் அமைந்திருப்பதால் இதனை எல்லோரும் வாங்கி வாசித் தின்புறுதல் அவசியம்தான்.

SELECT PRESS OPINIONS

CRITICAL NOTICES

(FROM THE "*Jaffna Freeman*")

We have been favoured with a copy of a Tamil work entitled " Penmadi Malai, and Pen Kalvi, or a Garland of Advice to Females, and an Essay on Female Education" **by Mr. S. Vedanayagam Pillai, District Munsif** (Judge) **of Mayavaram**, Tanjore District. It consists of two parts, the first being advice to Females written in Tamil metre, and containing 170 distichs which, when chanted, fall most harmoniously on the ear. This part is also supplemented by four lyrics. " On the characteristics of a good wife, as compared with a bad one, and on the necessity of educating Females, and the manifold advantages arising from their education."

Indeed, we have seldom met with a Tamil poet of the present day who is never in want of words to express his thoughts suitably to the occasion and to the character of the poem he writes. But our author seems to be an exception. Words are always in readiness to serve him in any manner he chooses, and he has such a wonderful command over them that neither rhyme nor alliteration nor sense suffers for want of suitable words. Unlike the ordinary Tamil Poets of the present day, his thoughts are not

governed by his words, but his words are under the full control of his thoughts. He gives his advice to females in a manner that is likely to make a very strong impression on their minds. Most of the important subjects that ought to attract the attention of the young female are concisely treated in this part, which is written in a style that is both simple and attractive. The author does not travel into the regions of History or Philosophy in search of illustrations, but the ordinary and most impressive proverbs which are on the lips of everybody answer his purpose, and that most admirably. He is now grave, now gay, and now pathetic, but is impressive and pithy throughout. Every word of his seems as if it has been weighed, and every line as if it had been duly poised. But with all this the versification does not at all seem to be laboured.

The lyrics found in this part are capital pieces of composition. The author's sentiments are conceived with great vigour and propriety, and his versification is not in the least laboured, but peculiarly smooth and melodious. If one who is acquainted with the character of Tamil Lyric poetry were to sing Mr. Vedanayagam Pillai's four lyrics, to the proper tunes, he would find something peculiarly charming and attractive in them. There is nothing in the versification that is abrupt or obscure, the flow and melody of the lines are highly attractive; the tone that the author assumes is uncommonly agreeable; he is at one sublime, serious, gay, tender, and witty; his style is elegant and well-finished, his expressions are pure, picturesque, ardent, and withal simple and correct; the poetry is graced and

adorned throughout by the judicious introduction of metaphors and other figures that serve to please the imagination and add interest to the composition. Our opinion is that, as a writer of lyric poetry, Mr. Vedanayagam Pillai stands very high, and that it is not an easy thing to name a Tamil poet of the present day that can rival him. We think he is only second to the celebrated writer of the lyrics on the Ramayanam.

The second part, which contains an Essay on Female Education, has excellencies peculiar to itself. The author says in the preface, that he has endeavoured to adapt it "to the taste of Hindus in general without distinction of class or creed," and this we find to be borne out by almost every page of the Essay. In this Essay, the author's knowledge of the subject he writes upon, and his great acquaintance with native society and manners, are clearly seen. Its style, again, is admirably suited to the class of readers for whom the work is intended, and the sentiments embodied therein are ably conceived and well-digested. His sentences are not encumbered by superfluous words, and they are of moderate length; his cadence is varied and his figures are correct and glowing. He writes with some degree of ardour and like one who has devoted much thought to the subject he treats of. His observations regarding the pernicious custom prevalent in India (and we should say, in Ceylon, too) which dooms females to a life of modified form of slavery, are indeed excellent. He depicts the inner life of Hindu Females most accurately, and points out most cleverly the evil effects arising from

13

the state of degradation to which they are now subject. We must confess that, although we have seen a number of works in Tamil prose, we have not met with such an excellent prose composition as the one we now review. As a rule, Tamil prose writers are terse and dry. But indeed Mr. Vedanayagam Pillai is an exception; for, while he informs the understanding, he fails not to please the imagination and the ear.

We learn that he is the author of a number of excellent lyrics now sung by many in Tranquebar and Tanjore Districts and that they have not as yet been printed. After we have seen such excellent specimens of Mr. Vedanayagam Pillai's lyric poetry, we cannot but be anxious to see in print all the lyrics composed by him; and we would therefore urge on him the desirability of getting them printed.

The following extract is taken from the "**Christian College Magazine**"

"**The first Tamil Novel:**—The Story of **Prathaba Mudaliar by S. Vedanayagam Pillai, District Munsif, Mayavaram**, Madras, Scottish Press, 1879."

"In these days when our vernaculars are at a discount the appearance of this Tamil Novel should be hailed with joy. ["*One swallow does not make a summer,*" says the proverb; *yet it may be the herald of sunny days, and as such, deserves to be greeted by a cordial welcome. Such a welcome must be given to this novel, which, though*

it cannot constitute a new literature, marks the coming of a new era.]

"The writer of this novel, Mr. Vedanayagam Pillai, besides being our first Tamil Novelist, has other claims to popular esteem. He is one of the best of modern Tamil Poets. Some of his best known works are the following: Nithinul, Siddhanta sangraham, Penmathimalai, Penkalvi and Penmanam. Readers may be inclined to question his claim to be the first Tamil Novelist, but so far as we know, the claim is perfectly just. It is true that the immortal Beschi wrote the "Adventures of Guru Paramartan," a book made familiar to Englishmen by the pencil of Alfred Crowquill, and we have also seen another little book published some twenty years ago in verse which the author designates a Tamil Novel. But the term will be far more justly applied to the work before us than to either of these. The only other work of fiction which deserves mention is the translation of "Undine" which originally appeared in the pages of the "Dinavartamani." But this is a European tale. The Present Novel Prathaba Mudaliar was published seven years ago, and is now out of print. (It is a volume of three hundred and thirty pages, admirably written, and full of purity of sentiment and sound wisdom. It is an excellent book to place in the hands of our Tamil young men, is calculated to stir their thought on many subjects, and reveal to them the weaknesses of our time. The writer is not afraid to speak aloud his views on important questions both social and political, and as they are the views of one possessing much intelligence, considerable experience as a Government

official, added to an intimate knowledge of native social life, they are entitled to a respectful hearing. The story into which all these are woven is full of interest and thoroughly Hindu: we follow Prathaba Mudaliar through childhood and youth on to his marriage and the chequered events of later years, and he is by no means the solitary object of interest to be found in the story: his wife Gnanambal, Kanaka Sabei, and others, make up a series of excellent characters, which cannot fail to delight the reader. We were especially pleased with the narrative of Prathaba's childhood and education; the character of his easy-going father and his indulgent grandmother are admirably delineated. **English readers cannot fail to learn much from the author's glimpses of the inner life of a Hindu family."**

The Madras Mail *11th July 1912.* **Two Useful Reprints**:—"**Penmathimalai**" is a reprint by Mr. **V. Gnanapragasam Pillai, of Mayavaram**, of a Tamil book written in 1869 by his father, the late Mr. Vedanayagam Pillai, an Indian Christian and a Tamil scholar who was employed in the Judicial Department and who retired as District Munsiff of Mayavaram. The book consists of two parts, the first being advice to women, written in Tamil metre, and the second being an essay on female education. In the first part, the author deals with a variety of subjects such as *piety, chastity, devotion to parents and husbands, training of children, good works, etc.,* The other part deals with the manifold advantages of female education, and *shows the absurdities of the Prejudices which the people*